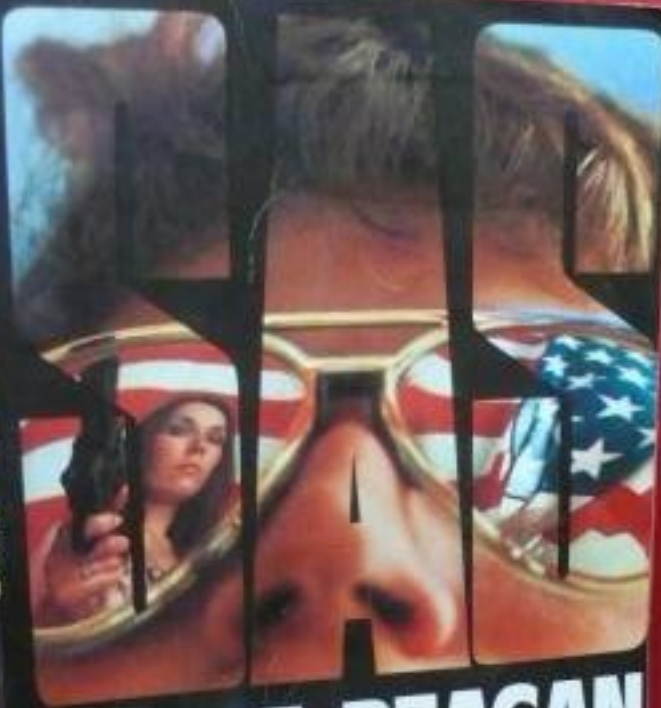

SAS HEDEF REAGAN

HEDEF REAGAN

2. BASKI

GERARD DE VILLIERS TAY

Orijinal adı: OBJECTIF REAGA

Türkçesi: E. İnal

I. BÖLÜM

John Hence Hilton'un تنها holünü geçti ve otelin barı Paddock'un önünde durup saatine baktı: Saat, tam dokuzdu.

Paddock'un Maltah piyanistinin bıkkın bir tarzda İngilizce başlayıp Fransızca sürdürdüğü "Les Feuilles Mortes" adlı parçayla coşturduğu bir grup gürültülü İtalyan işadamı, şarkıya kendi dillerinde koro halinde eşlik ediyorlardı.

Paddock, akşamın sekizinden sonra Lefkoşe' de içki içilebilecek ender yerlerden biriydi. Çünkü hava karardı mı, kentte hayat duruyordu.

1974'de Türk Ordusu ırkdaşlarını korumak amacıyla Kıbrıs'ın kuzeyine çıkarma yapmış ve adanın yüzde kırkını ele geçirerek Lefkoşe'yi, küçük bir Berlin örneği, ikiye bölen Atilla Hattı'nın * arkasına yerleşmişti. Türkler en güzel turistik bölgelere sahip çıktıkları için Kıbrıslı Rumlar da Beyrut'tan gelebilecek en ufak silah sesini bekler olmuşlardı. Beyrutlu örgütler birbirleriyle dalaşmaya başladılar mı, Lübnanlılar gemi, uçak, ne bulurlarsa atlayıp soluğu Kıbrıs'ta alıyor ve halkı dolara boğuyorlardı. Fakat ne yazık ki, aylardan beri Lübnan son derece sakindi ve Kıbrıslı Rumlar dörtte üçü

boş otellerinin geleceğine bakıp umutsuzluğa düşüyorlardı.

Geniş Makarios Bulvarı'nın kenarında yükselen Hilton bile, hemen hemen boştu. Adada sadece Beyrut'tan gününbirlik telekslerini çekmeye gelmiş birkaç işadamı vardı. Onlar da paralarını otellere değil, Cyprus Airways'e, taksilere ve Lefkoşe'ye altmış kilometre uzaklıkta bulunan Larnaka Havaalanı'na bırakıyorlardı.

Buluşacağı kişiyi arayan John Hence, bakışlarıyla salonu taradı. Kısa siyah saçlı, geniş yüzlü, burnu kemerli, gözleri fıldır fıldır dönen bir tipti Hence. Çok kısa süredir Kıbrıs'taydı. İki saat önce Tel Aviv'den gelmişti ve ertesi gün yine oraya dönecekti.

Tel Aviv'de CIA'nın bölge şefi olan John Hence, terörizmin beşiği olan Beyrut'ta uzun süre kalması nedeniyle Ortadoğu terör örgütleri konusunda uzmanlaşmış ender kişilerden biriydi.

John Hence birkaç adım atınca, yarısı bir sütunun ardında kaybolmuş bir masada oturan haber kaynağı Mustafa Nidal'i farketti. Kısa boylu, şişman, saçsız, patlak gözlü bir tip olan Mustafa, temerküz kampından çıkmışçasına önündeki zeytinleri yutuyordu. Milliyetinin ne olduğu bilinmemesine rağmen bu bölgede Şirket'in en iyi haber kaynaklarından biriydi. Bu da onu temkinli davranmaya zorluyordu. Mustafa Beyrut'tan geliyordu. Cyprus Airways Tel Aviv ve Beyrut'a sefer yaptığı için en uygun buluşma yeri Kıbrıs'ı ti.

John Hence salonu katedip masaya oturdu.

— Merhaba Mustafa! Yolculuğunuz iyi geçti mi?

Mustafa Nidal - bunun gerçek adı olup olmadığı kimse bilmiyordu- yılışık bir gülüşle cevap verdi:

— Uçak biraz gecikmeli geldi. Beyrut Havaalanı kapalıydı. Hava korsanı Şiiler dediğimiz dedik diyorlardı. Atina'dan Libya Hava Yolları'na ait bir "727" kaldırmışlar.

Amerikalı gülümsedi.

— Sıra onlardaydı. Peki, işin sonu nasıl bitti?

Mustafa Nidal umursamaz bir tavırla ağzına bir zeytin atıp:

— Şii militanlar havaalanını kontrolleri altına aldılar, dedi. Pöh! Sonunda anlaşılmaya vardılar tabii. Korsanların dediği oldu; hatta uçak mürettebatım bile değiştirdiler! Sonra da havalanıp Akdeniz'in üstünde dolanmaya başladılar... Sonuçta, olan bizim öğle yemeğine oldu..

— Şanssızlık! dedi John Hence; sonra esneyerek bann girişine döndü.

Paddock'un kapısında kıvrıkcık saçlı esmer bir adam belirmişti. Birini arar gibi kımıldamadan bir süre durdu. Bakışları John Hence'in bakışlarıyla karşılaştığında belli belirsiz bir baş işaretini yaparak kapının yanındaki masalardan birine oturdu. John Hence'i Kıbrıs'ta korumakla görevli olan bu muhafız, Lefkoşe'de kendisini gerçekten bir "çocuk bakıcılığı" titizliğiyle izliyordu. Aşın bir önlem işte. Oysa, Ortadoğu'daki teröristlerin uğrak yeri olan Kıbrıs, aksine, imrenilir bir huzur içindeydi, içi patlayıcı dolu bir arabanın kalabak bir caddeye bırakılması Lefkoşe'de rastlanacak olaylardan değildi. Önemsiz birkaç olayın dışında, tüm israililer, Lübnanlılar, Filistinliler, Suriyeliler, Iraklılar, Batı servisleri, Libya'lılar ve Doğu servisleri kavgasız gürültüsüz yaşıyorlardı.

Bir defasında Limasol'da Mossad tarafından bir FKHC * sorumlusu vurulmuş; bir başka sefer

(*) Filistin Kurtuluş Halk Cephesi.

de bir Mısırlı komando iki Filistinlinin Hilton'da rehin tuttuğu on bir Mısırlıyı kurtarmak için, Şubat 1978'de Larnaka Havaalanı'na basmış; on beş kişinin ölümüne yol açmıştı. Çabucak unutulmuş bu iki olayın dışında, ikiye bölünmüş adada huzur bozulmamıştı. İtalyan müşterilerin şamataları ve şarkıları sessizliğe gömülü kentin havasını sarsar gibiydi. Hence, italyanların gürültüsünü bastırmaya çalışarak adeta bağırcasına:

— Burada mı kalıyoruz? diye sordu.

Nihayet piyanist tuşlara bir, iki vurduktan sonra ayağa kalktı. Ara verilmişti.

Rahatlayan John Hence bir duble viski ısmarladı.

— Niye Beyrut'a uğradınız?

Mustafa Nidal'in dudaklarında şeytanca bir gülümseme belirdi.

— Beyrut'ta işim vardı. Limanda iki aydır bekleyen Akai müzik setlerim gemiye yükletmem gerekiyordu. Biraz daha geciksem Tripoli'de müşterilerim canıma okuyacaklar. Orada tek eğlenceleri bu. Malları doğrudan doğruya Libya'ya getirtiyoruz. Ancak, böyle dolaştırıp sokabiliyoruz.

— Bilirim, bilirim, dedi Hence. Dikkatli olun bari!

— Dikkat ediyorum işte!

Sustular. Garson yakınlarındaydı. Arapça konuşmaları bile bir tedbir sayılmazdı burada.

Kıbrıslıların çoğu Arapça biliyordu. Ada, Yunan ve Hristiyan geleneklerine bağlı olmasına rağmen, daha çok Arap ülkelerine dönüktü. Suriye'yi kardeş ülke ilan etmişlerdi. Kıbrıslı Sosyalistler ise Libya'ya çok bağlıydılar. Müslümanlarla kurdukları dostluklar 1974'de Türklerin adanın kuzeyine çıkmasını engelleyememişti. Türkler adada çok güçlüydüler ve ele geçirdikleri yerleri

terketmeye hiç niyetleri yoktu. Bu durum Amerika'yı çaresizliğe düşürmüştü. Çünkü, Yunanistan ve Türkiye NATO'nun iki üyesiydi...

Garson uzaklaşır uzaklaşmaz Hence Mustafa'ya eğildi:

— Söyleyin bakahım, Armageddon hakkında yeni haberler var mı?

Armageddon, Şirket'in birkaç hafta önce varlığından haberdar olduğu bir terör planıydı ve CIA tarafından bu kod adıyla anılıyordu. Amerikan Hükümeti bazı telsiz konuşmalarından ve çeşitli haber kaynaklarından, Birleşik Devletler Başkanı Ronald Reagan'a suikast hazırlandığını ve bu eylemi üstlenen terör grubunun işi yıl sonundan önce bitireceğini öğrenmişti. Alınan bütün bilgiler kırk sayfalık bir dosyada toplanmış ve dosya Ulusal Güvenlik Örgütü'ne devredilmişti. Onlar da işin kurcalanmasıyla CIA'yi görevlendirmişti. O güne dek elle tutulur hiçbir sonuca varılamamış; bu da Washington'da sınırların gerginleşmesine yol açmıştı, tşte, suikast konularında uzman sayılan John Hence'in birkaç gündür koşuşturmasının nedeni buydu.

Papa'ya ve Enver Sedat'a yönelik suikast girişimleri bu tür haberlerin ciddiye alınmasını zorunlu kılar olmuştu... Yalnız, Amerikan Hükümeti'nin tedbir alabilmesi için suikastın ayrıntılarını öğrenmesi gerekiyordu. Mustafa Nidal ağzındaki zeytin çekirdeğini çıkardıktan sonra:

— Bazı haberler var, dedi.

— Haberin hangi kaynaktan çıktığını biliyor musunuz?

— Evet.

Amerikalı masamın üzerine abandı.

— Kimmiş bu?

— Dış İlişkiler Bürosu.

John Hence iyice ciddileşti.

— Emin misiniz? Ne dediğinizin farkındasınız ya?

Mustafa Nidal kendinden emin bir tarzda gülümsedi.

— Acele etmeyin! Bir başka haberim daha var. Aklınız duracak!

— Neymiş o?

Piyanist konuşmayı berbat edercesine bir gü-rültüyle tekrar çalmaya başladı. Mustafa Nidal, bir haberin bekletildiği sürece değer kazanacağım çok iyi bilirdi. Zaman kazanmak için garsona işaret edip içkileri tazelemesini istedi. Bar dolmuş, hiç boş masa kalmamıştı. John Hence sabırlı olmaya çalışarak bir sigara yaktı.

İtalyanlar el çırpmağa başlamışlardı. Garson viskileri getirdi. Durumdan yararlanan Mustafa boşalan zeytin tabağının doldurulmasını istedi. John Hence hâlâ sabrediyordu. İçgüdüğü, adamda beklenmeye değer şeyler bulunduğunu söylüyordu. Zaten rasgele bir haber için ne buraya gelme tehlikesini göze alabilirdi, ne de buna zamanı vardı! Mustafa esrarengiz bir havayla ona doğru eğildi.

— Öğrendiklerimin tümünü anlattığımda buraya geldiğinize pişman olmayacaksınız!

— Siz de olmayacaksınız, dedi Hence.

Mustafa Nidal'i harekete geçiren tek yem vardı: Dolar. Tripoli'de ithalatçı olarak çakşır, olur olmaz her yere burnunu sokardı. Politikayla ilgilenmez görünmesi ona birçok dost sağlamıştı.

— Bu bilgiyi nasıl edindiniz? diye sordu Hence.

Mustafa Nidal patlak gözlerini tavana dikti,

-j- Oh! Libya'da satışı ve kullanılması yasaklanmış bir sürü ürün var. Bunları, ihtiyaç duyanla-

ra temin etmek yeterli. Örneğin seks mecmuaları, viski, konyak, beyaz kadın ve daha birçok şey. Heriflerde para bol. Yalnız, Kaddafi'de akıl yok. Bir seferinde subaylarından birine ne yapmış, biliyor musunuz?

— Hayır.

— Adam verilen emri yanlış uygulamış. Kaddafi de ona, başım usturaya vurdurmasını söylemiş! Herifin adama benzemesi altı ay sürdü.

— Dünya bu adamdan ne zaman kurtulacak! diye soludu Hence.

Mustafa neşeli bir kahkaha attı.

— Bunu Lübnanlı Şiilere söyleyin. Kaddafi adamların imamım nallatmış. Onlar da şimdi fırsat kolluyorlar. Bir ele geçirseler, vücudunu ballayıp kurusun diye çöle serecekler...

John Hence, doğrulara özgü sonu gelmeyecek bir tartışmadan kaçınmak için konuyu değiştirdi:

— Bana Armageddon'dan söz etsenize.

Mustafa ağzına bir zeytin atıp soludu:

— Kendimi çok büyük tehlikelere attım! Biliyorsunuz, bu son derece gizli bir plan.

— Elbette. Haberi gazeteden okuduğunuzu düşünmüyorum ben de. Fiyatım daha sonra tartışırız.

— Aman efendim, bunun sözü mü olur! dedi Mustafa.

Bu tür haberler için Şirket'in kesenin ağzını açtığı iyi bilirdi. Üstelik, ödeme ille de parayla yapılr diye bir şey yoktu. Falanjist dostlarından kimisi; Sayda'da Avrupa'ya demir almak üzere bekleyen içi esrar dolu bir gemiyle ödüllendirilmişlerdi. Sözüm ona kiraladıkları geminin Akdeniz'in ortasında ele geçmemesi için de birkaç ufak önlemle yetinmişlerdi o kadar.

Uzun giysili bir garson kız masaya yaklaşp

gölümsemi:

— Spagetti ister miydiniz?

Mustafa'nın gözleri yerlerinden fırlayacakmış gibi oldu.

— Aman efendim, elbette!

Garson kız spagettileri piyanonun yamndaki bir fırında ısıtıyordu. Uzaklaştıktan kısa bir süre sonra iki tabak spaghetti ile döndü. John Hence aç değildi, fakat karşısındaki Arabın oburluğuna da ses çıkarmadı. Mustafa Nidal makarnaları çatalına dolamıştı bile. Birden, ağzına yaklaştırdığı eli havada hareketsiz kalakaldı. Hence, adamım çok iyi tanırdı. İştahını kesecek çok önemli bir olay olmalıydı. Mustafa'nın baktığı yöne başım çevirdi ve durumu anladı.

Bara bir kadın girmişti. Fakat, kelimenin tam anlamıyla nefisti.

Uzun boylu ve şansındı, saçları topuz yapılmıştı. Elmacık kemikleri iri, gözleri çekik, ağzı ise bir ressam elinden çıkmış gibiydi... Göğüs kısmında kıvrımlar yapan, geniş yaldızlı süslerle çevrili, siyah, nefis bir giysi vücudunun tüm hatlarını ortaya koyuyor; insanın aklını başından alan bu yaratığı daha da bir güzelleştiriyordu. Paddock'un girişinde durmuş, salonu gözden geçiriyordu. Mustafa Nidal elindeki çatalı tabağına bırakıp düşünün gerçekleşmesini dilercesine sordu:

— Randevunuz bu hanımla mıydı?

John Hence gülümseyerek başım salladı.

— Ne yazık ki hayır!

Hence, bakışlarım bu nefis yabancıdan ayırmaz olmuştu. Genç kadın ağır adımlarla bara yaklaştı. Salona çöken sessizliği bozan bir tek piyano kalmıştı. İtalyanlar bile el çırpmayı bırakmışlar, hayranlıkla bu yaratığı izliyorlardı. Barmen elindeki içkiyi çalkalamaya ara vecdi. Genç kadın, du-

daklarında umursamaz bir gülümseme, bakışları ilerde, barın önünden geçti. Sol tarafa dönerken, John Hence kadım inceleme fırsatım buldu. Vücudunu sımsıkı saran giysisi, kalçalarındaki-gamzeyi bile ortaya koyuyordu. Uzun bacaklarında siyah ipek çoraplar vardı.

— Bu kadın bir yere oturacak olursa salonda ihtilal çıkar vallahi! dedi Mustafa.

Genç kadın hiçbir yere oturmadı. Salonda bir tur attı, sonra aynı ağır adımlarla geldiği gibi çıktı gitti. Arkadan yırtmaçlı eteği, her adım atışında bacaklarının iç gıcıklayıcı hatlarını cömertçe ortaya koyuyordu. Geriye sadece, baş döndürücü bir parfüm kokusu kaldı. İtalyanlar bu gösteriyi büyük bir şamatayla karşılayıp, olayı "Moet et Chandon" marka bir şampanyayla kutladılar!

Salonda hayat yeniden normale döndü. Mustafa Nidal derin bir soluk aldı.

— Nereden çıktı bu yavru be! Ne Lübnanlıya benziyor, ne Araba, ne de Yunanlıya.

— Saçlarım boyamış bir Yunanlı olabilir, dedi Hence.

Salondaki tüm erkekler şu an aynı soruyu soruyor olmalıydı. Belden aşağı bir soru. Bu gece bu nefis yaratığın koynunda kim olacaktı?

Yazık! Ortadan yok oluvermişti. Paddock'a ne yapmaya geldiğini tahmin etmek imkânsızdı. Belki de sadece, kendisini beğenenlerin kafasında açık saçık fikirler oluşturma zevkine varmak için ortalıkta görünmüştü... Şaşırtıcı olayların pek ender olduğu bu küçük adada beklenmedik bir gösteriydi bu. John Hence, siyah ipek çoraplı bacakları kafasından kovmaya çabalayarak Mustafa'ya döndü.

— Evet, Mustafa, vereceğiniz haber neydi?

Mustafa Nidal yağlanan ağzım silerek konuş-

maya hazırlandı. Giriş kapısının yanında oturan John Hence'in koruyucusu garson kıza spagetti getirmesini işaret etti. Herkes az önceki nefis yaratığın etkisindeydi hâlâ. Mustafa Nidal gülümseyerek:

- Size vereceğim adı çok iyi tanırıyorsunuz, dedi.
- Tanır mıyım?

John Hence'in cam sıkıldı. Arabın vereceği haber, eğer doğruysa, bir trajedi yaratacak nitelikte görünüyordu. İçinde beliren bir acıma duygusuyla Mustafa'ya baktı. Adam, Kıbn's'a gelmekle birtakım tehlikeleri göze almıştı. Doğu Almanlar ve Sovyetler tarafından gözü açılan Libyalılar her şeyden kuşku duyar olmuşlardı. Zaten, Albay Kaddafi'yi tepelemeyi kimse göze alamıyordu. Ama bu konuyla ilgili amatörler de yok değildi...

— Bırakın cilveyi, dedi Hence. İşin ardında kim var?

- Corcoranr
- Amerikalı inanamadı.

— Corcoran mı? Şu orospu çocuğu ha! Emin misiniz?

Mustafa Nidal hiç cevap vermedi.

Yüz hatları bir anda dondu. Bakışları John Hence'in arkasında bir noktaya takılı kalmıştı. Başım, boynu tutulmuş gibi gücükle Amerikalıya çevirerek:

- Şuraya bakın! dedi Arapça.

John Hence başım çevirdi; spagettiyle boğuşan muhafızım farkettiler. Bu şurada, masasının önünden geçip bara doğru ilertefen iki kişi dikkatini çektiler. İkisi de doğuluydu. Biri kısa saçlı, ince bıyıklı ve çok gençti. Diğeriyse **Mfyn**, gür bıyıklı, çiçekli kravat takmış bir tipti. John Hence dönüp Mustafa Nidal'e doğru eğildi.

- Bunları tanıyor musunuz?

Mustafa Nidal cevap vereceği yerde aniden ayağa kalktı. Aynı anda, Amerikalının arkasında kulakları sağır edici bir patlama oldu. Mustafa'nın alnında üçüncü bir gözü andırır kırmızı bir leke belirdi. Başı arkaya savruldu; sonra öne düştü ve tek kelime edemeden yere yığıldı. John Hence bir kâbustan kaçarcasına oturduğu koltuktan fırlarken üç el silah sesi daha duyuldu. Bu arada göz ucuyla, Mustafa'yı nişan almış olan gür bıyıklı adamı farkettiler. İtalyanlar yaptıkları şamatadan henüz hiçbir şeyin farkında değildiler. Sadece, korkudan küçük dilini yutan barmen kendini barın arkasına atmıştı.

O sırada John Hence ikinci yabancıyı, genç olanı farkettiler ve midesi kasıldı. Adam bacaklarını açarak elindeki otomatik silahın namlusunu üzerine çevirmişti. Panik içinde muhafızının adım hatırlamaya çalıştı, fakat bulamadı. Korkuyla avazı çıktığı kadar bağırdı:

- İmdat!

Muhafız, ceketinin altında silahım bulmaya çalışarak şaşkınlık içinde ayağa fırladı. On saniye içinde her şey olup bitmişti.

İlk kurşun John Hence'in göğsünü buldu, ikincisi boynuna isabet edip şahdamarını parçaladı. Hence, içinin yandığını hissettiler, ardından bir baş dönmesiyle birlikte beyni eriyormuş gibi oldu. Katilin silahım tutmak istercesine uzanan eli aşağı düştü, bacakları bedenini taşıyamaz olup büküldü. Şarjörlerini boşaltan iki silahın gürültüsü kulaklarına belli belirsiz ulaştı. Ürkünç sahne bir dakikadan az sürmüştü. Piyanist piyanosunun arkasına sığınmış, müşteriler korkudan koltuklarına büzülmüş, garson kız yerinden kıpırdayamaz bir halde olduğu yerde kalakalmıştı.

Mustafa Nidal ve John Hence iki büküm, kol-

tuklarının üzerine yığılmışlardı. Genç katil iriyarı olana bağırarak bir şeyler söyledi. Diğerleri hemen döndü. Muhafız, elinde bir 38'lik, onlara doğru ilerliyordu. Birini vururum korkusuyla henüz tetiğe dokunmamıştı. Fakat genç katil tetiğe basmakta tereddüt etmedi. İlk kurşun Amerikalının kalbi yakınlarında bir noktaya isabet etti. Bir an şaşırıp ve içgüdüsel olarak tetiği çekti.

Aynı anda ikinci mermi boynuna saplandı. Kendi tabancasından çıkan kurşun ise, katilin kafasını bulacağı yerde elini delip geçti ve silahım yana fırlattı. Arkadaşı hiç zaman kaybetmedi. Üst üste iki el ateş etti. Kurşunların ikisi de Amerikalının başına isabet etti. Sonra, sakın bir tavırla hedeflerinin başlarına birer kurşun daha sıktı. Genç olanı acıyla elini tutuyordu. Eğilip silahım almak üzereyken diğeri onu kolundan tutup sürükledi. Muhafızın cesedi üzerinden atlayarak Paddock'tan dışarı fırladılar. Birkaç saniye süresince kimse kımıldayamadı. Barmen saklandığı yerden başım uzatırken, müşterilerden biri hole çıkıp bağırmaya başladı:

— Astinomia! Astinomia! *

Geçirdikleri kâbustan uyanan müşteriler, sarılarak ağlayan garson kızın peşinden cesetlerin çevresinde kümeleştiler. Yapacak bir şey yoktu! Her biri, en azından, öldürücü iki isabet almıştı. Mustafa'nın yüzünde spagettinin sosuyla kan birbirine karışmıştı. Garson kız sinir krizleri geçirmeye başlamıştı. Gözlerini cesetlerden ayıramayan piyanistin elleri titriyordu. İtalyanlardan biri safça sordu:

— Katiller kaçtı mı?

Otel hizmetlileri koşuşturup duruyorlardı. İç-

lerinden biri katillerin dışarıya kaçtıklarını görmüştü... On dakika kadar sonra Hilton'un önünde bir polis Land- Rover'ı durdu. İçinden atlayan polisler hemen otele daldılar. Bunları başka polisler izledi. Onları da iki ambulans. Paddock'un müşterileri soruşturma için hole toplandı.

Otel baştan aşağı arandı. Kilitli odalar müdüriyete açtırıldı.

Tabii, sonunda hiçbir şey bulunamadı. -

Bir süre sonra, bardaki polislerden biri elinde on üçlük şarjörle kullanılan 9 mm.lik bir Browning Herstatt tabancayla geri döndü. Katilin kaçarken bıraktığı silahtı bu. Boş kovanlarla birlikte tek ipucu buydu. Hilton'da başka bir şeye rastlamayacakları ortadaydı. Cepleri karıştırılan cesetlerden iki Amerikalının diplomatik kimlikleri bulunduğu öğrenildi. Polis arabalarından biri, Birleşik Devletler Elçiliği'ne haber vermek için hareket etti.

*

* *

Kıbnis İçişleri Bakam 'mn siyah Daimler arabası, Makarios Bulvan'na çıkan Dositheos Street'deki Amerikan Elçiliği'nin önünde durdu. Kaldırımın kenarında yükselen demir parmaklıklar ve televizyon kameraları binayı olabilir herhangi bir saldırıya karşı korumayı öngören önlemlerdi. Bakan derhal beyaz binanın üçüncü katında ulunan elçilik odasına ahndı. Elçinin yaranda endilerini siyasi danışman olarak tamtan iki kişi aha vardı. Aslında, bunlardan biri CIA'nın Kıbrıs bölge şefi, diğeri ise John Hence'in ölümünü araştırmak için Washington'dan gönderilen yüksek düzeyde bir federal büro memuruydu.

— Evet, sayın bakan, dedi elçi. Araştırmalarınız bir sonuca vardı mı?

(*) Polis! Polis!

Kıbrıslı elindeki çantadan ince, kırmızı bir dosya çıkarıp dizinin üstüne koydu.

— Soruşturmanın sonuçları elimde. Size bunun bir örneğini bırakacağım. Fakat ne yazık ki, içinde kayda değer hiçbir şey yok.

Sonucun böyle olacağını bilen elçinin kılı bile kıpırdamadı.

— Katillerin en ufak izine bile rastlanmadı mı?

— Maalesef. Larnaka Havaalanı ve Limasol Limanı'ndaki sıkı kontrole rağmen hiçbir şey elde edilemedi.

— Öyleyse, katiller hâlâ Kıbrıs'talar.

Bakan belli belirsiz dudak büktü.

— Belli olmaz. Kara ya da deniz yoluyla topraklarımızı gizlice terketmiş olabilirler...

— Ne demek istiyorsunuz?

Kıbrıslı sahte bir gülümseme takındı.

— Tanıklara bakılırsa, katillerin Türk olması pekâlâ mümkün. Bu durumda, cinayeti işledikten sonra gizlice Atilla Hattı'nın gerisine geçmiş olabilirler. Hani, bu pek de zor değil.

Türk, Yunanlı, Kıbrıslı arasında hiçbir fark göremeyen Birleşik Devletler Elçisi, Kıbrıslı Rum diplomatın topu ezeli düşmanı Türklerin üzerine attığını düşündü.

— Katillerin buraya nasıl geldiklerini öğrenebildiniz mi bari?

Yine aynı sinir bozucu gülümseme.

— Hayır. Fakat araştırmalarımız henüz bitmi? değil. Adamlar belki de uzun süredir buradaydılar...

Kul illerin uzun zamandır Kıbrıs'ta olmadıklarını biliyordu büyükelçi. Çünkü adamların asıl amacı John Herve'ı öldürmektir. Oysa Hence'in randevusu iki gün önce kırıltılmıştı.

— Kaçtıkları arabadan bir iz elde edemediniz mi?

— Edemedik... Araba taksi değildi. Bunu anladık.

Anlaşılan saldırının yeri iyi seçilmişti... Kıbrıs'ta teröre bulaşmış bir sürü devletin elçilikleri vardı. Bunların birinden gizli bir yardım sağlamak çok kolaydı. Büyükelçi fazla ısrar etmedi. Kıbrıslılar, hareket noktası adada bulunmayan bir eylemle karşı karşıyaydı. Bakan elindeki dosyayı elçiye uzattı. Amerikalı diplomat dosyayı alırken sordu:

— Saldırıdan önce görünen o sarışın kadın kim oluyor?

Bakamn üzgün gülümsemesi yeniden belirdi.

— Onun hakkında da bilgi yok. izine rastlayamadık. Hilton'dan başlayarak bütün otelleri soruşturduk. Lokantaları, taksileri de öyle... Zaten bara gelişyle olay arasında bir ilişki bulunduğunu gösterir hiçbir şey yok.

Bir sessizlik oldu: Üç kişinin öldürüldüğü bir "olay"... İkiisi, CIA ajanı... Bakan sessizlikten yararlanıp sözüne devam etti.

— Katiller kurbanlarını tanıyorlardı. Çok iyi hazırlanmış bir saldırıydı. Bay John Hence'in bağlı bulunduğu servisin, katillerin kim olabileceği konusunda bir fikri vardır herhalde. Bu olaya karışmış Kıbrıslı yok, bunu biliyoruz.

— Diyelim ki haklısınız, dedi büyükelçi. Katiller işlerini bitirdikten sonra Türk kesimine kaçtılar. Bu durumda, Türk Ordusu'nda suç ortakları bulunması gerekir. Ordunun da solculara yardım edeceğini hiç sanmıyorum.

- Türkiye'de sadece solcu terörist yok ki, dedi İçişleri Bakanı. Aşırı sağ da çok güçlü orada. Yeni üldüğümüz haberlere göre, adamın kuzeyinde, Türk özel servislerinin koruması altında eğitim

gören sağcılar bulunuyor..

— Amaçlan neymiş?

— Filistinli aşın uçlara bağlı ASALA'nın Ermeni militanlarına karşı hazırlanıyorlar, diye açıkladı bakan. Biliyorsunuz, Filistinlilerin Kıbrıslı Rumlarla ilişkisi vardır. Aşırı sağcı Türklerin bölgemizde eyleme girişmelerinin nedeni bu olabilir...

— Bu dediğinizi doğrulamak çok güç, dedi elçi. Oysa, Filistinli aşırı uçların bir ayağı burada. Konaklamalarını sağlayanların bir kısmı da Kıbrıslı vatandaşlarınız...

— Bu dediğiniz son zamanlarda önemsenmeyecek derecede azaldı, dedi bakan. Zaten Filistinlilerin burada bir hak iddia ettiği de yok.

Açıklamalarından son derece hoşnut kalan Kıbrıslı bakan çayından bir yudum aldı. Sonra, Amerikalı diplomatın yenik ifadesi karşısında, iyi bir izlenim bırakmak için:

— Bu dosyada ilginç bir bilgi bulacaksınız, dedi. Katillerin kullandığı silahla ilgili bir bilgi. Belçika'da imal edilmiş bir Browning Herstatt. Interpol aracılığıyla silahın hangi "kanallardan" geçtiğini soruşturduk. Lozan'da çalışan bir silah satıcısı aracılığıyla İsviçre'ye ithal edilmiş. İsviçre polisinden silah satıcısının adım bildirmesini istedik. Henüz cevap vermediler... Bu soruşturmayı yürütmek sizin için daha kolay.

— Teşekkür ederim, dedi elçi. Yeni bir haber alırsanız, bana bildirin...

Ziyaretçisini kapıya kadar geçirip odasına döndü. İki CIA ajanı dosyayı incelemeye başlamıştı bile. Diplomat yerine geçti, bir sigara yaktı.

— Artık baş başa kaldığımıza göre, Kıbrıslının bir konuda haklı olduğunu itiraf etmek gerek. Evet, bu araştırmayı yürütmek bize düşüyor. Bob, bu konuda ne biliyoruz?

Kıbrıs bölge şefi olan Robert Harriman, olumsuz bir tavırla başım salladı.

— Sayın büyükelçi, hiçbir şey bilmediğimizi söylesem, yalan olmaz. John Hence'in en iyi haber kaynaklarından biriyle randevusu vardı. "Son derece hassas" bir konuda bilgi alacaktı. Ne konuştuklarım bilen hiç kimse yok. Sırlarım mezara götördüler. Elimizdeki tek iz, şu silah.

— İnşallah bizi bir yere ulaştırır, dedi diplomat.

CIA bölge şefinin açıklamak istemediği bir şeyler bildiğinden emindi, fakat "son derece hassas" bilgi konusunda soru yöneltmeye cesaret edemedi. Bunun, Amerika'yı doğrudan tehdit eden bir konuyla ilgili olduğu belliydi.

John Hence ile haber kaynağının böylesine -nemli bir olayda rolü ne olabilirdi?

II.BÖLÜM

Malko odasının geniş penceresinden Leman gölünün çalkantılı gri sularına baktı. Dışarda, balkona bir iskemle atılacak hava yoktu ve Cenevre her zamankinden daha da sıkıcı görünüyordu. Canlı renklerin hakim olduğu parlak duvar kâğıtlarıyla kaplı Noga Hilton'un, Arapların zevkine göre hazırlandığı ilk bakışta anlaşılıyordu. Zaten otelin holünde en azından bir düzine Araba rastlamıştı. Bir kısmı doymak bilmeden mücevher satın alırken, diğerleri de ağlarına bir Emir düşürmeye çalışan kadınların sere serpe oturdukları koltukların civarında dönüyordu.

Avusturya'nın soğuşundan ve karından kurtuldum derken bu rezil havayla karşılaşmıştı. Bu arada, acayip huylu nişanlısı Alexandra'yı da belki güneş banyosu yapar diye Lech'de bir dostunun dağ evine bırakmıştı.

CIA bir kez daha çok acele olarak kendisini çağırmıştı.

Viyana'dan hareketi sırasında Cenevre Havaalanı kapalı olduğu için Paris'e geçmiş, hayranı olduğu Charles de Gaulle Havaalanı'nı bir kez daha görme fırsatını elde etmişti. Bagajlar tam yedi dakikada eline geçmişti. Böyle olunca da insanın ne sınırları bozuluyordu ne de bir randevuyu kaçır-

mak söz konusu oluyordu. Fransız Hava Yolları'nın Cenevre'yi Paris'e bağlayan günlük on bir uçuşu vardı. Uçuşların dakikası dakikasına gerçekleşmesi, saat konusunda uzman olan dakik İsviçrelilerin bile ağızları bir karış açık bırakacak düzeydeydi. Kısacası, bir efsane daha yıkılıyordu.

"İş" seyahatinin verdiği gizli huzurla gelip Hilton'a yerleşmiş, kendisiyle ilişki turacak olan Şirket adamlarını beklemeye başlamıştı.

Televizyonun altındaki Akai videoya bir kaset takıp "Şark Ekspresinde Cinayet" adlı filmi izlemeye koyuldu. Filmin jeneriği henüz bitmişti ki kapı vuruldu. İçeri giren adamlardan birini tanıyordu: Langley Haberalma Teşkilatı'nın müdür yardımcısı Harry Soames. Uzun boylu, gri saçlı, Avrupalı tipinde biriydi. Diğerleri daha az dikkati çeken, ince, esmer, saçları hafif dökülmüş bir tipti. Soames, adam; Bern bölge şefi olarak tamttı. Adı, Max Barney idi. Hep birlikte mermer yuvarlak masanın etrafına oturdular. Harry Soames Barney'e dönerek:

— Bu odayı kontrol ettiniz mi? diye sordu.

— Evet, dedi Barney.

Bir gece önce, iki musluk tamircisi odaya girmiş ve köşe bucağı alabildiğine gözden geçirerek gizli mikrofona bulunup bulunmadığını kontrol etmişti.

— David Wise'dan haber aldınız mı? diye sordu Malko.

CIA'da gizli eylem birliği şefi olan David Wise birkaç aydır kanserle boğuşuyordu. Malko'nun en eski dostlarından biriydi. Birlikte birçok serüven yaşamışlardı.

Harry Soames'un yüzü buruştu.

— Evet. Durumu pek parlak değil. Artık işe bile gelmiyor. Kendisini Bethesda Askeri Hasta-

nesi'ne yatırdılar...

— Bunu bilmiyordum! diye şaşırdı Malko.

— Kimse bilmiyor, dedi Soames. David durumunun umutsuz olduğunu biliyor. Çok sakın ve kimseyi rahatsız etmek istemiyor.

— Ölecek mi yani?

— Evet. Tahminimce sene sonunu çıkaramaz.

2 Aralık'ta bulunuyorlardı. Malko boğazına bir şeylerin düğümlendiğini hissetti. David Wise ile yaşamının bir bölümü kaybolup gidecekti. Kendini sakinleştirmeye çalışarak sordu:

— İşimize gelelim. İsviçre'de bulunuşumun nedeni nedir?

Harry Soames yapmacık bir gülüş takındı.

— Hoşunuza gidecek türde bir nedeni var.

Çok güzel bir kadınla ilişki kuracaksınız.

— Öldürmek için mi?

— O kadar kötümser olmayın canım! Sadece bilgi alacaksınız ondan... Kıbrıs'ta olup bitenlerden haberiniz var mı?

— Tel Aviv bölge şefine yöneltilen saldırı mı? Evet, biliyorum. Filistinliler mi?

— Henüz bilmiyoruz. John Hence, ölümüne yol açan bir işle meşguldü. İşin kod adı, Armageddon.

— Neymiş bu?

— Başkan Reagan'ın öldürülmesi. Elimizde kesin bilgi yok. John Hence'in adamı bu işin arkasında olanları açıklayacaktı. Vereceği bilginin doğruluğu kesin olmalı ki, her ikisini de temizlediler... Kısacası, girişilecek olan eylem bir gerçek.

— Bu tür girişimlere karşı Başkan korunuyor mu?

— Pek korunuyor denemez, dedi Soames. Ama, yeni önlemler aldık. Hava Kuvvetleri'nin Başkan'a ayırdığı uçak havadan havaya roketleri

önleyecek elektronik bir sistemle donatıldı. Karayoluyla bir yere gidecek olduğunda, izlemesi mümkün yollardan arabasının tıpatıp benzerleri geçiyor. Muhafızları takviye edildi. Fakat yine de bunların hiçbirisi bir intihar komandosunu engellemeye yetmez. Bu nedenle, Armageddon projesini daha doğmadan öldürmek gerekir. Bunun için de, bu projeyi yöneten kişiyi bulmak zorundayız.

— John Hence'in haber kaynağı nereden geliyordu?

— Beyrut üzerinden geçip Tripoli'den geldi. Ama bu hiçbir şeyi açıklamıyor. Bu işin ardında Libyalılar da olabilir, Filistinliler de, İranlılar da, Güney Amerikalılar da...

— Peki, burada, Cenevre'de ne işimiz var?

Sözü Max Barney aldı:

— Kıbrıs polisinin bulabildiği tek iz, otomatik bir silah. 9 mm.lik bir Browning Herstatt. Lozan'daki bir silah mağazasından üç ay önce zengin bir kadına, bir silah koleksiyoncusuna satılmış. Kadının hiçbir siyasi eğilimi yok... Bu konuyu araştırdık.

— Silahı kime sattığımı niçin sormadınız?

— Zengin koleksiyoncuların tutumlarım bilmezsiniz, diye söze karıştı Harry Soames. Bu dul kadın son derece zengin biri. İsviçre polisine gelince, onu sorguya çekmektense harakiri yapmayı tercih ederler. Ayrıca, soruları cevaplamayacağı da bir gerçek. Bu silahı, bulundurulması yasak başka bir silahla değiştirmiş olmalı... Ya da kaçak bir silahla. Eğer sorguya çekilip de gerçekdışı bir cevap alırsa, bu iş orada biter. Oysa katillere ulaşabileceğimiz tek yol bu. Diğer taraftan, katillerin suç ortağı olabileceğini de gözden uzak tutmamalıyız... Bu devirde kaçaktan bol ne var! Dolaşısıyla onu tatlılıkla konuşturmak gerekiyor. Bu

nedenle size ihtiyacımız oldu; bu işe bir el atmanızı istiyoruz. Böylesine hassas bir konuyu rasgele birine bırakamazdık. Ayrıca, karşımıza ne çıkacağını da bilmiyoruz. Şuraya bakın, hiç de sıkıcı bir görev olmayacak bu...

Masanın üzerinde bir fotoğraf bıraktı.

Bir gece eğlencesinde çekilmişti. Fotoğrafın tam ortasında, iri mavi gözlü, kalkık burunlu, etli dudaklı, oldukça esmer genç bir kadın vardı. Üzerine, omuzları açık, eflatun bir elbise geçirmişti. Sağ elinde kocaman pırlanta bir yüzük parıltıyordu. Dudaklarındaki gülümsemeyi ise tarif etmek olanaksızdı...

— Bayan Ira Cornfeld, bir süpermarket kralıyla evliydi. Boşanınca kocasının servetinin yarısına kondu. O zamandan bu yana da birkaç İtalyan jigolosuyla idare etti. Çetin kadındır. Bildiğimiz kadarıyla hayatta tek tutkusu var : Silahlar. Erkekler ikinci sırada yer alıyor. Tuhaf bir yaratık...

Oldukça iyi bir araştırma yapılmıştı.

— Bu nefis yaratığa nasıl yanaşacağım? diye sordu Malko. Bir tank hediye ederek mi?

— Canınızın istediğini hediye edebilirsiniz, dedi Harry Soames. Bence, tutkusunu paylaşır görünmeniz en iyi yol. Silah konusunda yeterince bilginiz olması bu işi kolaylaştıracaktır. Kadının iştahım kabartmak için gerekeni size temin etmeye hazırız. Bay Barney telefon ederken siz de şu dosyaya bir göz atm.

Bölge şefi yan odaya geçerken Malko da Kıbrıs olayıyla ilgili sayfaları karıştırmaya başladı.

Harry Soames pencereden yağmuru seyrediyordu.

— Çizdirdiğiniz hayali resimlere rağmen katillerin kim olduğunu bulamadınız mı? diye sordu

Malko.

— Resimler bir işe yaramadı. Filistinli militanların fotoğraflarıyla karşılaştırdık. Sonuçta hiçbir benzerlik bulunamadı.

— Ya saldırıdan önce behren sarışın kadın? Ira Cornfeld olamaz mı? Örneğin, sarı bir perukla.

— Hayır. Bunu araştırdık. En ufak bir benzerlik bile yok. Kadın nasıl birdenbire ortaya çıkmışsa, yine öyle buhar olup kaybolmuş. Fakat katillerle ilişkisi olduğunu tahmin ediyoruz. John Hen-ce'in nasıl korunduğunu anlamak ve çevreyi kontrol etmek için böyle nefis bir yaratık kullanmak zekice bir davranış. Yani, karşımızdakiler "boş" adam değil. Yalnız, bu kadının Kıbrıs'a nasıl girdiğini ve ne yolla çıktığını hâlâ çözemedik...

Bu sırada içeri Max Barney girdi. Yüzü gülüyordu.

— Güzel Ira ile bu gece tamşacaksınız, dedi.

— Nasıl olacak bu?

Malko işlerin bu kadar süratle ayarlanmasından hoşlanmıştı.

— Cenevre'de bir adamımız var. Tanınmış bindir ve bu gece sizi vereceği partiye davet etti. (1 et çek adımı kullanacaksınız. Sizi akşama, saat »ekiz buçukta gelip alacak. Adı, Nicolas Halpern. (imisi size ait... Silahın numarası dosyada var. Hıı de otelede kalıyorum. Oda numaram 346. Ya-ı m sabah beni arayın. Parti Griffin 'de veriliyor.

Cenevre'nin en lüks lokantası olan Griffin' m ıyılı parlak duvarları şamdanların soluk ışıklarının yansıtıyordu. Masada, Malko'nun tam karşınınla hoş bir yer vardı : Ira Cornfeld'in yeri. Bir lı-lı o Kocikmişti. Partiyi düzenleyen Nicolas Hal-

pern kısa boylu, tıknaz, mavi gözlü, milliyeti kolay anlaşılmayan bir tipti, fakat pasaportunun İsviçre olduğu belliydi. Diğer davetliler İranlı, Fransız ve İsviçreliydi. Kadınlar, güzel olmasalar da mücevherci vitrinini andıran görünümleriyle yine de dikkati çekebiliyorlardı. Koyu renk kravat takmış erkeklerin, servetlerinden kaynaklanan, kendinden emin tavırları vardı.

Nicolas Halpern birden ayağa kalktı. Diğer erkekler de onu izledi. Malko başını çevirdi.

Fotoğraftaki kadim tanınamaya imkân yoktu. Ira Cornfeld, vücudunu sımsıkı saran gümüş rengi lame bir tuvalet giymişti. Omuzları ve göğsünün büyük bir kısmı çıplaktı. Saçlarına ilıştirdiği küçük orkideyi iri bir pırlantayla tutturmuştu. Tuvaletinin dar eteği nedeniyle lokantaya uzanan merdivenleri küçük adımlarla indi. Yüzü bir heykel kadar ciddiydi. Malko, kırmızı uzun tırnaklı elini tutup hafifçe öptü. Genç kadın yerini aldı ve Malko'nun karşısına oturdu. Kristal kâselerde havyar getirildi.

Ira Cornfeld küçük kaşığıyla havyara yöneldi ve tabağındakileri bitirene dek bir kez olsun başım kaldırıp Malko'ya bakmadı. Sonunda, hafif bir gülümsemeyle meyveyi andıran kırmızı dudaklarını araladı.

— Adınızı hatırlayamadım. Cenevrelisi değilsiniz sanırım.

— Adım Malko Linge. Avusturya'dan birkaç günlüğüne geldim. Dostum Nicolas'ı ziyarete ve...

Ira gülümsedi.

— Ve de İsviçre'deki gizli hesabınızı kontrole geldiniz, öyle mi?

— Ne yazık ki öyle değil, dedi Malko. Şatomla başım dertte. Son kuruşuma kadar neyim var, neyim yok alıp götürüyor. Bankada hesap açtır-

mak neyime!

Ira Cornfeld güldü, o kadar. İlişkiyi sürdürmedi. Daha sonra konuşma siyasete döküldü. İran, Fransa, vergiler... Ekmek kırıntılarıyla oynayan Ira'mn cam sıkıldığı belliydi. Salonun dip tarafındaki dans pistinin yanında yer alan diskotekten yayılan müzik konuşmaları bastırır olmuştu. Malko, gözlerini Ira'ya her çevirişinde genç kadının meraklı bakışlarıyla karşılaşıyordu. Belki de ra İtalyan jigololarını mecburiyetten tercih ediyordu. Malko şansım bir kez daha denemeye karar verdi.

— Cenevre'de mi oturuyorsunuz?

— Hayır, Lozan'da.

— Kocamz seyahatte mi?

Ira gülümsedi.

— Kocamdan iki yıl önce boşandım.

— Oh! Üzüldüm, dedi Malko.

— Üzülmenize hiç gerek yok. Bana çok para bıraktı ve tek başıma yaşamaktan son derece memnunum...

— Zamanınızı değerlendirecek bir hobiniz var mı? Örneğin, resim yapmak, dans etmek...

— Bu gibi şeylerle ilgilenmem, dedi Ira ve daha fazla da açıklama yapmadı.

Malko genç kadının sigarasını yaktı ve tekrar genel konuşmaya daldılar. Ira Cornfeld'in ölçülü görünür bir hali vardı...

Tatlılar geldiğinde Malko bir kez daha saldırıya geçti. Ira'yı dansa davet etti.

— Memnuniyetle, dedi genç kadın. Tatlıdan hiç hoşlanmam zaten.

Pist, masalarından hayli uzakta, loş bir köşeydi. Malko kısa adımlarla ilerleyen genç kadının göğüslerinden gözlerini alamadı. Piste ulaştıklarında, Ira ılık kollarını Malko'nun boynuna doladı.

Vücudu yumuşak ve hareketliydi. Parfümü Avusturyalıyı kendinden geçirecek kadar güçlü ve hoştu. Malko o an başka bir yerde tek başlarına bulunmadıklarına üzüldü. Ira başım ona kaldırmış, meraklı gözlerle süzüyordu.

— Tuhaf, dedi. Sizi bir şato sahibi olarak görmüyorum. Gözlerinizde yaşayan bir ifade var. Altın sarısı renkleri bu izlenimi bırakıyor. Kışları ne yaparsınız? Halıcılıkla mı uğraşıyorsunuz?

— Hayır, dedi Malko. Koleksiyonumla vakit geçiririm.

— Ne koleksiyonu yapıyorsunuz?

— Babam eski silahları toplardı. Ben de devam ediyorum. Tabii, daha yenilerini toplayarak. Sürekli seyahat ettiğim için çok ilginç parçalara rastlıyorum. Birkaç yıl önce Afganistan'da, Kabil pazarında çok iyi durumda dört namlulu bir İngiliz tabancası buldum.

Ira Cornfeld bir anda dansı filan unutmuştu. Kolları hâlâ Malko'nun boynundaydı. Heyecanlı bir sesle sordu:

— Gerçekten silah koleksiyonu mu yapıyorsunuz?

— Niye sordunuz? Sizi korkuttu mu bu?

Ira bir kahkaha attı.

— Korkutmak mı? Şaka ediyorsunuz! Ben de silah koleksiyonu yapıyorum. Tek tutkum bu.

— Siz ha! dedi Malko. Bir kadın...

— Ne olmuş? dedi Ira. Bu gibi şeylerden yalnız erkekler mi hoşlanır sizce? Bu dünyaya erkek gelmek isterdim...

Malko gözlerini gözlerine dikip ellerini kalçalarına doğru indirdi.

— Colt ile ilgili espriyi bilirsiniz. Tanrı insanları eşit yaratmamış, fakat Colt sayesinde insanlar eşit duruma gelmişler...

Genç kadın güldü. Vücudu gevşemişti. Bir süre müziğin eşliğinde döndüler... Ilık yanağım Malko'nun boynuna dayamış, vücudunu olduğu gibi yaslamıştı. Müzik bitti, fakat Ira kollarım boyundan çekmedi. Gözlerim Malko'ya dikerek sordu:

— Buraya silah aramaya mı geldiniz?

— Evet, dedi Malko. Fakat bunu kimsenin bilmesini istemiyorum. Satın alacağım silahın yasalara ters düşen bir durumu var...

— Ne tür bir şey?

— Bir otomatik Ingram tabanca. Susturucusuyla birlikte.

Bir anda, genç kadının kollarının arasında eridiğini hissetti.

— Bir Ingram ha! Nasıl buldunuz onu?

— Sizde de var mı ondan?

— Ne gezer! Tek hayalim o! Aramadığım yer kalmadı bu tabancayı. Bana da bir tane bulabilir misiniz?

— Bilemiyorum, dedi Malko. Çok zor bu.

Neden olarak da, Ingram'ın çeşitli ülkelerde özel servislerce kullanıldığını ve piyasada satışının yasak olduğunu ileri sürdü.

— Oh! Yine de bulmaya çalışın, dedi Ira.

Müziğin yeniden başlamasıyla birlikte Malko'ya sokulup iri göğüslerini vücuduna yasladı... Nemli ıslak dudakları inşam deli edecek kadar çekiciydi.

— Elimden gelem yapacağım, dedi Malko.

— Ne zaman?

— Yarın.

— Çok güzel, dedi Ira. Yarm öğle yemeğini birlikte yiyebilir miyiz? Sizi saat birde alırım. Nerede kalıyorsunuz?

— Hilton'dayım. Zahmet olacak.

Ira dansı bırakarak ayrıldı.

— Masaya dönmemiz gerek. Ne yaptığımızı merak ederler sonra. Yarın görüşüyoruz. Masada bu konudan söz etmek yok.

Malko, önünde yürüyen nefis yaratığın kalçalarını bilhassa kıvırdığım hissetti. Anlaşılan güzel anlar geçireceklerdi. Özellikle Ingram'ı getirdiği an. Kuş kafese girmişti. Şimdi bütün mesele, onu incitmeden yakalamaktaydı;

III. BOLUM

Max Barney, koltuğunun altında koca bir paket, odaya girdi. Malko'nun Ira Cornfeld ile bir gün önce yaptığı konuşmayı aktardığından bu yana aradan dört saat geçmişti.

— İşte, yavruyu getirdim, dedi Amerikalı.

Sonra, son derece dikkatli hareketlerle paketi açtı ve ortaya gri renkli, kısa bir otomatik tabanca, Ingram çıktı. Susturucusu ayrı sarılmış ve aşağı yukarı normal bir tabanca boyundaydı. Namlu uzunluğu iki santimetreyi geçmiyordu... İşte, Ira Cornfeld'in gerçek sevgilisi buydu...

— Bu silahı ona verecek miyim? diye sordu Malko.

— Nasıl isterseniz. Hareketinizde serbestsiniz. Fakat bu silahtan başkasına söz edecek olursa, adamlarımız tabancayı gizlice geri alacaklar ondan. Böyle bir silahı onun elinde bırakamayız, özellikle, tehlikeli ilişkiler içinde bulunuyorsa. Silahı eline geçiren biri, kalkar bizim elçilerden birini nallayabilir. Durumu anlıyorsunuz ya...

Malko bir an dalar gibi oldu. Sonra ölüm makinesini geri verdi.

— Anlıyorum!

Neyse ki, bu görevde kan gövdeyi götürmüyordu. Şiddetten hiç hoşlanmayan Malko'nun

hayatı aksi gibi hep kanlı olaylar içinde geçmişti. Ira Cornfeld'in elde edilmesi, tam zevklerine uyan bir görevdi.

— Umarım, Ingram ve ben birlikte bu nefis yaratığın sırrını ortaya çıkarırız...

* *

Telefon çaldı.

— Sizi aşağıda bir bayan bekliyor, dedi sant-
ral memuresi.

Malko hazırды. Hole indiğinde otelin önünde duran beyaz bir Rolls farketdi. Direksiyonda oturan Ira telefon ediyordu. Malko'yu görünce işaret etti. Avusturyalı kapıyı açıp yanına oturdu. Ira elinin öpülmesine izin verdikten sonra, telefonu bile kapamaya gerek görmeden arabayı çalıştırdı ve lastikleri öttürerek fırladı.

— Richmond otelinin lokantasına gidiyoruz, dedi Ira. Tenha sayılacak tek yer orasıdır.

Kolsuz vizon kürkünün altında, vücudunu eldiven gibi sarmış siyah jarse bir giysi vardı.

Arabayı otelin önünde durduran Ira, kürkünü koltukta bırakarak indi. ince vücudu, iri göğüsleri, bacaklarındaki koyu fûme çoraplarıyla insanın dikkatini kolaylıkla üzerinde topluyordu. Şef garson yerlere kadar eğilerek kendilerini dip tarafta bir masaya götürdü. Hemen her masamn yanından geçişlerinde bir erkek ayağa kalkıp selam veriyor; Ira da hafif bir gülümsemeyle karşılıklı bulunuyordu. İskemlesine oturduktan sonra cömertçe bacak bacak üstüne attı ve bakışlarıyla salonu gözden geçirdi.

— Bu adamların tümünü koynunuza aldınız mı? diye sordu Malko.

Alaylı bir gülümsemeyle Malko'ya döndü.

— Aralarından bazılarını. Aslında hepsi he-

vesli. Belki biliyorsunuz, Cenevre'de kötü bir ünüm var... Bu da onları tahrik ediyor.

— Ününüzün kötülüğü sevgililerinizin çokluğundan mı kaynaklanıyor?

— Hayır. Bütün mesele, Rolis'u bizzat benim kullanmam. Hizmetçiler arkamdan beni orospulukla itham ediyorlar. Ya da hiç değilse, başarıya ulaşmış bir orospu olmakla. Buldunuz mu?

— Neyi?

— Saçmalamayın! Neyi olacak? Dün sözünü ettiğimiz şeyi.

Yüzündeki ifade, bankasında açılan yüklü hesap karşısında memnunluk duyan bir bankacının-
kinden farksızdı. Güzel dudakları aralanmış, yakıcı bakışları parıldar olmuştu.

— Evet, dedi Malko.

— Nerede?

— Odamda, Hilton'da.

— Tedbirsizlik bu. Ya çalarlarsa...

— Kilitli bir yerde.

— Bana da bir tane bulabilecek misiniz?

Malko derin bir iç çekti.

— Çok zor. Benim için de kolay olmadı. İş i ayarlayan kişi, Amerikalılarla çalışan bir arkadaşım. Silahı o aldı, daha doğrusu çaldı.

— Parasını ödeyebilirim. Hem de değerinden fazlasıyla.

— Para o kadar önemli değil...

Ira'mn bakışlarındaki parıltı söndü. Sinirli bir hareketle başlarında dikilen garsonu gönderdi, sonra Malko'ya eğildi.

— Birini bulduğunuza göre, ikincisini de bulabilirsiniz...

— Bu çok zaman alabilir... diye açıkladı Malko. Aylardan beri bu işin peşindeyim...

— Pekâlâ! Çok yazık!

Ira Cornfeld bir anda kaderine boyun eğmiş gibi göründü ve sakın bir sesle:

— Yemeğimizi yiyelim bari... dedi.

Şef garson ilk işaretle masaya yanaştı. Et ve dilbabğı ısmarladılar. Şarap listesine bakan Malko küçük dilini yutacak gibi oldu. tyi bir Bordo şarabı, normal ülkelerdeki küçük bir pırlanta fiyatıydı. Ira sakın bir tavırla en pahaksmndan ısmarladı. Müşterilerin uğultusu konuşmalarına fırsat vermiyordu. Mümkün olduğunca az konuştular. Malko, jarse elbisenin altından fırlayacakmış gibi duran göğüslerinden gözünü ayıramıyordu. Elbiseyi arkadan kapatan fermuar sağ omuzdan başlayıp yanlamasına iniyor ve sol kalçanın üzerinde bitiyordu. Fermuarı açan kimse, portakal soyuyor duygusuna kapılabilirdi...

Ira çok sigara içiyordu. Kahveler geldiğinde iskemlesini geriye itip bacak bacak üstüne attı. Sonra indirdi, tekrar bacak bacak üstüne attı. Bu hareketi birkaç kez tekrarlayarak baldırlarının kalçasına kadar görünmesini sağladı. <

Bakışlarında şimdi puslu bir ifade vardı. Sigarasının dumamm Malko'ya doğru üfledi.

— Altın rengi gözlerinizle çok çekici olduğunuzu size daha önce de söyleyenler olmuştur herhalde. Kadınların hoşlanacağı bir tipsiniz.

— Oh! Kadınları anlamak ne mümkün, dedi Malko. Örneğin, sizin gibi çekici bir kadın nasıl oluyor da bir erkekle beraber yaşamaktan kaçınıyor?

— Çünkü, erkeklerden hoşlanmıyorum, dedi Ira Cornfeld.

— Yani siz...

— Yok, yok, durun, dedi Ira gülerek. Seks konusunda erkeklerden elbette ki vazgeçemem, ama onları evimde görmek istemiyorum. Canım ne za-

man sevişmek istese, sevgilisini ya da karışım bırakıp bir orospuyla yatarcasma benimle sevişmeye hazır biri mutlak bulunuyor. Bu davranış da beni seks bakımından kamçılıyor.

Malko hemen sözü aldı:

— İyi ya! Derhal bir oda kiralayalım burada. Böylece zevkinizi sonuna dek yaşamış olursunuz...

Ira'mn mavi gözlerinde bir şaşkınlık ifadesi belirip kayboldu.

— Hayır, şu an öyle bir şey istemiyorum. Zaten kürkçümle randevum var. Samur bir kürk prova edeceğiz.

Kahvesi bitince ayağa kalktı. Malko hesabı istedi, fakat garson hesabın her zaman Bayan Ira Cornfeld tarafından ödendiğini belirterek uzaklaştı. Malko Ira'mn yamna ulaştığında genç kadın rabaya binmişti.

— Çok utandım, dedi Malko. Bu gece sizi ye-eğ davet etmeme izin verin. Hesabımın ödemesine ahşık değilim.

Ira düşünür gibi yaptı, sonra baklayı ağzıman çıkardı:

— Kabul ama, bir şartla.

— Neymiş o?

— Ingram'ı görmek, ona dokunmak istiyorum. Onu bana getirin.

— Bir lokantada bu mümkün değil..

— Akşam yemeğini bende yeriz. Çok daha iyidir. Hem size koleksiyonumu göstereceğime söz ermiştim.

— Pekâlâ, dedi Malko.

— Şoförüm sizi ahr.

Uzamp Malko'yu dudaklarından öptü. Malko, örevi olmasa da, bu akşam yemeğini kaçırmaya-ağını düşündü.

RoRs, Ferrari'den farksız biçimde kalkarak

Mont-Blanc köprüsüne doğru fırladı. Artık akşamı beklemekten başka yapılacak bir şey yoktu. Ira'nın vücudu, sol elindeki pırlanta kadar saydamdı. Ingram'a sahip olmak istiyordu ve bunun için her şeyi vermeye hazırdı. Fakat Malko'nun istediği ne yazık ki bu değildi! Ona bilgi gerekliydi.

*
* *

— Şunu görüyor musunuz?

Görmemek mümkün değildi ki... 30 kalibrelik Browning marka, su soğutmalı, üç ayaklı sehpa üzerine kurulmuş dev makineli tüfek, namlusu göle dönük olarak odanın tam ortasında duruyordu. Yandan takılı mermi şeridiyle kullanılmaya hazır durumdaydı. Ira Cornfeld silaha yaklaşıp namlunun su soğutmalı radyatörünü hafifçe okşadı.

— Mermileri çok iyi durumda, dedi Ira. Eğlenmek için namluyu gölden geçen bir tekneye çevirip tetiğe basmak yeterli.

Gözlerinde tarifi imkânsız bir parıltı vardı. Bu ışıltı, akşam yemeğinde tercihi olan havyarla birlikte içtiği votkadan kaynaklanmıyordu sadece... Malko'yu otelden, beyaz bir Rolls ile gelen şoför almıştı. Ira onu, öğle yemeğinde giydiği jarse siyah elbiseyle karşılamış, dudaklarından öperek Ingram'ın sarı olduğu paketi elinden alıp bir iskemlenin üzerine koymuştu. Sonra, birlikte çalışma odasına benzer bir salona girmişler ve Ira'nın bir düğmeye basışıyla silahların bulunduğu vitrini gizleyen duvar bölmeleri yana kayarak açılmıştı. Hemen her marka tabanca vardı. Her biri, markalarının kazınmış olduğu bakır dikdörtgen levhalara tutturulmuştu. Bunlardan yüzlerce vardı.

Sonra, Ira'nın peşinden bir koridora girmişti.

Duvarlarda sağlı sollu makineli tüfekler diziliyordu.

Koridorun ulaştığı salon da makineli tüfeklerle doluydu. Yepyeni bir Kalaşnikof, iki eski Thomson, Beretta'lar ve mermiler. Yemek salonunda bile silah vardı. Duvara, kılıç gibi çatılmış iki eski makineli tüfek asılmıştı. Bir İtalyan hizmetkâr havyar ve meyve getirdi, sonra farketmeden ortadan kayboldu. Oturma odasına geçtiklerinde kahveleri salonun ortasına kurulmuş ağır makineli tüfeğin yanındaki masada hazır buldular. Malko silahı yakından inceledi.

— Polis bu silahtan haberdar mı? diye sordu Malko.

— Polis mi? Hadi canım, buraya adım atamaz onlar. Sadece silah koleksiyonu yaptığımdan haberdarlar o kadar.

Ira ayağa kalktı, salonun dip tarafına giderek büyük mumları yaktı. İskemlenin üzerinden Ingram'ı alarak geri döndü ve siyah kadife koltuğa oturdu. Sonra Malko'yu karşısına davet ederek büyük bir özenle paketi açmaya koyuldu. Nereden geldiği belli olmayan hafif bir pop müzik duyuluyordu. Sonunda, Ingram ortaya çıktı. Tek kelime etmeden uzun uzun hayranlıkla seyretti silahı. Şarjörünü yerine taktı. Susturucuyu vidaladı ve silahı kurdu.

— Harika, değil mi?

Yüzünde akıl almaz bir sevinç ifadesi vardı. Parmaklarını namlunun gri madeni üzerinde dolaştırdı.

— Çok güzel, diye onayladı Malko.

Aralarında elektrikli bir hava doğmuştu. Ira Cornfeld'in bakışları Malko'nun gözlerini buldu. (Jenç kadın kısa bir süre baktıktan sonra yumuşak bir sesle sordu:

— Bunu bana vermek istemediğinizden emin

misiniz?...

Malko cevap vermedi. Ira ısrar etmeyerek müzik dinlermişçesine gözlerini yumdu. Silah bacaklarının arasındaydı. Malko birden genç kadının parmaklarıyla, bir erkeği okşar gibi silahın susturucusunu okşadığını farketti. Parmaklarının uçları susturucunun çevresinde dolanıyor, arada bir duruyor, sonra yine harekete geçiyordu. Göğüsleri daha hızlı inip kalkmaya başlamıştı. Malko, kadının zevk aldığı bu am bozmamak için hiç sesini çıkarmadı.

Ira Cornfeld yavaş yavaş oturduğu yerde kayarak uzandı. Bir bacağı yandaki alçak masanın üzerine koydu; sonra Ingram'ın namlusunu baldırının iç tarafında gezdirerek milim milim yukarı doğru kaydırmaya başladı. İki eliyle kavradığı namlu, gri çorapları boyunca ilerleyerek eteğinin arasında kayboldu. Silah hayranhğı bir seks oyununa dönüşmüştü... Malko bu gösterinin etkilerini üzerinde hissetmeye başladı. Ira gözlerini açıp ona baktı. Gözlerinin maviliği fosforlaşmış gibi parlıyordu.

— Sizi korkutuyor muyum? diye sordu Ira. Benim bir cinsel sapık olduğumu düşünüyorsunuz... Ama durun, daha hiçbir şey görmediniz! Hâlâ bu silahı bana vermeye yanaşmıyor musunuz?... Oh, yazık! Bundan ne kadar zevk alacağımı gözlerinizle görecektiniz. Bu evdeki tüm silahlarla tek tek kendimi tatmin ettim. Defalarca tekrarladıklarım oldu. Benim sevgililerimdir onlar.

— Silahı size veriyorum, dedi Malko içgüdüsel olarak. Ingram sizindir.

Ira gülümsedi.

— Teşekkür ederim! Ondan hoşlanıyorum ve bana büyük zevk vereceğinden eminim. Olduğunuz yerde kalın ve sakın bana dokunmaya kalkma-

yın. Sadece seyredin... Beni bu durumda gören ilk erkek siz olacaksınız...

Genç kadın gözlerini yumdu. Sağ eliyle elbisesinin eteğini yukarı doğru sıyırdı. Uzun gri çoraplarının bittiği noktada bembeyaz kalçaları ortaya çıkmıştı. Malko kanının kaynadığını hissetti. Ira'nın altında çoraptan başka bir şey yoktu, çıplaktı.

Otomatik Ingram, namlusu aşağı dönük durumda karnının üzerinde duruyordu. Silahı ağır hareketlerle aşağı doğru itti. Uzun susturucu yavaş yavaş kayboldu. Ira ince bir çığlık atarak gözlerini kapattı.

Elindeki susturucuyu bırakmadan şimdi ritmik hareketlerle kıvranıyordu. Diğer bacağı da alçak masanın üzerine dayadı. Beline kadar sıyrılmış elbisesiyle, kasıklarına kadar uzanan koyu çoraplarının arasında kalan pürüzsüz beyaz teninin yarattığı kontrast daha da tahrik edici görünüyordu. Malko, bu tuhaf gösterinin kendisini son derece etkilediğini farketti. Ağzı kurumuş, gözlerini silahın tahrik edici hareketlerinden ayıramaz olmuştu.

Ira soluk soluğaydı şimdi. Vücudunun ileri geri hareketleri daha da hızlanıyor, her seferinde sıklıkla namlusu kayboluyordu.

Birden, Ira kasıldı. İnce bir çığlık attı. Parmaklarının açılmasıyla Ingram yere düştü. Parmaklarını karnına geçirerek tekrar çığlık attı. Barakları gerilmiş, inanılmaz bir orgazmın-etkisiyle tüm vücudu sarsılıyordu. Bacaklarını masadan indirip biraz doğruldu. Hâlâ titriyordu. Malko daha fazla kendini tutamadı. Oturduğu yerden kalkıp yanına gitti, ellerini kalçalarına koydu. Ira dumanlı bakışlarla fısıldadı:

— Hayır, bekle. Burada olmaz.

Bacakları titreyerek ayağa kalktı, ağır maki-
nelinin yanına gitti, bir bacağını namlunun üstün-
den atıp ata biner gibi öne eğilerek iki eliyle maki-
nelinin kabzasını tuttu. Dağılan saçları yüzünü
örtmüştü.

— Bu şekilde istiyorum, dedi.

Malko eteklerini beline kadar sıyrıp arkasına
geçti. Ira Malko'yı cesaretlendirmek istercesine
kalçalarını oynatarak inledi:

— Oh! Evet, böyle işte!

Ira, her harekette silahın soğuk madenine sür-
tünen göğüslerinin ezilmesinden büyük bir zevk
alıyordu. Vücudunun üst kısmım tamamen silaha
yaslanmış, yere değen ayak başparmakları ile den-
gesini koruyordu. Malko, ellerini kalçasına daha
fazla gömüp hızlandı. Acıdan mı, zevkten mi ol-
duğunu anlayamadığı bir çığlık attı Ira. Başını si-
lahın kovanına yaslanmış olan genç kadın kendin-
den geçmiş bir durumda açık saçık kelimeler mırıl-
daniyordu.

Malko giderek kendini kaybetmeye başladı-
ğım hissettiği anda Ira inledi:

— Evet, evet daha hızlı!

Malko tükenmişti. Ira hâlâ inliyordu. Bir süre
öyle hareketsiz kaldılar, sonra Malko istemeyerek
doğruldu ve divana gitti.

Ira da makineli tüfeğin üzerinden indi. Gözle-
rinin maviliği mor bir renk almıştı. Saçlarım yü-
zünden çekti. Bara giderek bir yudum votka yu-
varladı, sonra Malko'nun yanına gelip uzandı.
Malko elini kalçasına koydu. Ira hiç orali olmadı.
Belinde kalan etekliği aşağı indirmeyi bile düşün-
memişti. Ama, Ingram onun olmuştu ya!

Şimdi Malko'ya daha ciddi şeyler düşünmek
kalıyordu.

Müzik, votka ve seks Malko'yı kendinden ge-

çirmişti. Barın aynasından Ira'mn kalçalarını sey-
rediyordu. Genç kadın eğilip yerden Ingram'ı aldı,
havaya doğru kaldırdı. Bir süre hayranlıkla sey-
retti. Sevişmelerinden bu yana tek sözcük etme-
mişlerdi. Sessizliği ilk bozan Malko oldu:

— Arzuladığınız silahları elde etmek için hep
bu metodu mu kullanırsınız?...

Ira silahı yere bıraktıktan sonra gözlerini göz-
lerine dikip neşeyle:

— Hayır, dedi. Amacı gerçekleştirmek ve aym
anda zevk almak. İşte, bu ikisini her zaman bir
araya getirmek çok güç oluyor. Genellikle daha
klasik metodlar kullanırım.

— Ne gibi örneğin? Vitrinlerinizde, silahçılar-
da bile bulunmayan silahlara rastladım. İçlerinde,
doğu ülkelerinin silahları da yer alıyor.

— Haklısınız, dedi Ira. Bunları temin edebildi-
ğim bir kaynağım var.

— Çok ilginç.

Malko'ya doğru eğilerek dudaklarına hafif bir
öpücük kondurdu.

— İlginç bulduğunuza eminim...

Ira, Malko'nun vücuduna yaslanmış tavrım
hiç bozmadı. Malko kalçalarını okşadı. Tuhaf!
Genç kadın hiç hissetmemiş gibiydi. Büyü bozul-
muştu... Eli biraz daha aşağılara kayd, hiç orali
olmadı Ira. Malko, kadının bazı sapıkça durumlar
< Işığında erkeklerden zevk almadığından kuşkulandı.

— Kaynağınızı açıklamayacak mısınız?

Genç kadın siyah saçlarını savurarak:

— Düşünürüz, dedi. Gelin size doğu silahları
koleksiyonumu göstereyim.

Birlikte lambri kaplı küçük bir kitaplığa girdi-
ler. Panolardan birinde sadece tabancalar vardı:
Alman Walther taklidi Nagant'lar, Tokarev'ler,

Makorowa'lar... Çoğu lisans alınmaksızın imal edilmiş batı taklidi doğu ürünleriydi.

Ira Cornfeld bir vitrinin önünde durup camı açtı ve elini otomatik bir silaha uzattı.

— Bakın, bir Radom 35. Üzerinde Polonya kartah var. Savaştan önce imal edilmiş.

Malko 9 mm.lik otomatığı eline aldı. Browning'in benzeri ağır bir silahtı. Kartal kundağın üzerine işlenmişti. Doğu dünyasının en iyi silahlarından biriydi. Birden, tuhaf bir duyguya kapıldı: Çek "eylem" servisleri Radom'u "Homo"* görevlerinde sık sık kullanırlardı. Tabancayı yerine koyarak sordu:

— Bu güzel silahı nereden buldunuz?

Ira Cornfeld gururlu bir tavırla:

— Bu benim en son başarım, dedi... Bir Hestall ile değiştirdim...

Malko hiç açık vermedi.

— Sahi mi? Ne model bir Herstatt'di?

— GP 35. On üç atışlık 9 mm. parabellumdu. Burada bir silahçıdan satın almıştım. Bu modeli bulmak pek zor değil. Oysa Radom 35 çok enderdir...

Malko Radom'u inceliyordu. Gerçekten yararlı bir akşam olmuştu bu. Elinde bir ipucu vardı. Şimdi bu ipi koparmadan yavaş yavaş çekmek gerekiyordu.

— Bu silahtan ben de edinmek isterdim, dedi Malko. Kimden aldınız bunu?

Ira Cornfeld esrarengiz bir gülüşle vitrini kapadı.

— Benim bildiğim özel bir kaynaktan. Eğer bir süre daha Cenevre'de kalırsanız size bulabilirim sanıyorum. Fakat adamın elinde çok az silah

kaldı...

— Ben size kendi Ingram'ımı verdim, dedi Malko. Şimdi sıra sizde.

Tekrar oturma odasına döndüler. Ira, az önce üzerinde kendini Malko'ya teslim ettiği ağır maki-nelinin yanına geldi.

— Ayrıca benimle çok da güzel seviştiniz. Çok çekicisiniz, bu bir gerçek. Fakat size yardım etmem oldukça güç. Çünkü bu silahları satan kişi benden başka kimseyle temas kurmak istemiyor...

Malko yaklaşıp kadim omuzlarından tuttu.

— Peki, nasıl davranacağımızı siz söyleyin.

Ira Cornfeld cevap vermedi, fakat bakışlarından yumuşamaya başladığı belliydi. Malko elini göğüslerinin üstünde gezdirdi. Genç kadın, okşanan kedi gibi gözlerini yumdu. Göğüslerinin uçları hemen sertleşmişti.

— Gözü doymaz bir erkeksiniz, dedi. Durun, bugün yeterince tatmin oldum.

— Öyleyse Radom'u nereden bulduğunuzu söyleyin...

Ira derin bir soluk aldı.

— Pekâlâ, söyleyeceğim. Gelin oturalım.

(*) Adam BldUrms.

IV. BÖLÜM

Ira Cornfeld bardaki yüksek siyah taburelerden birine oturarak her zamanki gibi tahrik edici tarzda bacak bacak üstüne attı.

— Bana bir konyak verin, dedi Malko'ya.

Avusturyalı bir kadeh doldurup genç kadına uzattı. Ira dudaklarını konyaga değdirdi, sonra alaylı bir ifadeyle gözlerini Malko'nun gözlerine dikti.

— Silahı temin ettiğim kişiyi niçin bu kadar öğrenmek istiyorsunuz?

— Çünkü ender rastlanan silahları ben de severim.

— Pekâlâ, dinleyin öyleyse. Doğu ülkelerinden çalınma mücevher satan biriyle tanıştım. Günün birinde şans eseri adamın silahlı olduğunu farkettim. Üzerinde Çek malı bir V,252 vardı. Silahı bana satmasını söylediğimde, bana bundan daha iyilerini de bulabileceğini açıkladı. Ertesi buluşmamızda da bir Tokarev T. 33 getirdi.

— Nereden buluyor bu silahları?

Ira güldü.

— Bilmiyorum, ayrıca umurumdada değil. Fakat Bulgaristan ile İsviçre arasında mekik dokuduğunu ve her türlü şey kaçırdığım söyleyebilirim. Malko kulaklarını dikti.

— Niye Bulgaristan'a gidiyor?

— Adam Bulgar da ondan. Sadece adım biliyorum: Georgi.

— Siz de silah sattınız mı ona?

— • Birkaç kez değiş tokuş yaptık. Bana otomatik silahların doğuda çok pahalı olduğunu söyledi. Örneğin Herstatt'i o istedi benden. Kendisinin istese de satın alacak durumu yoktu zaten...

Malko umduğundan fazla şey öğrenmişti. Fakat yine de yeterli değildi bu. Bulgar kaçakçı Georgi ile Kıbrıslı katiller arasında birçok aracı bulunuyor olmalıydı.

— O adamı nasıl tamdınız?

— Bir kız arkadaşım göndermişti.

— Onu nerede bulabiliriz?

— Bilmiyorum. Kente indi mi, bana telefon edip buraya gelirdi. Nerede oturduğunu hiç sormadım. Zaten kaba saba bir tipti.

— Tekrar ne zaman gelir? Kendisiyle tanışmak isterdim.

Ira Cornfeld elindeki konyak kadehine bakarak gülümsedi.

— Çok inatçısınız. Bir süre daha Cenevre'de kalırsanız kendisini görme şansımız olur. Hemen her ay uğrar ve bu yakınlarda gelmesi gerekiyor. İstedığınızı yapacağım.

Kadehini bara bırakıp esnedi, sonra taburesinden aşağı kayarak Malko'ya döndü.

— Geç yatmaktan hiç hoşlanmam. Beni bugün çok hırpaladınız... Harika bir geceydi, ama çabuk ihtiyarlamak istemiyorum. Şoförüm sizi bırakacak.

İç telefonla bir emir verip Malko'yu hole kadar geçirdi.

— Adam geldiğinde bana haber vereceksiniz, söz mü?..

— Söz...

Beyaz Rolls kapıda bekliyordu. Malko deri koltuklara gömüldüğünde Ira Cornfeld evin kapısını çoktan kapamıştı. Malko'nun içi rahattı. Delice ve ender rastlanan bir sevişmenin yanı sıra Armageddon operasyonu ile ilgili bir ipucu yakalamıştı. Fakat kaçakçının kendisini, Kıbrıslı katillerle götürüp götürmeyeceğinden emin değildi.

*
* *

Bern bölge şefi Max Barney'in sırtındaki yeşil gömlek suratına sevimsiz bir ifade veriyordu. CIA'nın İsviçre anteni Bern'de bulunmasına rağmen bütün buluşmalar Cenevre'deki Hilton'da gerçekleşiyordu. Malko gece macerasının raporunu vermiş, şimdi Şirket'in tepkisini bekliyordu.

Max Barney'in gelişi bir habere işaretti. Amerikalı paltosunu çıkarıp oturdu.

— Bizimkiler çok heyecanlandılar, dedi Barney. Özellikle Bulgarı duyunca. Bu konuyla ilgili aldığımız ilk kesin bilgilerden biri sizin sayenizde ele geçirildi. Üstelik tam da zamanında.

-Niye?

— Papa'ya yapılan suikastte Bulgar gizli servislerinin parmağı vardı. Türkiye'deki aşırı sağcı Bozkurtların, kendilerine silah temin eden Bulgar servisleriyle yakın ilişkileri bulunuyordu. Yani, çok önemli bir iz yakaladınız. Bulgar servisleri Doğu Bloku'nun en iyilerinden biridir. KGB'nin sağ kolu gibi çalışır.

— Georgi denen bu herif, herhalde Bulgar ajanı değil, dedi Malko. Olsa olsa basit bir kaçakçı...

— Elbette, diye onayladı Max Barney: Yalnız, kaçakçılığı sürdürebilmesi için korunmaya ihtiya-

ı var. Tabii, korunan kişi de kendisini koruyanlara bir minnet borcu duyar... Kısacası, Ira Cornfeld le "uğraşacak" tek kişi sizsiniz. O da bu olayda ok önemli.

— Pekâlâ, dedi Malko. Anlaşılan buraya kök alacağız. Peki, Bulgar su yüzüne çıktığında onun-a nasıl "uğraşacağız"?

Max Barney gülümsedi.

— Bunu o zamanki durum gösterecek. En kötü ihtimalle İsviçre servislerinden yardım isteriz. O duruma düştük mü de, korkarım fazla katı davrananlarız.

Malko gri gölü Örtün gri gökyüzüne bakarak:

— Kısacası burada kahyorem, dedi.

— Amacımız bulduğumuz ipucunu değerlendirmek. Gerekirse Bulgaristan'a gideceksiniz, belki de Türkiye'ye...

— Şatoma bakan kâhyamı getirtsem iyi olacak, dedi Malko. Kendisi Türkiye'deki azınlıklardan. Çok güzel Türkçe konuşur, ayrıca Bulgarca da bilir.

— Harika! dedi Barney. Bu iş oldu!

Elko Krizantem'in adı CIA'da çoktan bilinir olmuştur.

Malko onu İstanbul'da bir görevi sırasında tanımıştı. Maceradan hoşlanan bir tipti. Patronunun şatosunu korurken aldığı kurşun yarasına, banna mısın bile dememişti. Yanından hiç ayırmadığı boğma teli ve emektar parabellum ile bir orduya bedeldi.

— İsviçreli benî tamr, dedi Malko. Benî izlemeleri tehlikeli olur. Burada bulunmamdan kuşullanacaklardır.

— Bu tehlikeyi göze alacağız, dedi Barney. Şu silah kaçakçısı hakkında ne biliyorsunuz?

— Hiçbir şey. Sadece adım...

- Bu yeterli değil. Ayrıca, sahte ad kullandığı da kesin.

Max Barney ayağa kalkıp Malko'nun elini sık-tı.

— Ben gerekli her ayrıntıyla ilgileneceğim. Bizle bağlantıyı kesmeyin. Bir haber aldığınızda bize bildirin. Anahtar cümle şu: "Dostum yeni geldi."

*
* *

Can sıkıntısından ne yapacağını bilemeyen Malko, ruletin 7 numarasına beş İsviçre frangı bastı. Resmi tavan bu kadardı. Bu ölçüyle, insan ancak yavaş yavaş batabilirdi... Hilton'un altında yer alan "kumarhane", Monte-Carlo'dan çok Disneyland'ı hatırlatıyordu. Kumara bir saatlik iş ücretlerini yatırmaya gelen İsviçreliler küçük kalp krizleri geçirip gidiyorlardı. Top 23 numarada dur-du ve Malko oyunu bıraktı. Bozuk parası kalmamıştı... Modern orospuların doğulu şeyhleri beklediği hole çıktı. Araplar bir âlemli; beş odada altmış kişi kalırlar, yerde yemek yerler, ellerini perdelerle silerlerdi. Ama bir de mağazalara girdiler mi, ne var ne yok süpürür giderlerdi. Tam bir çekirge sürüsü... Her tarafta yeşil dolarlar uçuşur, şaşkına dönen mücevherciler ne yaptıklarının farkına varmaksızın bir de indirimde bulunurlardı...

Elko Krizantem, ahşık olmadığı lüks içinde serseme dönmüş bir durumda odasında uyuyordu. Geldiğinden bu yana tek etkinliği, birkaç alpaka takım ve gömlek ütölemek, silahım temizlemek ve videoda film seyretmek olmuştu. Malko'ya gelince, gözü hep telefondaydı. Ira Cornfeld'den gelecek haberi bekliyordu.

CIA'nın Bern istasyonu, Langley'den haber soran telekslerin bombardımanı altındaydı. Her geçen gün, Başkan'ı korumakla görevli Gizli Servis'te sinirlerin biraz daha gerilmesine neden oluyordu. Elden gelen bir şey yoktu! Malko Ira'ya uymak zorundaydı. O acayip aşk gecesinin üstünden beş gün geçmişti. Bu süre içinde Ira ile bir kez görüşmüşlerdi. Genç kadım akşam yemeğine Griffin'e götürmüştü. Yemek sonrası Ira, beyaz Rolls'una atlamış ve Lozan yönüne gitmişti. Bütün gece, kadının tek tutkusu olan silahlardan söz etmişlerdi... Malko'nun tek dileği, kışı Lemman gölünün yanında geçirmemektir. Cenevre öylesine küçük bir kentti ki, buradan çevreye farketmeden sıvışmak hemen hemen imkânsızdı. Cumartesi günleri öğleden sonra dörtte sokaklarda kimselere rastlanmazdı. İsviçreliler guguklu saati keşfettikten sonra kendilerine üç yüzyıllık bir dinlenme vermişlerdi. Bunca banka ve saatten bıktım artık diyenin gidip kendini göle atması gerekirdi zaten.

Malko videonun karşısına geçip taktığı filmi izlemeye başladı. Görüntüler bir an olsun sıkıntısını unutturdu. Aradan bir saat kadar geçmişti ki, telefonun sesiyle yerinden zıpladı. Videoyu kapatıp telefonu açtı.

— Malko mu?

Ira Cornfeld'in baygın sesi Malko'nun damarlarındaki kam bir anda kaynatıverdi. Öyle ya da böyle, ne olursa olsun iyi bir haber alacağım hissediyordu...

— Sesinizi duymak ne mutluluk! dedi Malko. Şu anda, sizi rüyamda görmeyi dileyerek uyumaya hazırlanıyordum.

Genç kadın kibarca güldü.

— Arayışımın nedeni bu değil, dedi Ira. Şu an sekse ihtiyacım yok. Georgi Lozan'da. Az önce be-

ni telefonla aradı. Ben de size haber vermek istedim. Sizi bulacağımı hiç ummuyordum.

— Cenevre'de günler siz olmaksızın çok sıkıcı geçiyor. Georgi'yi ne zaman görebileceğim?

— Pek o kadar çabuk değil! Ona sizden söz etmedim henüz. Telefonda bana bir şeyler getirdiğini ve yann akşam dokuzda evime geleceğini söyledi. Bakın, şöyle hareket edeceğiz: Georgi evimdeyken bana telefon edeceksiniz. Ben de ona sizden bahsedeceğim ve belki de onunla görüşmek fırsatını yakalayacaksınız...

— Harika! Siz bir meleksiniz!

Ira Cornfeld bir kahkaha attı. Böyle bir iltifatla her an karşılaşmadığı belliydi...

— İyi geceler, dedi Malko'ya. Dilerim gönlünüzce rüyalar görürsünüz...

Ertesi sabah erkenden Ira Cornfeld'e üç düzine gül gönderecek, böylelikle CIA'yı iflasa götürecek ilk adımı atmış olacaktı...

Videodaki filmin sonunu seyretmeye tahammül edemedi. Esrarengiz Georgi ile buluşmaya can atıyordu.

* *

Georgi Eof bir süre ifadesiz bakışlarla aynada kendini seyretti. Patlak gözleri, kemerli burnu ve yüzündeki derin çizgilerle tutkuların tutsaklığından kurtulamamış bir tavrı vardı. Vücudunu saran yağ tabakası ve dağınık, seyrek saçları köylü görünümünü daha da iğrenç kılıyordu. Hayatına giren en soylu kadın, üçüncü sınıf orospulardan biriydi. Bütün bunlara rağmen, bir lokma ekmek uğruna adam öldürüldüğü bir ülkede doğduğu göz önünde tutulacak olursa, şu an hayli iyi durumda

sayılırdı. Makedonya'ya, doğduğu köye her gidişinde prensler gibi karşılanırdı.

Çizgili sarı gömleğinin üzerinde sırttan mavi kravatım düzelterip seyrek saçlarım taradı. Kente geldiğinden bu yana valizini daha açmamıştı bile. Lozan'da birkaç saatten fazla kalmayı düşünmüyordu. Her zamanki gibi tedirgindi. Fakat Ira Cornfeld'le telefonda görüştüktan sonra, içi biraz olsun rahatlamıştı. Bu arada, yanında getirdiği iki tabancayı yerlerine teslim etmiş, hiç değilse onların yükünden kurtulmuştu.

Silahları sımrdan, vagonun penceresinden dışarıya sarkıttığı ayakkabıların içinde geçiriyordu...

Georgi aşağı inip resepsiyondaki kızın önünde gülümseyerek durdu.

— Bu yakınlarda seks filmi oynatan bir sinema biliyor musunuz?

Kıpkırmızı kesilen İsviçreli genç kız kupkuru bir sesle cevap verdi.

— Gazetelere bakmak gerekir, bayım...

Şu yabancılar iğrenç oluyorlardı...

Georgi Eof sokağa çıkıp yürümeye başladı. Henüz kırk dakikası vardı ve randevusuna yetişmek için taksiye binmesine hiç gerek yoktu. Yavaş yavaş ilerleyerek Lemman gölünün kıyısına, kentin altına düşen gara ulaştı.

İki yanı kar duvarlarıyla çevrili Cenevre-Lozan oto yolu boştu. Elko Krizantem belindeki Astra tabancasını düzelterip, cebindeki boğma teliyle oynamaya başladı. Bir an önce işe yarayacak bir şeyler yapmak istiyordu. Cenevre'deki günlerin-

den hoşnuttu. Liezen şatosunda kışı geçirmenin hiç de heyecanlı bir yam yoktu.

Malko, kiralık Ford'u yüz altmışla sürüyordu. Zaten arabanın göstergesindeki azami hız da bu kadardı. Allah vere Ira, randevu saatini doğru bildirmiş olsaydı. Hareket etmeden önce Max Barney ve Harry Soames ile toplanmışlar, Georgi'nin "sorgulama"sının ne şekilde yapılabileceğini konuşmuşlardı.

Birinci varsayım: Georgi Malko ile karşılaşmayı kabul ettiği takdirde iki şık vardı: Ya kendi isteğiyle işbirliğine girer ve tüm bildiklerini anlatır; ya da bilgi vermeyi reddederdi. Bu durumda, seçim hakkı Malko'ya ait olmak üzere Harry Soames'in yöntemlerine başvurulacaktı.

İkinci varsayım: Malko ile karşılaşmayı kabul etmediği takdirde ise başvurulacak üç yol vardı. Birincisi, kendilerini bir yere ulaştırana dek peşine adam takip izletmek. Bunun işe yarar yam yoktu, çünkü çok zaman alırdı. İkincisi, İsviçre polisiyle gizli anlaşma yapıp adamı baskı altına almaktı. Bu da işe yaramazdı, çünkü İsviçre polisi yumuşak ve kanunlara saygılıydı. Geriye herifi yaka paça kaçırarak ve gırtlığına basa basa konuşturmak kalıyordu... Malko'yu korkutan da buydu. Başarıya ulaşmak zor olacaktı. Fakat ok yaydan fırlamıştı bir kez.

Dikiz aynasında yamp sönen sarı ışıklar Malko'yu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Yeşil beyaz renkte bir polis BMW'si peşlerindeydi. Az sonra yanlarına gelerek durmalarını işaret etti.

— Himmel!

Malko yavaşlayarak yol kenarında durdu. Polisten hiç hoşlanmazdı. İsviçreli arabasından inip ciddi bir yüzle hiç acele etmeksizin yanlarına geldi. Malko camı indirerek gülümsedi.

— Saatte yüz elli beş kilometre hızla "alçaktan uçtuğunuzun" farkında mısınız, bayım?

— Olabilir, dedi Malko. Hızın sınırlı olduğunu bilmiyordum.

— İsviçreli değil misiniz? diye sordu polis.

— Hayır, Avusturyalıyım. Turist.

Pasaportunu uzattı. Polis incelemeye başladı. İncil okur gibi sayfa sayfa karıştırdıktan sonra geri verdi. Sonra, başını sallayarak:

— Size ceza kesmek zorundayım, bayım... Saatte yüz elli beş ha!

Malko farketmeden saatine bir göz attı: Doğuza çeyrek vardı. Bu durumda tartışmanın gereği yoktu.

*

Georgi Eof, kapıyı bizzat Ira Cornfeld'in açtığını farketti. Tüm randevularında olduğu gibi hizmetçileri o gün de uzaklaştırmış olduğunu anladı. Çantasını hole bırakıp, genç kadının kalçalarını seyrederek peşinden oturma odasına ilerledi.

Ira bara ulaştığında sabırsızca geri döndü.

— Bana bir şeyler getirdiniz mi?

Eof gülümsemeye çalıştı.

— Evet, bir sürprizim var.

— Oh! Haydi, gösterin...

Georgi Eof kendini sevimli göstermeye çalışan bir gülüşle kararmış dişlerini ortaya çıkardı.

— Buraya yürüyerek geldim. Hava çok soğuk. İçecek bir şeyiniz yok mu? Bir içki filân?

* *

- Lozan'da çok önemli bir randevum var, de-

di Malko.

— Herkesin randevuları önemlidir, diye karşılık verdi polis. Arabama kadar gelin, makbuzu yazayım.

Malko sinirden küplere biniyordu... Her şeyin berbat olma ihtimali vardı, fakat CIA görevlisi olduğundan ya da Lozan'daki işinden söz etmesine imkân yoktu.

On dakika boyunca İsviçrelinin hareketlerini izledi. Herif okuma yazmayı henüz öğrenmiş gibi yavaş yazdığı bir yana, bir de durmadan telsize laf yetiştiriyordu. Nihayet tören bitti. Krizantem güçlükle kendine hakim olmaya çalışıyordu. Malko ile birlikte BMW de hareket etti. Peşinden ayrılmıyordu. Lozan'a kırk kilometre kalmıştı! Malko yolu doksan kilometre hızla katetti. Öfkeden delirecek gibi oluyordu. Nihayet, kent girişinde BMW gözden kayboldu.

*
* *

Ira Cornfeld sırtım misafirine dönüp ikram edeceği şişeyi aramaya koyuldu. Bakışları, bu kaba herife yakışmayacak Gaston de Lagrange'in üzerinden geçip bir şişe Steinhegger'in üstünde kaldı. Georgi E of bir an olsun gözlerini kadından ayırmıyordu. Boğazına çöken düğüm gitgide büyüyor olmuştum. Robot gibi ev sahibesinin üzerine doğru ilerledi. Ira, adamın yaklaşmasını aynadan farketmesine rağmen oralı olmadı. Üzerinde mücevher yoktu. Bir gömlek, bir etek ve çorap giymişti. Vücudunu sattığı dönemlerden kalma bir alışkanlıktı bu.

Ira kadehe Steinhegger doldurdu. Şişeyi bı-

raktığı anda, Georgi arkadan vücuduna yapışarak sol kolunu boynuna dolayıp başım arkaya çekti. Cebinden çıkardığı usturanın ağzını açtı. Ira'ya göre her şey aynı anda olmuştu: Barın aynasından usturamn ışıldayışım, boğazına dolanan adaleli kolu ve vücuduna yaslanan ağırlığı aynı anda hissetmişti. Şaşkınlıkla kadehi ve şişeyi yere devirdi.

Bir anda, korkudan her yanı tutulmuştu. Sonra, iki eliyle Bulgarın sağ bileğini tuttu ve usturayı boğazından uzaklaştırdı. Aklına tek düşünce takılmıştı: Ziyaretçisi ırzına geçmek istiyordu!

— Delirmişsiniz siz! Ne oluyor? Derhal bırakın-beni...

Barın üstündeki telefon çalmaya başladı. Şakakları atan, alnı ter içinde olan Georgi E of tek kelime etmeden usturayı genç kadının boğazına yaklaştırmaya çalışıyordu. Ira aslında şimdilik korkmuyordu. Ona göre ustura, adamın isteklerine boyun eğmesini sağlamaya yarar bir araçtı.

Telefon hâlâ çalmaya devam ediyordu. Ira bunun Malko olabileceğini düşündü. Bulgari korkutmak için ağzım açmaya karar verdiği anda, birden =ustu... Saldırganı ürkütmenin anlamı yoktu. Malko telefon ettiği yerden kalkıp gelene kadar adam ırk defa yapacağım yapardı!

Genç kadın güçlü kolun altında soluğunun kesildiğini hissetti. Yere dökülen Steinhegger'in koku başım döndürmeye başlamıştı. Telefonun çalışı durdu. Ira biraz rahatlar gibi oldu. Georgi aradaki tabureyi devirip genç kadını bara sıkıştırdı.

Gücü giderek tükeniyor ve ustura her an biraz daha boğazına yaklaşıyordu. Bulgarın iri vücudu bütünüyle vücuduna dayanmıştı. Ira, basit insanların bazen akıl almaz isteklerde bulunabileceğini ve çeşitli pazarlıklarda yararlandığı kadınlığını korumak için boğazım kestirtmenin aptallık olaca-

ğını düşündü. Sonra, kalçalarını hafifçe oynatmaya başlayarak Bulgara dayadı.

Davranışının zevk verici hiçbir yanı yoktu, ama bir an önce kendini kurtarması gerekiyordu...

* *

Malko gittikçe artan bir kuşkuyla telefonun çalışını bir dakikaya yakın dinledi. Ira Cornfeld neden cevap vermiyordu? Rolls orada olduğuna göre, o da içerde bulunmalıydı. Telefonu bırakıp kabinden çıktı. Birden aklına bir fikir geldi. Eğer Ira her alışveriş yaptığı kişiye Malko'ya davrandığı gibi davranıyorsa, telefona gelmesi bir mucize olurdu zaten!

Arabasının direksiyonuna geçeceği sırada aklına başka bir düşünce takıldı. Ya silahı Kıbrıs'ta bırakan katiller de CIA gibi, ama aksi yönde düşünüyorlarsa, yani Herstall ile ilgili tek ipucunu ortadan kaldırmayı amaçlıyorlarsa? Vücudu buz kesilen Malko villaya doğru fırladı. Mesleğinde edindiği tecrübeler, önsezilerin önemsenmesi gerektiğini öğretmişti ona. Krizantem Ira'nın evi önünde bekliyordu.

— Kimseyi farkettiler mi?

— Hayır, dedi Krizantem.

— Güzel. Siz komşudan geçip bahçeye atlayın. Ben zili çalacağım. Bu işte bir iş var...

Georgi Eof'un şakakları atıyordu. Ira Cornfeld'i öldürmenin bu kadar güç olacağını hiç düşünmemişti. Neyse ki, kadının direnci iyiden iyiye

zayıflamıştı. Ustura boğazına yaklaşıyordu. Bulgaristan'da koyunlara yaptığı gibi bir darbe yeterliydi...

Birden, kollarının arasındaki kadının yumuşak olduğunu hissetti. Sanki bedeninde hiç kemik yoktu. Sonra inanılmaz bir şey farketti: Kadın kalçalarıyla onu tahrik etmeye çalışıyordu. O güne kadar Ira'yı ulaşılmaz bir kadın olarak görmüştü hep. Oysa şimdi, kollarının arasında, kendini teslim etmeye hazır bekliyordu... Kadının niyetini o an anladı. Geçirdiği zor çocukluk yılları ona, önüne çıkan nimetten faydalanması gerektiğini öğretmişti. Israrla vücuduna dayanan kıvrak beden sonunda etkisini göstermeye başladı. İçinde karşı koyulması imkânsız bir istek belirdi. Uzun zamandır hissetmediği korkunç bir duyguydu bu. Ira Cornfeld ise, usturayı tutan bileğe iki eliyle sarılmış, gitgide zayıflayan bir güçle direniyordu.

İçinden zayıf bir ses Georgi E of'a kadının gırtlakım kesip hemen kaçmasını söylüyordu ama seksin kamçılacağı bedeni bunu uygulamasını daha şimdiden engellemişti. Bulgarın erkekliğini uyardığım farkedene Ira, vücudunu daha da hareketlendirdi. Georgi arzudan kuduruyordu. Sol kolunu Ira'mn beline kaydırarak kadının ayaklarını yerden kesti, iki adım atarak onu yüzükoyun kanepeye itti. Devrilen kanepesle birlikte dizlerinin üstünde kalan genç kadının arkasına geçti. Sağ elinden usturayı bırakmamaya dikkat ederek sol eliyle etekliği tutup yukarı kaldırdı.

— Lütfen, diye inledi Ira. Bana bunu yapmayın...

Bu yalvarış Bulgari daha da coşturdu. Diz çökmüş durumda, göğsü kanepesine dayalı, başı yastıklara gömülü kadına soluk soluğa biraz daha sokuldu. Etekliği var gücüyle çekip yırttı, çorapla

rı parçalarca sına çıkardı. Siyah naylon külotu da çekip aldıktan sonra kendi kemerine saldırdı.

— Hayır!.. Hayır!.. diye bağırdı Ira.

Oysa her şey yolundaydı. "İki dakikada bu iş biter" diye içinden geçirdi. Şimdilik temkinli olmalıydı. Temkinli ve nazik.

Georgi Eof, genç kadını kanepeye çivilemek istercesine kalçasını sertçe dayadı. Ira gözlerini yumarak o anın zevkini tatmaya çalıştı. Bulgar düzensiz birkaç hareketten sonra zevk içinde inledi.

Georgi bu anın verdiği doyumla ölü gibi bir süre hareketsiz kaldı. Kendine geldiğinde usturanın elinden düşmüş olduğunu farkettil. Fakat tekrar bulmakta gecikmedi. Ira Cornfeld doğrularak biraz sertçe:

— İşte, arzu ettiğiniz oldu! dedi. Daha ne istiyorsunuz?

Georgi sesini çıkarmadı. Sağ elindeki usturanın çelik ağzını açtı. Buraya geliş nedenini bir sonucunu bağlaması gerekiyordu.

Sol eliyle genç kadının uzun saçlarını kavradı ve başını arkaya çekerek boynunun açılmasını sağladı. İşte o an, Ira gerçeğini anladı. Dehşet içinde korkunç bir çığlık attı.

Çığlığı, kapının uzun uzun çalan ziline karıştı.

V. BÖLÜM

Malko parmağını zilin üzerinde bilerek uzun uzun tuttu. Bir gözü Ira Cornfeld'in villasını çeviren parmaklıkların üstünden atlayıp kaybolan Elko Krizantem'deydi. Allahtan çevrede kimseler bulunmuyordu.

Kapıyı dinleyerek bir süre bekledi. Garajın yan tarafında, hizmetkârlara ait olması gereken küçük bir bina vardı. Giriş kapısının tokmağını boş yere çevirdi. Kapı kilitliydi. Şu an rahatsız edilmek düşüncesinde olmayan Ira'nın kapıyı kitlemesi gerekmezdi. Zili duymuş olmalıydı. Malko bir an, yanına silah almadığına pişman oldu. Sessizlik uzadıkça korkusu da artıyordu.

*
* *

Kapının zil sesi Georgi Eof'u akrep sokmuşa çevirdi. Fakat başladığı işi yarıda bırakmak için çok geçti! Kurbanının korku dolu çığlığıyla, kadının durumu anlamış olduğunu sezdi. Ira iki eliyle yakaladığı ustura tutan eli uzaklaştırmayı başardı. Uzun tırnakları saldırganın etine geçerken avazı çıktığı kadar bağırdı. Çığlığı ta Cenevre'den duyulmuş olmalıydı.

Adamın karşı koyulmaz ağırlığı altında delicesine mücadele ediyordu. Bulgar yeniden başım arkaya iterek boğazım kesmeyi denedi. Bu kez usturanın ağız genç kadının boğazına hafifçe değdi. Ira derisinin yandığım ve boğazından aşağıya kanın damla damla sızdığım hissetti. Şaşkınlık içinde Bulgarin başparmağım dişlerinin arasına aldı ve var gücüyle ısırdı.

Georgi Eof acıyla bir çığlık attı.

— Katil! diye haykırdı Ira.

Korku, gücünü yarı yarıya zayıflatmıştı.

Kapımın zili ikinci kez çaldı. Hem de uzun uzun. Sonra kapımın yumruklandığı duyuldu. Ira'mn çığlığı duyulmuştu. Genç kadın bu düşünceden güç alarak Bulgarin parmağım daha güçlü ısırdı.

Acıdan ve aym anda kapıldığı korkudan şaşkına dönen Georgi Ira'mn sırtına bir diz atarak kadının soluğunu kesti. Adalelerini gererek taktik değiştirdi. Usturayı boğazına yaklaştırmaktansa, kadım ensesinden usturaya doğru itmek daha kolaydı. Böylece boğazım kendi kendine kesmiş olacaktı.

Bulgar arkasında kırılan bir cam sesiyle olduğu yerde hareketsiz kalakaldı. Kurbanım bırakmadan kafasım çevirdi ve oturma odasının penceresinin bir bahçe koltuğuyla parçalandığım farketti. Açılan gedikten içeri bir adam giriyordu.

İri kemikli, gür bıyıklı, elinde silah bulunan biri idi bu.

Georgi Eof bir anda bu adamın polis olamayacağı düşündü. Her şeye rağmen Ira Cornfeld'i öldürmesi gerekiyordu. Var gücüyle ensesine dayanarak kadımın başım itti ve boğazımın usturamın keskin ağızıyla temas ettiğini hissederek işinin tamam olduğunu düşündü. Genç kadın korkunç bir

çığlık attı. İşi bitirdiğini sanan Bulgar usturayı bıraktı ve başparmağı kan içinde doğruldu. Doğrulmasıyla da eski bir parabellum ile burun buruna geldi.

Bu sırada giriş kapısının parçalandığı duyuldu. Georgi E ofun şaşkın bakışları altında Ira Cornfeld doğruldu. Görünümü korku filmlerindeki artistleri hatırlatıyordu. Boynundaki enlemesine kırmızı çizgiden göğsüne kan sızıyordu. İri iri açılmış gözleriyle hırlayarak kapıya doğru ilerledi.

Odaya dalan Krizantem temkinli bir tavırla Bulgara yaklaştı. Georgi ani bir hareket yapmaya hazırlanırken hayalarına müthiş bir tekme yedi. Elko Krizantem tek kelime etmeden Georgi'nin halının üzerinde top olan vücudunu seyretti.

*
* *

Kapı kanadımın parçalanmasıyla birlikte Malko korkunç manzarayla karşı karşıya kaldı. Elbiseleri parçalanmış, kanlar içindeki Ira'yi tanımakta güçlük çekti. Genç kadın Malko'yu farketmedi bile. Yanından geçerek dışarıya çıkmak istedi.

— Beni öldürüyorlar! Beni öldürmek istiyorlar! İmdat!

Malko kadım kolundan yakalayıp evin içine çekerek bir tekmede kapıyı kapadı. Ira'mn boynundan devamlı kan akıyordu. Malko yarasımın derin olduğunu tahmin etti. Kollarının arasında çırpınan kadımın gücü gittikçe zayıflıyordu. Avusturyalı, kadımın başka bir tarafında yara olup olmadığını kontrol etti. Sonra bağırdı:

— Elko!

— Buradayım, Altesleri! Gelebilirsiniz. Her şey yolunda.

Bu sırada Ira bayıldı. Malko kucağındaki kadının bir anda et yığınınna döndüğünü hissetti. Yan gözle odaya bir baktı. Ira Cornfeld ile seviştiği ağır makineli tüfeğin yanında, yerde dört ayak üstünde duran bir herif vardı. Malko genç kadını divana yatırdı.

— Kadını öldürmek üzereydi, dedi Elko.

Ira'nın bir an önce tedavi edilmesi gerekiyordu. Malko banyoya gitti ve hemen alkol, pamuk ve havluyla geri döndü.

İlk iş olarak kadının boyun damarlarını kontrol etti. Hepsi sağlamdı. Yaranın derinliğini anlamak için kam alkolle temizlemeye başladı. Ira acıyla bağırarak gözlerini açtı. Bulgar korku içinde onu izliyordu. Kadın kendine gelip konuştuğu anda, kendisi için her şey bitmiş olacaktı. Birden aklına gelen bu fikirle sırtının buz gibi olduğunu hissetti.

— Gözünüzü ondan ayırmayın, Elko, dedi Avusturyalı.

Yara hâlâ kanıyordu. Malko yaramın önemsiz olduğunu anlamakta gecikmedi. Ustura deride on santimetre uzunluğunda bir çizik oluşturmuştu. Damarlar ve nefes borusu hiçbir zarar görmemişti. Ira Cornfeld ufak bir izle bunu atlatacaktı... Malko alkollü pamuğu yaramın üstüne bastırıp havluyla sardı. Kamn durmasını beklemekten başka çare yoktu. Ira gözlerini aralayarak inledi.

— Canım yamıyor. Ölüyorum.

— Hayır, dedi Malko. Yaranız önemsiz...

Kadımın bakışları Malko'ya çevrildi.

— Malko! Fakat, ne işiniz var sizin burada? Nerede o korkunç herif?..

Eğildi ve Bulgarin karşısındaki Krizantem'i farkettiler.

— Polis çağırırsınız!

— Korkmayın, dedi Malko. Ne oldu size?

Genç kadın dudaklarını ıslatarak elini boynuna götürdü.

— Bil... bilmiyorum. Birden, usturayla üzerime atıldı. Önce, bana sahip olmak istediğini sandım. Ama sonra, beni gerçekten öldürmek istediğini anladım... Oh, Tanrım...

Hıçkırarak ağlamaya başladı. Gerilen sinirleri birden boşanmıştı. Malko sakinleşmesini bekledi, sonra gözlerinin içine bakarak sordu:

— Randevulaştığımızı haber verdiğiniz Georgi bu herif mi?

— Evet, fakat anlamıyorum, her zaman çok nazikti.

Ira'nın sözleri Malko'nun kuşkularını doğruluyordu... Ira az önceki isteğini tekrarladı.

— Polise haber vermek gerekir. Belki yalnız değildir.

— Korkacak hiçbir şey yok, dedi Malko. Gördüğünüz gibi, ben de yalnız değilim...

Genç kadın anlamsız bakışlarla Malko'ya baktı.

—T Anlamıyorum... Polise haber vermeyecek misiniz?

— Daha sonra, dedi Malko. Şimdi bir ambulans çağırıp sizi hastaneye göndereceğim...,

— Hastane mi? dedi Ira. Bu gerçekten gerekli mi?

— Pek değil, fakat çok sarsıldınız. Sizinle konuşmam gerek. Gelin, sizi odanıza götürüyüm.

Genç kadını kucağına aldı. Ira yolu gösterdi. Yatak odasının tabanı beyaz tilki kürküyle kaplıydı. Malko kadını geniş yatağa bıraktı. Kanama durmuştu. Ira zar zor mırıldandı:

• — Korkunç bir şeydi! Kâbus görmüş gibiyim... Peki, siz nasıl geldiniz buraya?

— Farkında olmadan belalı bir işe bulaştınız. Georgi'ye sattığınız o silahla buradan çok uzak bir yerde siyasi bir cinayet işlendi... Suçluları bulmaya çalışıyoruz. Tek ipucumuz silahı aldığınız kişi. Sizinle onun için ilişki kurdum... Ayrıca, bundan da pişman değilim. Aksi olsaydı hayatınızı kurtarmaya gelmezdik. Bu adam bugün sizi öldürmeye geldi. Çünkü onlar için tehlikelisiniz... Eğer tanışmamış olsaydık şimdi ölmüştünüz...

Ira dikkatle dinliyordu. Mavi gözlerinin rengi daha da koyulaşmıştı. Anlatılanları çok iyi anlıyordu.

— Her şey açık, dedi. Aslında siz, benim tanıdığım kişi değilsiniz, öyle değil mi?

— Pek sayılmaz, diye onayladı Malko. Dost bir ülke hükümeti adına çalışıyorum.

— Gizli serviste mi görevlisiniz? Hangi ülke adına?

— Bunu açıklayamam, zaten gereği de yok. Bir daha ne bu işle karşılaşacaksınız, ne de benle.

— Gerçekten Avusturyalı mısınız?

— Evet.

— Bana verdiğiniz ad, gerçek adınız mı?

— Evet. Şimdi aramızda ortak bir sırrımız var. Kader bir gün bizi yine karşılaştırabilir...

— Bu adamı ne yapacaksınız?

— Sorguya çekeceğiz. Kimin tarafından gönderildiğini öğrenmeye çalışacağız. Polisle karşılaşırsa ağzından tek kelime alamayız. Polise daha sonra teslim edeceğiz ve siz de resmi şikâyetinizi yapacaksınız, yani ırza geçme olayım...

— Hayvan! diye homurdandı Ira. Beni öldürmek istedi. İnşallah onu...

Gözlerinde nefret parıltıları vardı... Elini boğazına götürdü, yüzü buruştu. Malko titrediği farkettiler.

— Bir bardak buzlu votkaya ihtiyacım var, dedi Ira. Başım dönüyor biraz. Bu herif canıma okudu. Her yamm çürümüş olmalı. Bu yara izi kaybolur mu dersiniz?

— Bundan eminim, dedi Malko ve kalkıp odadan çıktı.

Elko Krizantem koltuğun kenarına oturmuş, elinde silah, Bulgar gözlüyordu. Herif biraz olsun kendine gelmişti. Ellerim başımın üstüne bağlamış, korkulu iri gözlerle çevresine bakıyordu. Malko Almanca olarak Krizantem'e:

— Sununla Türkçe konuşun, dedi. Türkçe biliyor olmalı.

Krizantem Bulgara dönerek Türkçe sordu:

— Adınız nedir?

Bulgarın patlak gözlerinde umulmadık bir sevinç parıltısı belirdi. Hızla ayaklarının üstünde dikildi. Ağzında kocaman bir gülümseme, yüz hatlarında gevşeme farkedildi. Kollarım açarak Krizantem'e ilerledi.

— Arkadaş, dedi Türkçe olarak, kim olduğunuzu niye daha önce söylemediniz?

Malko, Bulgardaki ani değişikliği ilgiyle izliyordu. Ira'ya votka doldururken Krizantem devam etti.

— Ne demek istiyorsun yani?

Bulgar bir göz kırptı.

— — Anlıyorsun ya! Aym işi yapmaya gelmiş buraya. Anlaşılan o deli Başegmez bana güvenmemiş. Georgi E of'un çuvalayacağım sanmış. Küçük bir orospunun gırtlığım kesemeyecek kadar beceriksiz sanmış beni. Oysa, bir sürü adam öldürdüm ben... Yazık, beni anlamamış.

Krizantem hiç ses çıkarmadan dinliyordu. Adam bülbül kesilmişti.

— Gerçekten bu işi isteyerek mi yaptın? diye

sordu Krizantem.

— Elbette, dedi Bulgar. Önce soyup bir tadına baktım, sonra da...

Eliyle gırtlak keser gibi bir hareket yaptı. Krizantem anlamış gibi başım salladı.

— İş görmekten çok eğlenmeye gelmiş gibi bir halin var...

— Hayır, hayır, diye itiraz etti Georgi. Biraz işin zevkini çıkarayım dedim, o kadar. Yemin ederim. Hem sonra... Başegmez'e ihanet etmeyeceğimi herkes bilir.

— Ne diyor? diye sordu Malko Almanca olarak.

Elko Krizantem adamın anlattıklarını Almanca özetledi. Türkçe konuşmakla ortaya çıkan yanlış anlaşılma eğlenceli bir hal almıştı. Malko sessizce Bulgari izliyordu. Georgi, sırayla her iki adama bir göz attıktan sonra Elko'ya sordu:

— Bu da Başegmez'in dostu mu?

Elko Krizantem daha fazla dayanamadı.

— Sahi, kimdir bu Başegmez?

Georgi E ofun suratı bir anda allak bullak oldu.

— Ne! Onu tanı mı...

— Hayır, tanımıyorum, dedi Elko ve adamın üstüne atılmasına fırsat vermemek için biraz geriledi.

Bir sessizlik oldu. Bulgar iyice afallamıştı.

— Adın ne senin, itoğlu it? dedi Türkçe olarak.

Sonra, bulunduğu yerden ok gibi fırlayarak camlı kapıya yöneldi.

— Öldürme onu! diye bağırdı Malko.

Elko Krizantem yaşından umulmayan bir çeviklikle Bulgarın peşinden fırladı, ayağı uzatıp çelme taktı. Ardından herifin ensesine bir tekme attı. Georgi inleyerek sırtüstü yerde kaldı. Krizan-

tem yanına gelip tabancasını alnına dayadı.

— Senin dostun filan değiliz. Bunu o kuş bey-ninden çıkarma. Ben, Anadoluluyum ve Bulgar-lardan nefret ederim. Ee... Hadi küfretsene biraz...

Bulgar hiç sesini çıkarmadı. Malko yanlarına geldi. İngilizce sordu:

— Georgi, Ira Cornfeld'i öldürmeni kim emretti? Kim bu Başegmez?

Bulgar cevap vermedi. Gözleri fırl fırl dönüyor, bu haliyle kapana kısılmış fareyi hatırlatı-yordu. Kırık pencereden içeri buz gibi bir rüzgâr giriyordu. Malko sorusunu tekrarlamaya hazırlanırken arkasından gelen ve insanın içini ürperten buz gibi bir sesle kalakaldı.

— Orosu çocuğu! Beni öldürmek için kimden emir aldığın söyleyeceksen söyle. Yoksa bu tüfek harbisini kışından sokar, boğazından çıkartırım.

Malko geri döndü. Ira Cornfeld üzerindeki parçalanmış giysileri çıkarmış, yandan yırtmaçlı mor bir elbise giymişti. Aym renkte bir eşarp boy-nundaki yarayı örtüyordu. Geçirdiği korkunun etkisiyle on yaş ihtiyarlamış gibiydi, fakat gözlerindeki kin dolu ifade hiç mi hiç azalmamıştı.

VI. BÖLÜM

Gözleri, üzerindeki elbisenin rengini almıştı: Koyu mor bir renk. Sağ elinde tuttuğu şişi andırır uzun tüfek harbisiyle hayalet gibi Malko'nun önünden geçti. Bulgarın yanında durarak elindeki harbiyi adamın kasıklarına dayadı. Georgi hemen kasıldı. Malko, olaya her an müdahale etmeye hazır durumda sahneyi seyrediyordu. İşkence taraf-lısı değildi, ama bu kadarcık korku da gerekliydi Bulgara.

Ira adamı dürtükledi.

— Sesin soluğun kesildi, ha! Beni öldürmeni kimin emrettiğini söyleyecek misin?

Elindeki şişi adama sokacağım anlayan Malko ileri fırladı ve harbiyi elinden aldı. Ira kudurmuş kedi gibi harbiyi tekrar kaptı, şömineye gidip ucu-nu korlaşmış ateşlerin arasına soktu. Sonra şeyta-ni bir gülüşle doğruldu.

— Demir kızdığında bülbül gibi konuşacaksın, yoksa gırtlığından çıkarırım bunu...

Malko kadının üzerine gitmemeyi yeğledi. Ira bardan bir kadeh votka doldurup bir dikişte içti. Georgi ürkek bakışlarla onu izliyordu. Krizantem bile şaşırıp kalmıştı. Ira'nın davranışı ona, düşma-na korkusuzca saldıran Anadolu kadımm hatırlat-tı.

Georgi E of birden yerinden fırlayarak tekrar kapıya atılmak istedi. Aynı anda Krizantem mide-sine müthiş bir tekme attı. Bulgar iki büklüm ol-duğu yere yıkıldı.

— Bağlayın onu! dedi Malko.

Barda votka yuvarlamaya devam eden Ira:

— Mutfakta ne ararsamz bulursunuz, dedi.

Evi biraz olsun tanıyan Malko mutfaka gitti. Çekmecelerden birinde bulduğu ipi getirip Krizan-tem'e verdi. Elko göz açıp kapayıncaya kadar ada-mın bileklerini sımsıkı bağladı... Ira, votkamn et-kisiyle sersemleşmiş durumda, sessiz sedasız onla-rı izliyordu.

Malko düşünceli bir tavırla tutsağa baktı. Bu adamı ne yapacaktı? Hareket sahası çok dardı. Ne kaçakçı diye polise teslim edebilirdi, ne de sonsuza dek bu evde tutabilirdi. Adamı "sorgulama" için CIA'nın Bern merkezine götürmek hiç akıl kârı de-ğildi... İsviçre insan haklarına körü körüne uyan bir ülkeydi.

— Verdiği ad ne anlama geliyor! diye sordu Malko.

— Başegmez, astığı astık, kestiği kestik anla-mında takma bir ad, diye açıkladı Krizantem. Alın şunu, Georgi'nin pasaportu!

Malko pasaportu inceledi: Georgi E of. 14 Ka-sım 1942 doğumlu. Doğum yeri Pernik, Bulgaris-tan. Tüccar. Sayfalarda Türk, Yugoslav,İsviçre vi-zeleri; İtalya'ya Yunanistan'a, Kıbrıs'a giriş çıkış damgalan vardı...

Malko yaklaştı.

— Kim bu Başegmez?

Bulgar Türkçe bir cümle söyledi, aynı anda Krizantem tekme-yi bastı.

— Elko! diye bağırdı Malko.

— Size küfretti, Altesleri... dedi Elko.

Sohbet kötü başlamıştı... Malko sorusunu tekrarladı:

— Kim bu Başegmez?

Bulgar bu kez Fransızca olarak:

— Anam bellediği zaman öğrenirsin, dedi.

Elko Krizantem yeniden işe karışmak zorunda olduğunu hissetti. Bu kez tekmesi Bulgarın burununu buldu. Bir anda, oluk gibi kan boşanmaya başladı... Malko güçlükle Elko'yu uzaklaştırdı.

— Altesleri sana bir soru sordu, dedi Elko Türkçe olarak. Cevap vereceksen ver, yoksa...

Georgi E of genzine akan kam yuttuktan sonra toparlandı. Kafası çalışmaya başlamıştı. Zaman kazanması gerekiyordu. Bu adamlar sonsuza dek onu burada tutamazlardı. Eninde sonunda polise teslim edeceklerdi. Polisin eline düştü mü de, iyi bir avukatla kısa zamanda kurtulması işten bile değildi. Malko su içmek için bara gitti. Ira, olup bitenleri şaşkın şaşkın seyreliyordu. Malko'nun uzaklaşmasını fırsat bilen Krizantem ayağıyla Bulgarın gırtlığına dayayarak bastırdı.

— Konuş, kim bu Başegmez?

Georgi dişlerini sıkıp cevap vermedi. Ama dilinin çözülmesi uzun sürmedi... Kötü bir İngilizceyle:

— Söyleyemem, diye hırladı. Beni öldürür.

Karşılaştıklarından bu yana herifin ettiği tek doğru laf buydu.

Bardan dönen Malko adamın cevabını duymuştu. Bakışlarından soruşturmanın bir sonuç vermeyeceğini sezdi. Adam öldürülmekten korkuyordu, dolayısıyla konuşmayacaktı. Malko, tam bir çıkmazda bulunduğunu hissetti. Daha ileri gitmek tehlikeli olabilirdi. Gelişmeyi Harry Soames'a bildirmek gerekiyordu. Belki onun bir önerisi olurdu.

— Odamzdan telefon edebilir miyim? diye İra'ya sordu.

— Rica ederim, elbette, diye cevap verdi genç kadın.

Sonra Malko'yu odasına götürdü, içeri sokup kapıyı kapadı. Malko hemen işe koyuldu. Harry Soames Hilton'da yoktu. Max Barney de öyle, Bern merkezinin numarasını çevirdi. Karşısına çıkan kişi, numara bıraktığı takdirde kendisini arayacaklarını söyledi. Langley'i arayıp derdini anlatabilirdi, fakat konuyu rasgele bir telefonda aktarmak tehlikeli olurdu. Ha bu telefonda anlatmış, ha sokakta bağırıp çağırmış, hiç farkı yoktu...

Neye karar vereceğini düşünürken korkunç bir çılgınlıkla kendine geldi.

Birden, Ira Cornfeld'in acımasız bakışlarını hatırladı. Krizantem'e gelince, insan hakları konusunda kendisi gibi düşünmediği ortadaydı. Kapıya ilerledi, kolu çevirdi, fakat açılmadı: Ira dışardan kilitlemişti! tnsamn tüylerini diken diken eden yeni bir çılgınlıkla kammn donduğunu hissetti. Var gücüyle kapıyı omuzladı. Tahtalar çatırdadı, fakat kapı yine açılmadı. Gerilip tekrar yüklendi. Üçüncü kez, dördüncü kez, onuncu kez... Kapı her seferinde biraz daha esniyordu. Çılgınlıklar birbirini izliyordu. Dışarda çok korkunç şeyler olmalıydı.

— Krizantem! diye bağırdı Malko.

Krizantem onu duymadı tabii. Malko yeniden gerildi ve insanüstü bir güçle kapıya abandı. Menteşelerinden atan kapı yerinden fırladı. Kendini koridorda bulan Malko hemen odaya koştu.

Karşılaştığı manzarayla olduğu yerde donup kaldı.

Ira Cornfeld dizlerinin üstüne çökmüş olan Bulgara doğru eğilmişti. Hemen yam başında,

Krizantem boğma telini adamın boğazına dolamış bekliyordu. Bulgarin pantolonu dizlerine kadar sıyrılmış, kıcı ortaya çıkmıştı. Kıcının arasında harbi duruyordu. Genç kadın tehdidini gerçekleştirmişti...

Malko ileri atıldı.

— Ira! Bırakın onu!

Ira başım çevirdi. Ağzı duyduğu kinle çarpılmıştı.

— Siz kendi işinize bakın, dedi. Bu alçak ya konuşacak ya da geberecek.

Sözünü bitirdikten sonra harbiyi biraz daha itti. Bulgar bir çığlık attı ve bayıldı. Malko, harbinin eri az on santim kadar girmiş olduğunu farkettili! Kadım kolundan tutup hızla çekerek işkence yerinden uzaklaştırdı. Ira, yavrularından ayrılan dişi kaplan gibi, debelenip karşı koymaya çalıştı. Fakat sonunda, Avusturyalı kadım divanın üzerine atmayı başardı. Sonra öfkeyle Elko'ya döndü:

— Elko! Çıldırdınız mı siz? Bu kadım engelleniz gerekirdi.

Elko başım önüne eğip belli belirsiz bir özür diledi. Savaş denen şey, düşmam okşamakla olmazdı ki!

Bu arada, Bulgarin arkasına sokulu duran harbi kayarak kendiliğinden yere düştü. Georgi inleyerek kendine gelmeye başladı. Adamın sesini duyan Ira, oturduğu yerden kobra gibi dikilip tekrar saldırdıysa da Krizantem tarafından yumuşakça engellendi. Sokak orospularım aratmayacak biçimde küfrediyordu. Ne de olsa, manastırda yetişmemişti...

— Bir ambulans çağırmak gerekiyor! dedi Malko.

"Ambulans" kelimesini duyan Ira daha da çıldırdı.

— Burası benim evim, diye bağırdı. Burada o namussuzu tedavi edemezsiniz...

Yeni bir sinir krizi geçiriyordu... Elko farketirmeden Bulgarin boynundaki boğma telim çözdü. Adam boğazlanan domuzdan farksız biçimde bağırıyordu... Cam çok yamyor olmalıydı.

Gözleri yuvasından fırlamış, ağzından köpükler saçan Ira tekrar yerdeki harbiyi almaya kalktı. Malko kadım omuzlarından yakalayarak bir yere kilitleme gereğini duydu. Odasının kapısı kırılmıştı. Başka bir yer bulmalıydı. Korku, öfke ve votka; üçünün karışımı kadım çığrından çıkarmıştı.

Malko, itirazlarına rağmen kadım küçük bir odaya sürükledi. Erkek olduğu halde bunca küfürü bir arada şimdiye dek kimseden duymamıştı. Kapıyı kilitlemek üzereyken Ira üzerine saldırdı. Tırnaklarının yüzünü çizmesini engelleyememişti. Sonunda, Ira'yi kilit altına almayı başardı.

Odaya döndüğünde, gölden esen dondurucu rüzgâra rağmen ter içindeydi. Hâlâ Bulgarin yanında duran Krizantem gülümseyerek Malko'ya baktı.

— Dostumuz konuşmaya karar verdi, Altesleri.

— Ne yaptınız yine ona? diye sordu Malko.

— İnamn, hiçbir şey. Sadece, konuşmadığı takdirde kendisini o kadınla başbaşa bırakıp gideceğimizi söyledim.

— Başegmez dediğin adam kimdir? diye sordu Malko.

Bulgarin acıdan kasılmış yüzünde ter damlacıkları belirdi.

— Konuştuğumu kendisine söylemeyeceğimize söz verin...

— Söz, dedi Malko.

— Asıl adı Osman Çelik, diye mırıldandı Georgi. Bozkurtların en acımasız katillerinden biri. Daha on yedi yaşında İstanbul'da yirmi iki kişi öldürmüş. Yakalamp ölümüne mahkûm edildi, fakat yandaşları tarafından hapisnedenen kaçırıldı.

Malko dikkat kesilmiş, dinliyordu. Bozkurtlar, Türkiye'deki aşırı sağ bir örgütün üyelerine verilen bir isimdi ve şimdiye kadar Amerikalılara saldırdıkları görülmemişti... Osman Çelik denen adam bir CIA ajanını ne maksatla öldürebilirdi?

— Herstatt'ı senden satın alan Osman mıydı?

— Evet.

— Nerede ve ne zaman?

— Kendisiyle Sofya'da Vitosa otelinde karşılaştım. İki ay kadar oldu. O sırada sahte pasaportla Bulgaristan'da bulunuyordu. Benden kendisine bir Herstatt bulmamı istedi ve bir ay sonra buluşmak üzere Kıbrıs'ta randevu verdi. Kendisine tabancayı orada teslim ettim.

— Niye özellikle bu silahı istiyordu?

Bulgar cevap vermeden önce derin bir soluk aldı. Acıdan tüm vücudu kasılıyordu. Yüzü ter içinde kalmıştı.

— Çok önemli bir "anlaşmayı" yerine getirmek için. Bu işten çok para kazanacaktı. Yalnız iyi bir atıcı değildi. Cesareti sonsuzdu, fakat nişan almaşım pek beceremiyordu. Bu nedenle on üç mermilik bir tabanca istiyordu. Doğu ülkelerinde bu tip tabanca üretilmez. Oysa Herstatt tam ona göre idi...

— Bu silahı ona nerede verdin?

— Limasol'de bir kahvede.

— Hangi kahvede?

— Hatırlamıyorum.

— Osman Çelik ile nasıl irtibat kurdun?

— Kaldığım otele telefon etti. Gelişimi haber almış.

Malko iyiden iyiye meraklanmıştı.

— Bu adam Türk değil mi? Rum tarafında ne işi var?

— Her iki tarafa da kolaylıkla girip çıkardı. Kendisini koruyan birçok kişi tanıyordu...

— Bu adamı tarif et bana.

Georgi dudaklarını yaladıktan sonra devam etti:

— Zayıf, kısa saçlı, çipil gözlü. Çok sakın görünüşlü, fakat çok da korkak. Peşinde kendisini öldürmek isteyen bir yığın adam var. Anlaşmayı gerçekleştir de istenilen adamı öldürmeyi başarsa kendisine çok para verileceği ve iyi bir pasaport temin edileceği söylenmiş... Böylece, işi bitirdikten sonra kimse izim bulamayacaktı. Öldürülmekten çok korkuyordu. Yaşamak için öldürmek ve kendisine yardım edenlerin isteklerini yapmak zorundaydı...

— Kimdi kendisine yardım edenler?

— Bilmiyorum. Tanıdıkları çoktu. Her şeyi yapmaya hazır bir tip olduğu herkesçe bilinirdi.

— Kıbrıs'ta ne işi vardı?

Georgi karnını tutarak konuşmaya devam etti:

— Bilmiyorum. Anlaşması uyarınca randevuya gelmiş olmalı...

— Peki, Ira Cornfeld'i öldürmeni niye istedi?

Bulgar belli belirsiz bir sesle cevap verdi:

— Herstatt yüzünden. İzini bulmalarım istemiyordu.

— Demek silahı kullandıktan sonra onunla ilişki kurdun? Nasıl oldu bu?

— Onu tanıyan biriyle buluştum. Kendisini görmedim.

— Kimdi o?

— Bir Türk. Soyadını bilmiyorum. Adı, Adnan.

— Ira'y¹ öldürmen karşılığında sana ne teklif etti?'

— Hiçbir şey, yemin ederim hiçbir şey! Yalnız, bunu yapmadığım takdirde beni öldüreceklerini söyledi... Başarıp başaramadığımı gazetelerden öğreneceklerdi. Korktum. Adnan denen herif delinin teki. On altı yaşında ailesinin tüm fertlerini öldürmüş. Hepsinin boğazım kesmiş, çocukları da ağaca asmış.

Bulgarın, sözünü ettiği adamdan korktuğu anlaşılıyordu... Korkunun izleri yüzünde apaçık belli oluyordu. Konuşmakla kendini ölüme mahkûm ettiğini o da biliyordu. Fakat Malko, asıl can alıcı soruyu henüz sormamıştı. Bulgara biraz daha yaklaştı.

— Osman Çelik Kıbrıs'ta nerede saklamıyor?

— Bilmiyorum, bunu söyledim. Beni o bulurdu. Çok temkinli biridir.

Georgi sustu ve gözlerini yumdu.

Malko düşünceli düşünceli adamı seyrediyordu. Çok değerli bilgiler edindiği bir gerçektir, fakat yeterli değildi. Bu bilgiyle Osman Çelik'i ele geçiremezdi. Bulgarın her şeyi anlatmadığından kuşkulananmaya başlamıştı.

— Osman Çelik ile nasıl ilişki kurulduğunu öğrenmek istiyorum, dedi. Bunu söylemediğin sürece ambulans çağırmayacağım.

— Bilmiyorum, diye inledi Georgi. Bırakın beni. Canım yanıyor.

Elko Krizantem'in gözü yerde duran harbiye kaydı... Malko soruyu tekrarlamaya hazırlanırken

evin içinde müthiş bir patlama oldu. Ses, Ira'mn kapah olduğu salondan gelmişti. Malko hemen ayağa fırladı.

- Aym anda içeri Ira Cornfeld daldı. Yüzünde berbat bir ifade vardı. Sağ elinde bir Python 357 Magnum bulunuyordu. Tek mermide bir fili devirecek güçte bir tabanca. Bir Bulgarın böyle bir silah karşısında sözü bile edilmezdi. Genç kadın, dudaklarında sadist bir gülümsemeyle Georgi'ye yaklaştı. Adam korkuyla büzüldü.

— Onun dilinden anlamadığınız belli, dedi Malko'ya. Bakın şimdi, bem" kimin öldürtmek istediğini nasıl bülbül gibi anlatacak.

— Ira!

Malko önüne çıktı. Aynı anda Python'un namlusu üzerine çevrildi.

— İşime karışmayın, yoksa yemin ediyorum sizi de vururum.

Kadının ne denli ciddi olduğu her halinden belliydi. Krizantem hiç kımıldamadı. Elini tabancasına atmaya cesaret edememişti. Bulgar ise, kesilmeye hazır koyun gibiydi... Ira bakışlarını Malko'da tutarak namluyu Georgi'nin üzerine çevirdi.

— Rus ruleti oynamak ister miydin? diye sordu Bulgara.

Diğeri korkuyla başım salladı.

— Beni öldürmeni kim emretti?

— Başeğmez Osman... Osman Çelik, diye mırıldandı Bulgar.

— Nerede şimdi?

— Kıbrıs'ta.

Ira tabancanın namlusunu adamın burnuna dayadı, hızla itti. Bulgarın burnu yeniden kanamaya başladı.

— Cevabı beğenmedim, dedi Ira sakın bir ses-

le. Yeterince açık değil.

Sessizlik.

Ira namluyu adamın şakağına kaydırıldı. Sol eliyle silahın mermi topunu çevirdi.

— Rus ruletinin ilk turu başlıyor, dedi. Tıpkı gazinolardaki kumar ruleti gibi.

— Hayır! diye inledi Georgi. Konuşacağım.

— Öt öyleyse!

— Nerede bulunduğunu bilmiyorum. Türk ve Rum bölgesi arasında gider gelir. Aynı yerde uzun süre kalmaz. Her gece değişik yerde yatar.

— Peki, gerektiğinde nasıl bulunur?

Yeniden sessizlik.

— Salak herif!

— Durun, ateş etmeyin, diye yalvardı Bulgar. Limasol'de Leptos'u bulmak gerekir. Buluşmaları hep o gerçekleştirir...

Ira'nın başarısına şaşırın Malko hemen atıldı.

— Leptos kim? Onu nerede bulabiliriz?

— Bilmiyorum... Hiçbir şey hatırlamıyorum...

Telefon numarasını unuttum! Yemin ederim... Yemin ederim unuttum!

ikiye bölünmüş yılan gibi sağa sola kıvrılıyordu. Gerçeği söylediği belliydi.

— Pekâlâ dedi Ira.

Sonra tetiğe bastı. Patlama korkunç oldu. Bulgarin kafası savrulurken şiddetle yere çarptı. Bir gözü yuvasından fırlamış, bağlı olduğu sinirle yanağında asılı kalmıştı... Dağılan kafa tasından çevreye kanlı beyin parçacıkları yayılmıştı. Ira çömeldiği yerden yavaşça doğruldu.

— Rulet oyununda hile yaptım, dedi. Silaha tek mermi yerine altı mermi koymuştum...

Gözlerinde delice bir parıltı vardı.

Malko kusmamak için kendini zor tuttu. Adamı öldüreceği belliydi, fakat tetiği çekeceğini pe-

kâlâ haber verebilirdi. Krizantem bile sarsılmıştı. Ira Cornfeld ise taş gibiydi.

— Bu namussuzun elini kolunu sallayarak gitmesine göz yumacağımı beklemiyordunuz herhalde, dedi. Hem ırzıma geçti, hem de beni öldürmeye kalktı...

Malko cesede bir göz attı. Artık Kıbrıs'ta nereye gideceğini biliyordu. Yalmz, Bulgarin ölümü er veya geç öğrenilecekti. Osman Çelik'i bir an önce bulması gerekiyordu... Bir tanığı ortadan kaldırmak için Bulgari Avrupa'mn ta bir ucuna gönderdiğine göre, bulaştığı iş çok önemli olmalıydı...

Ira'nın sakın sesiyle kendine geldi.

— Telefon edip polis çağıracağım.

İşte bu, felaketin ta kendisi olurdu!

VII. BÖLÜM

Malko, Ira'nın ahizeye uzanan elini tuttu.

— Acele etmeyin!

Genç kadın buz gibi bir bakışla Malko'yu süzdü. Yerde yatan cesedin umurunda bile olmadığı yüzünden belliydi.

— Niçin? Bunda bir tehlike yok ki! Polisler gelmeden siz gitmiş olursunuz. Bu herif zorla evime girdi. Bana tecavüz etmek ve beni öldürmek istedi. Ben de bir silah kaptım ve onu geberttim. İşviçre polisi bundan dolayı beni tebrik eder. Burası normal bir ülkedir... Ayrıca, sizin işinize bulaşmak da istemiyorum.

— Çoktan bulaştınız bile, dedi Malko. Radom'a karşı Herstatt'i verdiğiniz zaman. Eğer bu olay duyulacak olursa bütün gazeteler sizden söz edecek. Katili gönderen adam da işin yarım kaldığım öğrenecek. O zaman bir ikinci katil gönderilecek. Ayrıca, kurbanınızın hiç de iyi durumda olmadığını size hatırlatmak isterim...

Ira Cornfeld'in bakışları yumuşadı.

— Beni koruyabilirsiniz... diye söze başlayacak oldu.

— Çok zor bu, dedi Malko. Hatta imkânsız. Yapabileceğiniz tek şey var. O da, polise haber vermemek. Yann sabah hemen bir yolculuğa çı-

kın. Nereye gittiğinizi kimseye söylemeyin. Osman Çelik, Georgi'nin sizi bulamadığım düşünür. Kolay haberleşemediklerini biliyoruz. Buraya geri döndüğünüzde her şey bitmiş olur...

Genç kadın, gölden esen soğuk rüzgârla titrediydi. Kan kokusu odayı sarmaya başlamıştı. Ira bir süre düşündü, sonra elini cesede uzatarak sordu:

— Peki, bu ne olacak?

— Onu biz ayarlarız. Evin bahçesi var, değil mi? Bir çukur kazıp içine atarız...

Soğuktan sertleşmiş toprakta çukur kazma fikri Krizantemin canını sıktı. Ira Cornfeld birden sıçradı.

— Benim bahçeme mi gömeceksiniz onu?

— Yan bahçeye gömmek çok zor olur, dedi Malko.

Krizantem her zamanki tembelliğini hatırlatırcasına söze karıştı:

— Bence, göle atsak daha iyi.

— Biraz ciddi olalım, dedi Malko. Cesedin bulunmasını istiyorsanız gidip göle atalım. Kendisini göndereni ele geçirinceye kadar onu hiç kimse bulmamalı. Ne polis, ne de arkadaşları.

Ira kadere boyun eğresine omuzlarını silkti. Zorlu geçen gecenin yorgunluğu yeni yeni çıkmaya başlamıştı.

— Pekâlâ dedi. Teklifinizi kabul ediyorum.

Dediklerinizi yapacağım. Havuzun yanındaki kulübede kürek bulabilirsiniz. Hiçbir şey görmek ve bilmek istemiyorum. Gidip yatacağım. Giderken kapıyı çekersiniz.

Malko onu odasına kadar götürdü. Genç kadın kendini yatağa bırakırken kendi kendine söylendi:

— Ne hayal kurmuşum ben de... Bana aşık ya-kışıklı bir silah koleksiyoncusu...

—Bu kadar kötümser olmayın, dedi Malko. Si-

zi tekrar görmekten son derece mutlu olacağım. Avusturya'daki numaramı veririm, beni her hafta ararsınız. Böylece haberleşiriz.

Genç kadın Malko'nun kartını alıp yatağın üzerine attı.

— Mecbur kalmadıkça sizi aramayacağım, dedi. Giderken kürekleri yerine bırakın.

Malko oturma odasına girdiğinde Krizantem'i iş başında buldu. Elko yerleri kirletmemesi için cesedin başım bir havluya sarmış, odadan çıkarmaya çalışıyordu... Şimdi yapılacak tek şey, bir çukur kazmaktır. Bulgarin değerli bir mezarı olacaktı. Gömüldüğü yerin metre kare fiyatı, tüm yaşamı boyunca kazandığı paraya eşitti. Georgi'nin işi bitmişti, Malko'nunki ise yeni başlıyordu: Osman Çelik'i bulmak.

*
* *

Malko'nun odası duman içindeydi. Ağzında sigara bulunmayan tek kişi oydu. Max Barney durmadan sigara içiyordu, Harry Soames neredeyse yatağa bile sigarayla girecek bir tipti. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi aralarına yeni katılan Herbert Leonard'ın da ağzında emzik gibi hiç eksik olmayan bir pipo bulunuyordu. Herbert Leonard terör konusunda uzmandı ve Frankfurt'tan yeni gelmişti. Lozan olayının üzerinden yirmi dört saat geçmişti. Ira Cornfeld ilk uçakla Kenya'ya hareket etmiş, Georgi E of da Leman gölünün kıyısındaki çukuruna yerleşmişti. O zamandan bu yana teleksler hiç durmadan işliyordu.

— Herbert, dedi Harry Soames, Osman Çelik hakkında ne biliyorsan anlat bize.

Herbert Leonard elindeki kırk santim kalınlık-

ğındaki dosyadan bir fiş çekti. Dosyada CIA'nın belirlediği her teröristin bir fişi bulunuyordu. Geçmiş, siyasi görüşü, dostları, alışkanlıkları, işlediği suçlar, hemen her şey yazılıydı fişlei de.

— Dünyamn en azılı katillerine en biri, dedi Amerikalı. Osman Çelik tanınmış bir Türkü ve bir düzineye yakın komünisti öldürmüş bir katil. Kapatıldığı askeri bir hapishaneden kaçtıktan sonra Türk polisi tarafından boş yere arandı. Kendisinin Lübnan'da, Bulgaristan'da, Tunus'ta, İtalya'da görüldüğü söylendi. Sahte belgeleri ve parası olduğu belliydi. Elimdeki fotoğrafı iki yıl önceki hali...

Malko fotoğrafı alıp baktıktan sonra Herbert'e sordu:

— Bu bende kalabilir mi? Nasıl oluyor da bu adam daha önce kimsenin aklına gelmedi?

— Fişler sıhhatli tutulmamış, dedi Herbert. İstanbul'da hapiste bulunduğu sıralarda "devre dışı" olarak kabul edilmiş. Arada bir böyle aksaklıklara rastlanır...

— Amerikalılara yönelik bir eylemde bulunmuş mu hiç? diye sordu Harry Soames.

— Hayır efendim, diye karşılık verdi Herbert. Bozkurtlar genellikle komünizme karşı örgütlenmişlerdir... Fakat bazı sorumlularının KGB tarafından örgüte sızdırıldığı da bir gerçek...

— John Hince bir zamanlar Ankara merkezimizin şefiydi, dedi Max. O dönemden kalma bir hesaplaşma olamaz mı bu?..

— Bu son derece imkânsız, dedi Malko. Osman Çelik oraya gelecek, John Hince'e rastlayacak ve silahına davranacak... Olağanüstü bir rastlantı olurdu bu. Georgi Eof hakkında bir şeyler bulabildiniz mi? Verdiğim belgeler bir işe yaradı mı?

— Henüz bir sonuç yok, dedi Max. Bilgisayarlar çalışıyor. Bütün merkezleri uyardık... Yirmi dört

saat içinde cevap alacağız.

— Ya şu Kıbrıs'taki Leptos?

— Bilinen bir kaçakçı. Siyasi dosyası yok. Kıbrıs bölge şefi Robert Harriman bir saat önce bilgi verdi...

Harry Soames sigarasından bir nefes çekerek Malko'ya döndü:

— Dostum Malko, size Kıbrıs'a yol görünüyor. Biz gerekli hazırlıkları yaptık. Yanınıza iki koruyucu vereceğiz. İkisi de daha önce birlikte çalıştığınız kişiler: Chris Jones ile Milton Brabeck. Kendileriyle yarın Atina'da buluşacaksınız. Bay Bar ney gerekli ayrıntıları size anlatacak.

— ilginize teşekkürler, dedi Malko. Elko Krizantem'i de yamma almayı düşünüyorum.

— Niye olmasın? dedi Harry. Bu görev son derece önemli. Elimizdeki her olanaktan ve her adamdan yararlanmamız gerekiyor. Daha başka istekleriniz olursa, çekinmeden bildirin.

Malko Cenevre'den ayrılacağına sevinliyordu. Ira Cornfeld'in gidişinden sonra İsviçre'nin hiçbir anlamı kalmamıştı. Birden, Kıbrıs Hilton'daki katliamdan önce beliren kadın aklına takıldı.

— Bay Leonard, dedi, fişlerinizin arasında cinayetle önce barda görünen kadınla ilgili bir şeyler yok mu?

— Bu soruyu daha önce de sordular, Bay Malko. Ne yazık ki bu konuda hiç fikrim yok.

— Robert Harriman iki yıldır Kıbrıs'ta, dedi Harry. Size yeterince yardımcı olur. Eğer bu arada göreviniz adam öldürmeyi gerektirirse, bunu gizlice ve tek başımıza halledin. Ne olursa olsun, Kıbrıs'taki adamlarımızı olaya karıştırmayın,

Malko merak içinde düşünceye daldı. Akdeniz'in dibindeki bu küçük adada onu ne bekliyordu acaba?

Havada bir baharat kokusu vardı. Yunanistan'ın Avrupa'ya uyar bir yanı yoktu. Malko, Olympic Airways'in bekleme salonuna bir göz attı. Alana ineli bir saat olmuştu. Geceyi Paris'te geçirmiş, sonra ilk atladığı Air France uçağıyla kapağı buraya atmıştı.

Binamın önünde bir otobüs durdu. Arabadan çıkan yolcular arasında iki kişi hemen dikkatini çekti. Uzun boylu, gri takım elbise giymiş, siyah şapkalı, geniş omuzlu ve rengârenk kravatlı iki kişi. Chris Jones ve Milton Brabeck. CIA'nın vurucu gücü.

Malko onlara doğru ilerledi.

— Chris! Milton!

Sevinçten şaşırان iki ajan yolcuları ite kaka Malko'ya koştular.

— Chris, şişmanlamışsınız siz, dedi Malko.

Amerikalı ajan karnını içeri çekerek sanki bir sır verecekmiş gibi Malko'ya eğildi.

— tnamn gerçek bir şişmanlık bu, dedi. Üzerimde hiç silah yok. Silahlar valizde... Uçakta çok yemek yedim, karmm ondan şişmiştir. Air France ilk kez doğru dürüst bir yemek verdi. Hatta Fransız şarabı bile ikram ettiler. Sonra Olympic Airways'in uçağına bindik. Onlar da zeytinden başka bir şey vermediler, tşte, beni şiş gösteren bunlardır. Ha sahi, söylesenize, burada yemekler nasıl?

— En azından zeytinler harika! Bu ülkenin özelliğı, dedi Malko.

İki ajan, birden Elko Krizantem'i farkettiler.

Bir banka oturmuş onlara bakıyordu.

— Elko! Old son of bitch!*

— Hey! Söylesene, yoksa sen de mi bu işe bu-

(*) Vay, orospu çocuğı!

laşacaksınız?

— Bulaştı bile, diye söze karıştı Malko.

Elko Krizantem mütevazı bir biçimde gözlerini yere indirdi.

Hoparlörden uçağa davet ediliyorlardı. Şans eseri Chris Jones, ilk koltuğa çöktü.

— Kalabalığı gördünüz ya! Benim, ayakta gitmeye hiç niyetim yok!

*

Virajı döndüklerinde karşılarına çıkan tepedeki levhada kötü çizilmiş bir kurukafa resmi dikkatlerini çekti. Doğa örtüsü hemen hemen aynıydı. Çevrede tek bir ev yoktu. Tepelerin arasından kıvrılarak ilerleyen dar yolda hızla gelip geçen kamyonlara rastlıyorlardı. Trafiğin soldan oluşu çok ilgilerini çekti. Larnaka-Lefkoşe yolu, havaalamı nedeniyle adanın en önemli yolu sayılıyordu. Amortisörsüz denebilecek bir Chevrolet'nin direksiyonunda bulunan Robert Harriman eliyle yan tarafı işaret etti:

— Atilla Hattı şuradan geçiyor. Türk askerleri şu tarafta.

Bölge şefi Robert Harriman onları havaalanında karşılamıştı. Kısa boyu, geniş gözlükleri ve kareli ceketiyle seyyar satıcıları hatırlatıyordu. Arka koltuğa sıkışmış olan Elko, Chris ve Milton boyunlarını uzatmışlar hayali hattı görmeye çalışıyorlardı... Atina-Kıbrıs uçuşunun sersemliği içindeydiler. Uçak koltukları sanki cüceler için yapılmıştı. Tam bir felaketti kısacası.

Küçük ve pis havaalanından sonra karşılaştıkları doğa hiç de iç açıcı değildi. On dakika sonra Atilla Hattı'm terkettiler ve arapsaçını andırır virajlara girdiler. Larnaka'yı Lefkoşe'den ayıran alt-

mış kilometrelik yol hiç bitmeyecekmiş gibiydi. Güzel olan tek şey, Cenevre'den sonra karşılaştıkları o güzelim havaydı.

— Hattın ayırdığı iki bölge arasındaki durum nedir? diye sordu Malko.

— Sadece kaçakçılık var. Özellikle güneyden kuzeye. Çoğunlukla da ev eşyası, mutfak aletleri filan.

Yanlarından koca bir kamyon geçti. Az daha şarampole iniyorlardı. Sonunda, Lefkoşe tepelerine tırmanan oto yol göründü.

— İşte, ünlü skandal oto yolu! dedi Harriman. Yolum tamamı için ödenen krediyle ancak on beş kilometre yapabildiler. Paramın üst kısmı Rum Başkan'ın dostlarının cebine girdi. Yolum tadını çıkarmaya bakın. Kıbrıs'ta bir ikincisine rastlamak imkânsızdır.

Elko Krizantem'in hiç sesi çıkmıyordu. Türk asıllı olması adamın bu kesiminde hoş karşılanmazdı... Neyse ki, yanında Avusturya pasaportu vardı ve Kıbrıslıların da bozuk Almancasından kuşulanacak halleri yoktu...

Lefkoşe'nin dış semtleri eğimli arazilere kurulmuştu ve eski kentin çevresine düzenli bir biçimde dağılmıştı. Şimdi, iki yam modern binalarla çevrili Makarios Avenue'de ilerliyorlardı.

— İşte Hilton, dedi Harriman.

Caddenin sol tarafında yüksek, dikdörtgen biçiminde bir binaydı.

Malko holde birkaç adım attı, sol taraftaki harın önünde durdu. Müzik yoktu. Paddock bomboştı. Barmen sinek avhyordu. John Hence burada öldürülmüştü. Robert Harriman yamna geldi.

— Bay Leonard gelmiş. 410 numaralı odada kalıyor. Ayrıca, Georgi E ofla ilgili bir teleks al-

dun. Kendi hesabına iş kurmadan önce, Kotex'te* çalışmış. Bulgar gizli servisleriyle yakın ilişkisi varmış. Langley'in dediğine bakılırsa, onların izni olmadan böyle bir işe atılması hemen hemen imkânsızmış... Leptos'a gelince, asıl adı Stavros Leptos. Adresi şu: Aya Filaxis Street, numara 130, Limasol. Kendisiyle hiç ilişkimiz olmadı.

— Teşekkür ederim, dedi Malko. Başka bir haber var mı?

— Adamımızı uyardım. Adı, Matyas Elefteros. Gazeteci. Ayrıca, bir taverna işletiyor. İngilizce konuşur. Tavernasının adı, "Afrodit". Stasinou Avenue'de. Kendisini her gece orada bulabilirsiniz. Eğer çok yorgun değilseniz...

*

Kiralık Ford'un direksiyonunda oturan Malko, Makarios Avenue'den yukarı doğru, kenti çevreleyen toprak tabyalar yönünde ilerledi.

Nihayet neonlu reklamı farketti: "Afrodit". Bahçe içinde, küçük bir bina... Dış görünüşünden kapalı samlabilirdi.

Malko bahçeye girdi, birkaç basamak indi ve kapıyı itmesiyle birlikte bir müzik ve şarkı seliyle karşılaştı. Alçak masalar çevresine yığılmış kızıl erkekli gruplar hep bir ağızdan, bir tabure üstünde gitar çalan adama eşlik ediyorlardı... Malko masaların arasından sıyrılarak salonun dip tarafındaki bara doğru ilerledi. Üzerinde blucinle gömlek bulunan ve barda çalışan kız hemen Malko'ya yanaştı.

— What do you drink?

Sarı saçlarından yabancı olduğunu anlamıştı.

— Matyas burada mı?

— Evet, şarkı söylüyor.

Taburenin üzerindeki gitarist Matyas'dı. Malko şarap istedi. Barın bir köşesinde dudak dudağa öpüşen bir çift vardı. Çevrelerindeki kişiler ateşli bir konuşmaya dalmışlardı. Nihayet şarkı bitti. Bardaki kız Matyas'ın kulağına bir şeyler söyledi. Sarkık bıyıklı gitarist hemen Malko'nun yanına geldi.

— Beni mi arıyorsunuz? diye sordu İngilizce.

— Harriman tarafından geliyorum, dedi Malko.

— Ah! Anlıyorum, dedi Kıbrıslı.

Sonra, yanındaki arkadaşlarına dönerek önce İngilizce, ardından Rumca bağırdı:

— Avrupalı bir gazeteci konuşumuz var. Hoş geldiniz...

Matyas son derece zeki biriydi. On saniye içinde Malko'ya bir kulp uydurmuştu. Kısa bir süre sonra Malko'ya dışarı çıkmaları için işaret etti.

Salonun gürültüsünden sonra dışarının sessizliği çok etkileyiciydi. Matyas bıyıklarını sıvazladı.

— Size yardımcı olabilir miyim?

— Herhalde, dedi Malko. Stavros Leptos diye birini duydunuz mu? Limasol'de oturuyor.

— Galiba tanıyorum. İthalat - ihracat işi yapar; daha çok Lübnan'la çakışır. Daha doğrusu, öyle derler. Esrar ve silah kaçakçılığı yaptı. Beyrut olayları sırasında çok para kazandı. Kiraladığı teknelerle Beyrut'tan Limasol'e adam taşıdı ve adam başına da yüz dolar aldı...

— Onu tanır mısınız?

— Hayır.

— Kendisine nasıl ulaşabilirim?

Yanlarından gürültülü bir grup geçti. Sustular. Kalabalık uzaklaştıktan sonra Matyas sordu:

— Ondan istediğiniz nedir?

— Sadece bilgi, dedi Malko. İyi para vereceğim.

— Adamın çok ürkek olduğunu duydum. Gazeteci rolü oynayabilirsiniz... Tabii, almak istediğiniz bilgiye göre değişir bu. Kısacası, Limasol'e gitmek gerekir.

— Benimle gelebilir misiniz?

— Yarın olmaz. Bütün gün televizyonda çalışacağım. Fakat yanınıza birini verebilirim. Barda çalışan kızı, Andrula'yı alabilirsiniz. Paraya ihtiyacı var. İngilizce bilir ve geveze değildir.

— Peki, durumunuzu biliyor mu?

— Hayır. Hem böylesi daha iyi. Kendisine gerekenden fazlasını söylemeyin. Örneğin, silah kaçakçılığı hakkında bir yazı dizisi hazırladığınızı söylersiniz. Bu gibi şeylerden hoşlanır.

— Pekâlâ, dedi Malko.

"Son derece hassas" bir göreve tammadık bir genç kızla atılmak hiç akıl kârı değildi. Karşı - casusluk teşkilatı bunu duysa saçını başım yolardı. Ama gerçek ortadaydı: Kuralları ihtiyaçlar oluşur.

— Gelin, içeri girelim de kıza sorayım, dedi Matyas.

Gürültü hâlâ korkunç bir biçimde devam ediyordu. Matyas genç kızı bir köşeye çekti. Bir süre konuştular, sonra birlikte Malko'nun yamna geldiler.

— İşte Andrula, dedi Matyas. Yarın sizinle gelecek. Sizi saat kaçta ve nerede bulmasını istersiniz?

— Saat dokuzda Hilton'da, dedi Malko. Holde buluşuruz. Yanıma bir de fotoğrafçı alacağım.

Elko bu rolü oynardı. Ne olur, ne olmaz! Limasol'e tek gitmekten iyiydi.

VIII. BÖLÜM

Tüm çabalarına rağmen Elko Krizantem fotoğrafçıdan başka her şeye benziyordu. Bir kere, en önemli şeyi yoktu: Fotoğraf makineleri. Gerçi yanında deri bir çanta vardı, ama onun da içini Lefkoşe Hilton'da bıraktıkları ajanların silahlarıyla doldurmuştu... Neyse ki, Andrula anormal bir durum farketmedi.

Malko genç kızla karşılaştığında şaşkına dönmüştü. Yine sutyen takmamıştı ve üzerine geçirdiği dar bluzdan göğüsleri dışarı fırlayacakmış gibi duruyordu. Altındaki dar blucin ise vücudunun tüm kıvrımlarını ortaya sergilemişti. Kısacası, nefis bir parçaydı. Lefkoşe'den Limasol'e kadar şarkılar mırıldandı.

Yüz on beş kilometrelik yol iki buçuk saat sürdü! Andrula pencereden sarkmış yolu soruyordu. Limasol'ün merkezinden denize dikey olarak tepelere tırmanan Aya Filaxis Street'teydiler ve Andrula olmasa Stavros Leptos'u bulmak aylar sürerdi.

Girişte küçük bir çarşımn yer aldığı üç katlı küp biçimi binamn cephesini kaplayan, boyalan dökülmüş koca bir levha vardı: STAVROS LEPTOS LTD.

— İşte burası, dedi genç Kıbrıslı. Alttaki çar-

şımsı dükkân da onun. Oradan bilgi alabiliriz.

Binanın arka tarafında, aşağıya doğru Lüb-nanlılar için yapılmış bir düzineye yakın bina vardı. Şimdilik boş olan bu binalar, Beyrut'ta patlayan ilk roketle birlikte arı kovanına dönerdi.

Limasol küçük bir kentti. Sahil boyunca uzanan 28 Ekim Caddesi, ilerde birkaç villada son buluyordu. Kent merkezi, tüm Akdeniz kentlerinde olduğu gibi kalabalıktı. Kaldırımlarda iskemlelere oturmuş siyah şallı kadınlar göze çarpıyordu.

Malko Ford'dan inip Andrula'yla birlikte dükkâna girdi. Tıraşsız yaşlı bir adam siyahlı bir kadına parasının üstünü veriyordu. Andrula adamın işini bitirmesini bekledi, sonra yaklaşarak sordu:

— Stavros Leptos'u arıyoruz.

Adam yüzlerine bile bakmadan başım salladı.

— Burada yok.

— Ne zaman gelir?

— Buraya hiç gelmez.

Kasanın arkasına geçip buruşuk ve yırtık kâğıt paraları saymaya koyuldu. Birbirine son derece yakın gözleriyle Rus tavşanlarım hatırlatıyordu.

Malko dükkâm terketmeden önce Andrula'ya gizlice on Kıbrıs Lirası uzattı. Genç kız parayı ihtiyarın önüne bıraktı. Adamın tepkisi çok belirgin ve ani oldu. Elindeki işi bırakıp gülümseyerek Andrula'ya döndü. Kıbrıslı dilber parayı daha da adamın önüne iterek Rumca konuşmaya daldı, ihtiyar tek kelime etmeden onu dinliyordu. Andrula sözünü bitirdiğinde, ihtiyar parayı kaptığı gibi cebine attı, sonra uzun uzun bir şeyler anlattı ve dükkâna giren müşterisiyle ilgilenmek üzere uzaklaştı.

Görüşmeden memnun görünen Andrula, Malko'yu kaldırımında yakaladı.

— Beş liraya da konuşurabilirdik ihtiyarı, dedi Malko'ya. Anladığım kadarıyla Stavros Leptos yurt dışında. Çok seyahat edermiş. İhtiyar nerede olduğunu bilmiyor, fakat Leptos'un Spiros Arayuzos Caddesi'nde bir seyahat acentesi varmış. Adı, Nicosia Travels. Acente müdürü Bay Gulandris bize bilgi verebilirmiş.

Elko Krizantem'in cam sıkılmaya başlamıştı. Arabaya atlayıp kent merkezine indiler. Acente, mavi cephe küçük bir yerd. Üzerinde, "Nicosia Travels Agency" yazısı okunuyordu. Arabayı biraz uzakta park edip bir kahveye girdiler.

Malko tereddüt ediyordu. Normal olarak girişimlerini gizli tutması, Osman Çelik'e ulaşınca kadar kendini ortalarda pek göstermemesi gerekiyordu. Ne yazık ki, bunu uygulayacak zamam yoktu. Yapabileceği tek şey, arı kovanına çomak sokmaktı. Bari arılar kovanda olsa, emekleri boşa gitmezdi! Andrula belirgin bir hayranlıkla onu izliyordu.

— Ne öğrenmek istiyorsunuz? diye sordu Malko'ya,

— Oh! Pek kesin bir şey yok. Silah kaçakçılığı ve sahte pasaportlar hakkında bilgi arıyorum... Dükkâna yalmz gideceğim ben. Gulandris herhalde İngilizce biliyordur. Beni Elko ile burada bekleyin.

Caddeyi geçip acenteye girdi. Masamn arkasındaki esmer sekreter kız hemen ayağa kalktı.

— Buyrun?

— Bay Gulandris'i görmek istiyorum.

— Biraz bekleyin.

Arkasım dönüp salonun dibindeki kapıya yürüdü. Kalçaları öylesine yere yakındı ki, dizlerinin üstünde yürüyor gibi görünüyordu. Biraz sonra orta yaş, baygın bakışlı, kibar görünümlü biri be-

lirdi.

— Stavros Leptos'u arıyorum, dedi Malko. Nerede bulunduğunu bildiğinizi söylediler.

Adamın gözlerinden tuhaf bir parıltı geçti. Sonra, ticari bir gülüşle:

— Bay Leptos ha! Evet, evet, kendisi iyi dostumdur, dedi. Fakat nerede olduğunu bilmiyorum. Ben yardımcı olamaz mıyım?

— Gerçekten nerede bulunduğunu bilmiyor musunuz? diye ısrar etti Malko. Sizin patronunuz oluyor, değil mi?

Gulandris gülümsedi.

— Patronum mu? Hayır, sadece dostum olur. Burada patron benim. Patronum olduğunu kim söyledi size?

— Oh! Hatırlamıyorum, dedi Malko. Bir yerde duymuştum. Kendisini Kıbrıs'ın neresinde bulabilirim.

— Bilemiyorum. Çok gezer. Ama arzu ederseniz onun yerine ben...

— Hayır, dedi Malko. Ancak Bay Leptos'un verebileceği kesin bir bilgi arıyordum. Gazeteciyim. Uluslararası ticaret hakkında bir yazı hazırlıyordum...

— Ticaret hakkında ha! dedi Gulandris gülümseyerek. Çok ilginç. Burada işler pek iyi sayılmaz. Limasol'ün her tarafı satılık. Lübnanlılar artık gelmez oldular. Bana kartınızı bırakır mısınız? Stavros'u görürsem haber veririm.

Gulandris Malko'nun kartım ahp karşılığında acentenin broşürünü verdi ve kendisini kapıya kadar geçirdi. Malko dükkândan uzaklaşırken adamın kendisini gözlediğini hissetti. Gulandris yalan söylüyordu. Bundan emindi. Cam sıkkın bir halde Elko ile Andrula'nın yanına gitti.

— Buldunuz mu? diye sordu Andrula.

— Hayır. Orada da yok.

Genç kızın yüzü asıldı.

— ihtiyara verdiğimiz para boşa gitti. Ne yapmayı düşünüyorsunuz şimdi?

— Dönüyoruz.

Kilometre başına yirmi beş viraj düşen yola yeniden koyuldular. Sonunda, sağ salim Hilton'un parkına girdiler. Andrula uyukluyordu. Gözünü açar açmaz sordu:

— Bu akşam "Afrodit'e" geliyor musunuz?

— Belki, dedi Malko.

Stavros Leptos'a yaklaşmanın başka bir yolu olmalıydı. Aksi halde görev çuvalalayacaktı.

İki ajan, tatil yapmaktan son derece mutlu, domino oynuyorlardı. Malko kendilerine o gece de serbest olduklarını söylediğinde çocuklar gibi seviniler.

*

"Afrodit" tıklım tıklım doluydu. Salonun her zamanki müşterileri Makarios döneminden kalma devrimci bir şarkıyı bağıra çağıra söylerken Matyas'ın arkadaşları patronun ve misafiri yabancı gazetecinin çevresinde toplanmış sohbet ediyorlardı... Andrula, blucinine uymayan yüksek topuklu ayakkabılarının üzerinde kırılarak Malko'ya yaklaşmış kadehini doldurdu...

— Bunun tadı harika... Mutlaka tatmanız gerekir.

Durum korkunçtu. Malko kendini bardan kurtarmıyordu. Çevredekiler ara vermeksizin şarap ısmarlıyorlardı. Arkadaşlarına Rumca laf yetiştiren Matyas ile henüz tek kelime konuşamamıştı. Kendisiyle yakından ilgilenen tek kişi, arada bir

yanından geçerken sürtünen Andrula idi. Birden Matyas bağırdı:

— Acıktım ben.

— "My Friend"e gitmeye ne dersiniz? diye sordu içlerinden biri.

— Orası için saat çok geç, dedi Matyas.

Teklifi yapan arkadaşının yüzü asıldı.

— Yazık! On beş gündür orada bir yavru var, aklınız durur. Uzun sarı saçlı, nefis kalçalı bir dilber. Fıstık bir kan. Vasili her akşam inim inim inletiyormuş onu...

— Atma, dedi başka bir ses. Nerede Vasili'de o güç? Karısından çocuk sahibi bile olamadı.

Katıla katıla güldüler. Andrula utançtan dudaklarını ısıırıyordu. Birden, Malko'nun kafasında bir şimşek çaktı. Sarhoşun verdiği tarif, Hilton'daki cinayetten önce barda görülen kadına uyuyordu.

— Neyin nesidir bu "My Friend" ve Vasili? diye sordu.

— Bizim civarda bir taverna, dedi Matyas. Vasili patronu olur. Sosyalist geçinen ensesi kalınlardandır... Emlakçilik da yapar.

— Demek çocuk da yapamamış ha! diye bağırdı biri. Geçen gün Vasili'nin karşısında bir bacak bacak üstüne atmıştı, ta donuna kadar her yam görünüyordu. Ve Vasili bir şey yapamıyor. Ne yavru be! Hey, Matyas! Bize bir şişe daha ver, yavrunun şerefine içeceğiz.

Andrula ok gibi fırlayıp şişeyi uzattı. Malko diğerlerinden geri kalmamak için sarışın adına bir şişe de o ısmarladı. Bisküviyle zeytin yemekten iştahı kaçmıştı. Andrula yamna gelip oturdu, başım omuzuna dayadı. Kalabalık yavaş yavaş dağılıyordu. Genç kız esneyerek:

— Beni evime bırakabilir misiniz? diye sordu.

Malko yakasını kurtarmak için böyle bir fırsat kolluyordu. Matyas ayrıldıklarını farketmedi bile.

* *

Dışarda hava serindi. Malko temiz havayı ciğerlerine çekti. Andrula kolunu beline dolamıştı. Ford'a ulaşmak için Stavinos Bulvan'm geçtiler.

— "My Friend'in" yolunu biliyor musunuz? diye sordu Malko.

— Evet, ama çok geç oldu. Belki de kapanmıştır.

— Yine de gidip bir göz atalım.

— Sözüne ettikleri o sarışın görmek istiyorsunuz, diye güldü Andrula. Kıbrıslılardan hoşlanmıyorsunuz.

— Yanılıyorsunuz, dedi Malko.

Kuzeye yönelip ıssız sokaklardan geçtiler. "My Friend", Hilon Caddesi yakınlarında ıssız bir sokağın ucunda bulunuyordu. Tavernamn ışıkları sönüktü. Reklam panosu bile söndürülmüştü. Malko adresi kafasına işledi.

— Eski kente gitmek istiyorum, dedi Andrula'ya. Atilla Hattı'na bakacağım.

Andrula hiçbir yorumda bulunmadı. Geri dönüp toprak tabyaların arasından geçtiler. Paphos Gate'e ulaştılar. İki yam, demir kepenkleri kapalı dükkânlarla çevrili, kaldırmışız bir sokaktı burası. Bir ticaret merkezi. Malko arabamn uzunlanmıyış, yavaşça ilerliyordu. Biraz ötede, önünde, kum torbalanndan yapılmış bir barikat farkettiler. Üzerindeki mavi bayraktan bunun Birleşmiş Milletler karakolu olduğunu anladı. Nöbetçinin meraklı bakışları altında sağa saptı. Sımr bölgesi yakınlarındaki evlerin hemen hepsi boşaltılmıştı.

Malko evlerin arasındaki boşluktan birkaç metre ötede dalgalanan Türk bayrağını farketti.

Andrula Malko'ya sokuldu.

— Gidelim buradan. Çok hüzün verici bir yer.

Avusturyalı, genç kızın kılavuzluğunda "Afrodif'in yakınlarındaki Venizelos Caddesi'nden geçti. Hilton'un altındaki Limasol Caddesi'ne ulaştıklarında Andrula nerede oturduğunu tarif etti. Kent çıkışına yakın bir yerde:

— İşte burası, dedi genç kız.

Malko durdu. Andrula ona sokulup yarım kalan öpüşü tamamlamak istercesine dudaklarını dudaklarına yapıştırdı. Malko elini aşağıya, blucinin kalın kumaşına kaydırduğunda Kıbrıslı dilberin tırnaklarını ensesine gömdüğünü hissetti...

— Hadi, Hilton'a gel, teklifinde bulundu Malko...

Andrula olmaz anlamında başını sallayarak tekrar öptü ve kapıyı açıp dışarı çıktı.

— Bana ihtiyacın olursa yarın akşam Matyas'ın tavernasına gel.

Sonra koşarak uzaklaştı.

Malko, kafası allak bullak Hilton'un yolunu tuttu. "My Friend" deki sarışının katillerin suç ortağı olup olmadığı saptamak gerekiyordu. Ayrıca bir başka ihtimal daha vardı: Belki de Hilton'da görülen kadının ta kendisiydi de bu olayla ilgisi yoktu. Bu da olabilirdi. En iyisi, oraya gitmekti.

*

"My Friend" gündüz gözüyle bir pansiyonu hatırlatıyordu. Malko, peşinde Krizantem olduğu halde, tavernaya girdi. Salyangoz kabuklarıyla süslenmiş bir panonun önünden geçti. Chris ile

Milton yine otelde kalmışlardı. Silahlarını temizlemekle vakit geçiriyorlardı. Savaş henüz başlamamıştı...

Mutfaktan dev gibi bir adam çıktı. Ancak masalarda rastlanacak boyutlarda bir adam." Dar alınlı, kara yağlı saç ve göbekli bir tip. Sadece elleri inşam korkutmaya yeter de artardı bile. Elindeki mezeleri masaya bıraktı. Sonra, gitti bir şişe kırmızı şarapla geri döndü. Onu da masaya bıraktı. Vasili dedikleri patron buydu.

Elko Krizantem merakla adamı izliyordu.

— İnsan bu yarmayla kavga etmeye kalksa, en hafif silah olarak balta seçmesi gerekir, dedi.

Neyse ki gerçekleşmesi zor bir ihtimaldi! Salon şimdi ağzına kadar dolmuştu ve ünlü sarışından eser bile yoktu şu an... Hoparlörlerden salona Rum müziği yayıldı. Patron barda bardak yıkıyordu. Malko, boş yere vakit harcadığını düşündü.

Avusturyalı tam hesabı ödemek üzereyken bara yeni bir müşteri girdi. Yeni gelenin kim olduğunu anlaması birkaç saniye sürdü: Bay Gulandris'di bu. Gulandris salona gireceği yerde patronun elini sıktı ve konuşmaya başladı. Malko merak içinde onları izliyordu. Birbirlerini çok iyi tanıdıkları belliydi. Gulandris sinirli görünüyordu. Malko yerinden kalktı. Umulmadık bir rastlantıydı bu. Malko Lefkoşe'nin alışkanlıklarından habersizdi. Belki de "My Friend", bir buluşma yeriydi.

Malko Gulandris'in önünden geçerken adama gülümsedi. Son derece şaşırان Kıbrıslı hemen başını çevirdi!

Malko'nun gözü taverna patronuna takıldı. Adam, Malko'nun gülümsemesini farketdiği gibi Gulandris'in başını çevirmesini de görmüştü. Halinden bu tutumun ilgisini çektiği belliydi. Gulandris

patronu kolundan tutup salona sürükledi. Malko da tavernadan çıktı. Akli içindeki olaya takılmıştı. Gulandris'in kendisini tammamazlıktan gelişinin sebebi neydi? Oysa, bir gün önce sözüm ona çok yakınlık göstermişti.

Bölge müdürüyle görüşmesi gerekiyordu.

* *

Robert Harriman elindeki gözlükle oynayarak Malko'nun anlattıklarını dinliyordu. Taverna olayı ilgisini çekmişti. Fakat Gulandris adı hiçbir şey hatırlatmamıştı ona... Malko acentenin broşürünü verdi. Harriman broşürü evirip çevirdi ve birden kaşları çatıldı.

— Hay allalı!.. Bu bana bir şey hatırlattı...

Parmağıyla broşürün altındaki bir satırı işaret ediyordu: "Beyrut Bürosu: Nicosia Travels, Lübnan."

— Evet, ne oldu? dedi Malko.

— Bir dakika, şunu bir kontrol edeyim, dedi bölge şefi.

Bürodan çıktı; Malko birkaç dakika sabırsızlık içinde bekledi. Robert Harriman tekrar içeri girdi. Elindeki uçak biletini Malko'ya uzattı.

— Bakın! John Hence ile birlikte öldürülen Mustafa Nidal'ın üstünde bulmuştuk bunu. Bileti veren seyahat acentesinin damgasına bakın.

Malko kolaylıkla okudu: "Nicosia Travels, Lübnan." İşler karışıyordu. Georgi Eof'tan Leptos'un varlığını öğrenmiş, Leptos yerine Gulandris diye biriyle karşılaşmıştı. O da kalkmış kendisini tammamazlıktan gelmişti... Bütün bunlar bir yana, bir de ortada "My Friend"deki esrarengiz sarışın sorunu vardı!

— Gulandris ile tekrar görüşmem gerekecek, dedi Malko.

— Sizi atlatır...

— Duruma bağlı. Adam korkmuş olmak. Yine gazeteci rolü oynayacağım.

— Matyas'tan yardım isteyebilirsiniz. Her deliği bilir burada. Yunan gizli servisleriyle de ilişkisi var samırım, fakat bu işte bunun bir yararı olmaz. Ben de bu arada Vasili hakkında bilgi toplayacağım. "My Friend"i bilirim. Arada bir giderim oraya. Fena yer değil ama, şu sözü edilen sarışına hiç rastlamadım. Duruma bakırsanız işiniz hiç de kolay değil.

— Siz onu düşünmeyin, dedi Malko. Önce, şu Gulandris'i hizaya sokalım... Şimdilik Osman Çelik'in izine bile rastlamadık. Hatta adamın Kıbrıs'ta olup olmadığı bile bilmiyoruz. Sonra, şu Armageddon planı nerede?

Harriman'ın yüzü asıldı.

— Bu sabah yine bir teleks aldım. Eğer bir şeyler bulmakta gecikerseniz, Langley'dekiler çılgına dönecekler.

Dev gibi kamyonlar küçük Ford'u parçalayacakmış gibi gelip geçiyordu. Hız sınırlamasına kimsenin aldıracağı yoktu. Malko da yoldan çıkmamak için müthiş bir gayret sarfediyordu. Matyas, Gulandris'i tanıdığı için bu işe pek bulaşmak istemiyordu.

— Adama ne diyeceğiz? diye sordu.

— Önce ben tek başına gideceğim, dedi Malko. Umarım, işler yolunda gider...

Şimdi, Limasol'e doğru iniyorlardı. Deniz görünmüştü. Beş dakika sonra 28 Ekim Caddesi'nde geldiler. Malko küçük kahvenin önünde durdu. Saat ondu. Krizantem ile ajanlar Hilton'da kahvaltıya oturmuş olmalıydılar... Malko acenteye girdi. Sekreter hemen başım kaldırdı.

— Bay Gulandris burada mı?

— Henüz gelmedi.

— Nerede olduğunu biliyor musunuz?

— Hayır. Belki evindedir.

— Nerede oturuyor?

— Edison Street'te. Soldaki son ev. Fakat evde olsaydı bana telefon ederdi...

— Teşekkür ederim, dedi Malko.

Arabaya atlayıp hareket ettiler. Matyas sokaktaki çocuklardan yolu öğrendi. Sonunda denize inen bir caddeye girdiler. Yolun iki yanı hemen hemen boştu. Birkaç kulübe ve birkaç villa vardı.

Sonuncu villa içlerinde en güzeli ve en büyüğüydü. Bahçede mavi bir araba duruyordu.

— Adam evde, dedi Malko. önce ben giderim. Beni arabada bekleyin.

Bahçeyi geçti, birkaç basamak çıktı ve kapıyı çaldı. Cevap veren olmadı. Tekrar çaldı. Yine cevap alamadı. Sonunda, yarı aralık kapıyı itip içeri girmeye karar verdi. Fakat kapı çok ağırdı. Açılmadı. Aralıktan, rokoko stili döşenmiş küçük bir salon görünüyordu, pencereden de deniz.

— Bay Gulandris!

Yine cevap yok.

Meraklanan Malko kapıya biraz daha abandı ve genişleyen aralıktan içeri kaydı. Önsezilerinin etkisiyle etrafa bir göz attı ve bakışları giriş kapısının arkasına kaldı. Kapının neden bu kadar ağır olduğunu şimdi anlamıştı.

Bay Gulandris evdeydi evde olmasına, ama hayatta değildi. Birisi adamı göğsünden kasatırayla kapıya çivilemişti. Bunu beceren kişinin son derece güçlü birisi olması gerekiyordu.

Toplu iğneyle kapıya not tutturmayı hatırlatan bir görünümdü.

IX. BÖLÜM

Burun deliklerinden sızan kanlar kurumuştı. Yerde, parkede biriken kan gölcüğü de öyle. Bir noktaya takılı kalmış gözleri, Malko'ya sitemkâr bir ifadeyle bakar gibiydi. Cinayet saatlerce önce işlenmişti. Bahçede ayak sesleri duyuldu; Matyas kapının aralığından başım uzattı. Neşeli bir sesle:

— Orada mısınız? diye sordu.

— Buradayım.

Matyas iki adım attı ve cesetle burun buruna geldi. Bir anda yüzü bembeyaz kesildi. Bir süre donmuş gibi hareketsiz kaldı, sonra kendi kendine mırıldanır gibi:

— Aman tanrım! dedi. Kim yapmış bunu?

— Bilmiyorum, dedi Malko.

Matyas, Malko'yu kapıya doğru çekti. Muma dönmüş yüzünde bıyıklan daha da siyah görünüyordu. Titrek bir sesle:

— Kaçalım buradan, dedi.

Gerçekten de, daha fazla kalmanın gereği yoktu. Edison Street bomboştı. Çocuklar ortalıkta görünmüyordu. Arabaya atladılar ve Franklin Roosevelt Caddesi'ne kadar tek kelime etmediler. Matyas yerinde duramıyordu. Malko acenteyi düşündü. Sekreter kız, Gulandris'i sorduğunu hatırlayacaktı. Neyse ki polis, cinayetin çok daha önce

işlendiğini kısa zamanda anlardı.

— Hemen Lefkoşe'ye dönelim, diye yalvardı Matyas.

Malko'nun da yapacak başka bir işi yoktu zaten. Bu durumda soruşturmaya devam etmek tehlikeliydi. Gözünün önüne kasatura geldi. Bu cinayeti işleyen dev gibi biri olması gerekiyordu. Aklına Vasili geldi. Adada şimdiye dek rastladığı tek iri yapılı oydu.

Fakat Gulandris'i ne amaçla öldürmüş olabilirdi? Bunun nedenini Malko bulamadı. Matyas ellerini dizine bağlamış yolu seyrediyordu. Bir ara Malko'ya döndü.

— Onu kim öldürmüş olabilir?

— Ben de aynı şeyi düşünüyorum. Cinayette bir mizansen havası var. Sanki birilerinin gözünü korkutmak istemişler...

— Korkunç bir manzaraydı! dedi Matyas.

Dikiz aynasında Limasol gitgide küçülüyordu. Malko bilmecenin parçalarını yan yana getirmeye çalışıyordu. Sonuçta karşısına hep Vasili çıkıyordu. Kendisine ancak Stavros Leptos yardım edebilirdi ve o da ortalıkta yoktu... Gulandris'in ölümü bir tek şeye yaramıştı: İzledikleri yol doğrudu.

— Cinayet nedeni belki de kaçakçılıktı, dedi Matyas.

— Vasili hakkında bilgi toplayabilir misiniz? diye sordu Malko. Sön derece geniş kapsamlı bir araştırma yapmanızı istiyorum. Poliste tanıdıklarınız olmalı...

Matyas'ın yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi.

— Ondan mı kuşulanıyorsunuz? Ama niçin?

— Henüz bilmiyorum, dedi Malko. Fakat, hangi ipi çeksek karşımıza hep o çıkıyor.

— Peki, dedi Kıbrıslı, ilgilenirim, inşallah,

Edison Street'te bizi gören olmamıştır...

— İnşallah! dedi Malko.

Lefkoşe'ye kadar başka bir şey konuşmadılar. Malko yolu ezberlemeye başlamıştı.

Matyas'ı eski kente inen Kanning Bridge'in karşısında bırakıp, elçiliğe yollandı.

*

Bölge şefi Avusturyalıyı neşeyle karşıladı.

— Stavros Leptos hakkında hayli bilgi topladım, dedi Malko'ya. Daha doğrusu Beyrut'taki acentesi hakkında. Nicosia Travels'in Beyrut bürosu da ona ait. Libya, Lübnan ve Kıbrıs arasında kurulmuş silah kaçakçılığına paravan bir acente.

— Silah kaçakçılığıyla Kıbrıs'ın ne ilgisi var? diye sordu Malko. Burada savaş çoktan bitti.

— Bildiğimiz kadarıyla Libyalılar aşırı sağcı Türklere silah temin ediyor. Yani Osman Çelik gibilere. Leptos da küçük teknelerle silahları Rum ya da Türk kıyılarına çıkarıyor. Ondan sonrası kaçakçılar işi.

Bir bilmece daha. Osman Çelik ile Kıbrıslı kaçakçılar arasındaki ilişki.

— Leptos'u en kısa zamanda ele geçirmeliyiz, dedi Harriman. Sizin çalışmalarınız ne durumda?

— Sıfıra sıfır, elde var sıfır! dedi Malko.

Robert Harriman, Gulandris'in ölümünü duyduğunda neredeyse küçük dilini yutacaktı.

— Anlaşılan işler kızıyor. Bunun John Hen-ce'in ölümüyle ilişkili olduğu ortada.

— Haklısınız, dedi Malko. Yalnız elimizde olayları açıklayacak hiçbir bilgi yok... Gulandris'i Osman'ın öldürdüğünü kabul etsek bile, bunu niçin yaptığım ve nerede saklandığımı bilmiyoruz...

— Dua edelim de sizin Limasol'e gittiğiniz öğrenilmesin, dedi Harriman.

— Dilerim öyle olur. Fakat Rum servisleri burada bulunduğumuzu biliyorlar.

— Evet, ama nedeninden habersizler. Zaten bu gibi olaylara alışıklardır. Filistinli liderler adaya ayak bastıklarında küçük bir ordu tarafından korunurlar. Silahlarına dokunmadıkça, Kıbrıslılar orak bile olmazlar.

— Kısacası, dikkati çekecek bir yanımız yok, dedi Malko.

— Orası öyle, ama bir Kıbrıslının öldürülmesi iyi olmadı. Bu gibi olaylardan hoşlanmazlar...

— Elimden bir şey gelmezdi.

— Ne yapmayı düşünüyorsunuz şimdi?

— Keçiyle kaplan avlama yöntemini bilirsiniz, dedi Malko. Elimizdeki tek olanaktan, Vasili'den yararlanacağız.

Amerikalı Malko'yu asansöre kadar geçirdi. Yüzü asılmıştı.

— Temkinli olmanızı söylememe gerek yok. Elinizi çabuk tutmanızı hatırlatmama da... Armageddon planı; dün akşam Ulusal Güvenlik Konseyi'nde özel bir oturumda yine ele alınmış. Langley'dekiler bizden haber bekliyor.

*

* *

Chris Jones önündeki taramayı yüzünü buruşturarak karıştırdı. Masada, taramamn yanı sıra daha birçok meze vardı.

— Nedir bu yahu?

— Balık yumurtası, diye açıkladı Malko. Havyar gibi bir şey.

Yapılabilecek en iyi benzetme. Chris ile Milton mezeleri gözden geçirerek akıllarının yattıklarından tabaklarına aldılar: Katı yumurta ve sala-

ta, yamna da Pepsi-Cola. Her ikisinin de en zayıf noktaları mideleriydi... "My Friend" hıncahınc doluydu. Müşterilerin hemen hepsi gürültücü ve neşeli Kıbrıslılardı. Üç yabancıyı köşedeki bir masaya atmışlardı. Garson bile ancak vakit buldukça uğruyordu. Dar alınlı yarma Vasili, iki Amerikalıyla içeri giren Malko'ya ısrarla bakmıştı.

Akşam yemeği sona ermek üzereydi. Malko efsanevi sarışını görebileceğini umut etmiş, fakat tahtakurusunu andırır esmer Kıbrıslılardan başkasına rastlamamıştı... Hesabı ödedi ve dışarı çıktılar.

— Gidip Matyas'ta birer kadeh bir şey içelim, dedi Malko. Onu tanımanızı istiyorum.

— Bu kara heriflerin hepsi birbirine benziyor, dedi Chris. Porto Ricolulardan farkları yok...

Eski kentin toprak tabyalarının yanından geçip "Afrodife" gittiler. Yollarda kedilerden başka canlı yoktu. Taverna her zamanki gürültülü havasıyla karşıladı onları. Müşteriler gırtlaklarını yirtarcasma şarkı söylüyordu. Andrula, barın arkasından merhaba dedi Malko'ya... Matyas hemen yanlarına geldi.

— Fotoğrafçı arkadaşlarımı getirdim, dedi Malko.

— Çok iyi yaptınız, diye karşılık verdi Matyas.

Chris Jones ile Milton Brabeck, bağıra çağıra şarkı söyleyen koroyu dinliyorlardı. Barın yanında bir masaya oturdular.

— Kim bu herifler böyle? diye sordu Chris. Söyledikleri şarkı da neyin nesi?

— Bu gece, komünistlerin gecesi, dedi Matyas. Her akşam değişik bir topluluk vardır burada. Dün sağcılar vardı... Fakat birbirleriyle pek kavga etmezler...

Chris'in gözleri iri iri açıldı.
— Komünistler ha!
Bu kadarını hiç bir arada görmemişti. Şaşkınlığı geçer geçmez bir viski ısmarladı.
Malko Matyas'ı bir köşeye çekerek:
— Limasol'den ne haber? diye sordu.
— Polis Gulandris'in cesedini bulmuş. Bir şey anlamamışlar. Stavros Leptos gerçekten seyahat-teymiş. Bir polis arkadaşım söyledi. Sorgulama için polis de onu arıyor.
— Ya Vasili?
— Onun hakkında henüz bir şey öğrenemedim. Bilgi edinmek kolay olmuyor... Limasol'deki cinayet için polis, eski bir hesaplaşma diyor. Gulandris'in çok kötü taklit edilmiş sahte pasaport temin ettiği söyleniyor. Bazı kişilerin bu pasaportlardan cam yanmış...
Çevresindeki gürültüyü duymamaya çalışan Malko dikkatle dinliyordu.
— Bunun için adam öldürülmez ki! Acentedeki kız benden söz etmiş mi?
— Hayır. Öyle olsaydı polis arkadaşım söylerdi.
— Vasili hakkında hiçbir şey yok mu?
— Henüz yok.
Malko duvardaki Makarios resmine baktı. Kıbrıslı din adamının kanlı bir geçmişi vardı ve İncil'den çok silahla ilgilenmişti. Müşterilerin el çırpması konuşmayı güçleştiriyordu. Ajanlar tavermanın havasından hoşlanmışa benzemiyorlardı. Malko'nun yanma bir gölge süzüldü. Dar blucini, dik göğüsleri ve içten gülüşüyle Andrula idi bu...
Malko'yu öperek bir kadeh şarap uzattı. Matyas gitarım alıp şarkıya başladı. Akşam yemeğinde ve "Afrodifte içtiği şarapların yanı sıra araştırmalarında bir adım bile ilerleyememiş olmak

Malko'nun başım döndürmeye başlamıştı. Andrula'ya eğildi.

— Bu gece de aceleniz var mı?
Andrula güldü.
— Niye bu soru?
— Hilton'da bir kadeh içki içmeye ne dersiniz?
— Matyas'ın bana ihtiyacı yoksa olabilir.
Bakışları kelimelerden daha çok şey anlatıyordu.

Malko ajanlara bir göz attı: Gürültüden hâlâ şaşkındılar... Matyas Rumca bir şeyler söyledi, herkes alkışladı.

Andrula belindeki önlüğü çıkardı, barın üstüncbırdı. Sonra göğüslerini ve kalçalarını titreterek sirtaki oynamaya başladı. Ağır hareketlerle Malko'nun çevresinde dönüyor, müşterilerin el çırparak tuttıkları tempoya uygun büyüleyici hareketler yapıyordu. Chris bile coşmuş, beceriksizce birkaç kez el çırpma cesaretini göstermişti.

Andrula'mn dansıyla kendinden geçen Malko, barın sağ tarafında ayakta dikilen gölgeyi farketmemiş göründü. Uzun boylu, ince, üzerinde pantolon ve bluz bulunan, esmer bir kadındı bu. Ortadan ayırdığı siyah saçlarını arkada toplamıştı. Gözleriyle birini arar gibiydi.

Bakışlarını barda gezdirdikten sonra salonun loşluğuna doğru çekildi. Malko, belli etmeden kaybolana dek onu izledi. Kafası kadına takılmış, çevresinde dönen Andrula'yı farketmiyordu bile. Avusturyalı'nın dudaklarındaki gülümseme birden donuklaşıverdi. Aklına, John Hence'in öldürülüşünden önceki sahne gelmişti.

X. BÖLÜM

Andrula'yı sirtakisiyle baş başa bırakan Malko, yan salona geçip masa masa kadını aramaya başladı. Esmer yabancından hiçbir iz yoktu: Dışarı çıkmış olmalıydı. Malko tekrar bara döndü. Chris ile Milton'un bakışları Andrula'nın üzerindeydi. Karşılıklı olarak geçip dikkatlerini çekmek için bağırdı:

— Chris!

Chris başını çevirdi.

— Ne o, gidiyor muyuz? Ama, çok iyiyiz burada...

— Chris, diye tekrarladı Malko. Bir şeyler olacak burada.

Ağzını Chris'in kulağına dayayıp gördüklerini anlattı.

Aym anda Amerikalı, gözleri Andrula'nın blucinine takılı Brabeck'e müthiş bir dirsek attı. Malko kalktı, Matyas'ın yanına gitti.

— Buramn başka çıkışı var mı?

Kıbrıslı şaşırdı.

— Evet. Barın arka tarafında. Ne oldu?

— Daha sonra anlatırım.

Üç adam, tahta kasalarla dolu bir koridoru geçip Stasinos Bulvan'na çıkan bir sokağa ulaştılar. Kuytu bir duvar dibine sinip durdular.

— Niye buraya geldik? dedi Chris. Salonda

oturup beklerdik. Milton ile ikimiz oldukça, dünya vız gelir. Zavallı John Hence'in de intikamı alınmış olurdu...

— Chris, çevremizde bir yığın insan vardı. Iskalan her kurşun bir başkasını bulacaktı.

— Ben ıskalamazdım, dedi Brabeck.

— Olabilir. Fakat bir ölüyü konuşturduğunuz oldu mu hiç? Bizim cesede değil, bilgiye ihtiyacımız var...

Çevreyi duyabilmek için fısıldaşarak konuşuyorlardı. Birden, Stasinos Bulvarı'ndan gelen bir motor sesi duyuldu.

— Ne yapıyoruz? diye sordu Milton.

— Biri gelecek olursa takip edeceğiz.

Duvarın dibini takip ederek Stasinos Bulvan'na doğru ilerledi. Tavernanın bahçesini görebilecek bir yere geldiğinde durdu. Fazla beklemedi Malko... Bir karaltı bahçeyi geçip tavernaya girdi. Karanlıkta yüzü seçilmiyordu, fakat ince yapılı genç bir adam olduğu belliydi.

Malko sözü edilen katilin tarifini hatırladı. Eğer arka çıkışı bilmiyorsa birazdan tekrar görürdü...

Chris ile Milton hemen silahlarını çektiler. Chris, bir fili bile parçalamaya yeterli, uzun namlulu bir 44 Magnum çıkarmıştı. Malko'nun kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Aradan iki, üç dakika geçti... Birden, yabancı tekrar görüldü. Bu kez koşuyordu adam. Stasinos Bulvan'na doğru ilerledi ve sola saparak gözden kayboldu. Malko duvar dibinden ilerleyerek adamın bir arabaya bindiğini farketti. Yabancı da onu görmüştü. Malko, adamın kolunun öne kalktığını gördü ve aym anda üst üste birkaç patlama oldu. Duvardan dağılan taş parçacıkları çevreye yayıldı.

Malko kendini geriye attı. Tam bu sırada

önünden Chris Jones geçti. Az ilerde bir an durup arabanın hareketinden önce elindeki 44 Magnum' u iki köz gürletti. Araba lastiklerini öttürerek fırladı. Malko yerinden fırlayıp Ford'a doğru koşmaya başladığında arabasının köşeden döndüğünü farketti. Chris ile Milton çoktan harekete geçmişlerdi. Araba sert bir frenle önünde durdu ve Chris direksiyonu Malko'ya bıraktı.

Evagoras Bulvarı ile kesişen bir tepeye ulaştıklarında öndeki arabanın stop lambalarını farkettiler. Malko Egypt Street'e doğru devam etti. İlk dönemeci döndüğünde arabayı gözden kaybetti. Hiç gaz kesmeden ilerledi. Paphos Gate'e geldiğinde, sol tarafında, eski kente giden bir sokakta kırmızı stop lambalarını yeniden gördü. Lastiklerinin yansım asfaltta bırakarak fren yaptı, hızla dönerek arabanın peşinden fırladı. Birden öndeki arabamın yavaşladığını farketti... Araba sola, Pygmalion Street'e döndü.

Malko virajı aldığı anda, öndeki arabamın kapısının kapandığını ve bir karaltının karanlıklara doğru koştuğunu farketti.

Ani bir frenle durup dışarı fırladı.

— Direksiyona sen geç, Chris!

Öndeki araba tekrar hareket etti. Peşinden de Chris. Malko, izlediği adamın varlığını görmekten çok hissediyordu. Karaltı ilerde sağa saptı. Avusturyalı köşeye ulaştığında, göz ucuyla sol tarafta kum torbalarının bulunduğunu farketti. Atilla Hattı'na gelmişlerdi.

Kovaladığı adam yirmi metre öndeydi. Hızla bir kapıdan içeri daldı. Aynı kapıdan dalan Malko, kendini karanlık bir koridorda buldu. Binanın boş olduğu belliydi. Odaların kapıları yoktu. Malko belinden tabancasını çıkarıp kurdu. Madeni tıkırtı sessizliğin içinde büyük bir gürültü yaptı. Sinirleri

gergin bir halde yavaşça ilerlemeye başladı. Hasını bir köşeye sinmiş onu bekliyor olabilirdi. Gözleri karanlığa alışınca önünde geniş bir merdiven farketti. Sessizce tırmanmaya başladı.

Sahanlığa ulaştığında diğer adamın çoktan kaçmış olduğunu tahmin etti. Yine de kattaki odaları tek tek kontrol etmeye başladı. Odalar birbirinin aymydı. Boş ve harap. Bazılarının duvarlarında savaş izleri olan büyük delikler vardı.

Malko koridorun diğer ucuna yöneldi. Dip tarafta açık bir pencere vardı. Oraya ulaştığında izlediği adamın buradan kaçtığını anladı. Pencerenin hemen iki karış altında hafif eğimli bir dam bulunuyordu. Damın tam karşısında aym hizada diğer binamın damı vardı. Bulunduğu pencereden Malko çevreyi rahatlıkla görebiliyordu. İlerdeki askeri karakolu hareket noktası olarak alıp karşıdaki damın Türk bölgesinde kaldığını hesapladı. İzlediği adamın bu yoldan kaçtığı açıktı. Yan taraftaki kum torbalarının arkasında, Birleşmiş Milletler gücüne ait bir nöbetçi mışıl mışıl uyuyordu...

Evi kontrolden vazgeçip sokağa çıktı.

Yürümeye başladı. Yüz metre kadar ilerlediğinde arkadan bir araba sesi duydu. İçgüdüsel olarak kendini bir ağacın arkasına attı ve başını uzattı. Gelen kendi arabasıydı.

Ford'un durmasıyla birlikte Chris camdan uzandı.

— Hey! On dakikadır bu caddede bir aşağı, bir yukarı sizi arıyoruz. Ara sokaklara girmeye cesaret edemedik. Hem de arkamızda bir pislik bıraktığımız halde...

- Ne ?

— Arabamın şoförü. Gitti bir duvara tosladı. Tabii, ensede 44'lük bir mermiyle o kadar araba kullanılır. Üzerini aradık. Üstünde kimlik yoktu.

- Öldü mü?
- Anında...
- Araba nerede?

Chris uyuyan kentte belli belirsiz bir noktayı işaret etti.

- Şuralarda bir yerde. Arasam bulamam. Zaten caddeye çıkana kadar anam ağladı...
- Yolda kimseye rastladınız mı?
- Hayır.

Malko tereddüt etti. Bunca silah sesinden sonra tavernaya dönmek tehlikeliydi. Ölünün kimliğini sabah gazetelerinden öğrenebilirlerdi. Polis cesedi bulmadan ajanları otele sokmalıydı. Bu gece katiller, John Hence'e uyguladıkları yöntemi kullanmışlardı. Önce hedeflerin kız tarafından saptanması, ardından saldırı. Yalnız arada bir fark vardı: Malko niçin öldürülmek istendiğini anlayamamıştı. Belki de nedeni, "My Friend"i ikinci kez ziyaret etmiş olmasıydı... Bu durumda karşısına yine Vasili çıkıyordu...

- Otele dönelim, dedi.

Makarios Avenue'den aşağı inerlerken bir polis arabasına rastladılar. Malko izlediği adamı düşündü. Buraları avucunun içi gibi bildiği belliydi.

Hatta şu terkedilmiş bina, kaçakçıların ya da bu tür kişilerin iki bölge arasında geçiş olarak kullandıkları bir yer olmalıydı. Gözlenmesi gereken bir yer... Hilton'a ulaştıklarında Malko ne şekilde hareket edeceklerini planlamaya çalışıyordu. İçeri girdiklerinde resepsiyon görevlisi anahtarlarını vererek kendilerine iyi geceler diledi. Nereden geldiklerini tahmin etmesine imkân yoktu.

* *

"Cyprus Mail" gazetesinin birinci sayfasında

iki fotoğraf vardı: Biri, tıraşı uzamış doğulu bir tippin fotoğrafıydı; diğeri de eski kentte duvara çarpan otonun şoförünün. Araba bir ay önce Avis şirketinden kiralınmıştı. Kiralayan, arabamn direksiyonunda ölü bulunan adamdı. Silah sesleri Lefkoşe'de heyecan uyandırmıştı. Gazetenin yorumuna göre cinayet nedeni kaçakçılar arasındaki husumetten kaynaklanmıştı... Malko, gazeteyi katlar-ken kahvaltı salonu Orangery' nin kapısında Matyas göründü.

Yan masada oturan Chris, Milton ve Elko kendileri için tek geçerli yiyecek olan tost ve çaydan oluşan kahvaltılarını ediyorlardı...

Matyas'ın görünümü sakindi. Aslında Malko bu ziyareti bekliyordu. Matyas bir kahve aldı ve masanın üzerinden eğilerek Malko'ya sokuldu.

- Dün akşam siz çıktıktan sonra silah sesleri duydum, dedi. Siz miydiniz o?..

- Bize ateş ettiler, dedi Malko. Arabasında ölü bulunamn arkadaşı ateş etti...

Sessizlik oldu. Matyas cam sıkılmış gibi etrafına baktı.

- Soruşturma için polis gelebilir. Ne demek gerek onlara?..

- Gerçeği söylersiniz. Biliyorsunuz, ben gazeteciyim ve size Amerikan elçisi tarafından gönderildim. Bizimle ilgilenecek olsalar bile, korkacak bir şey yok. Tarafımızdan kullanılan silah şu anda emin bir yerde...

Gerçekten de Chris Jones sabahın köründe elçiliğe gitmiş ve Magnum'u bölge şefinin kasasına bırakmıştı. Malko katilin damdan dama nasıl kaçtığını anlattı Matyas'a. Kıbrıslı hiç şaşırmadı.

- Bir bölgeden diğeri- ne geçmek hiç de zordur, dedi. Terslikler daha sonra ortaya çıkar. Genellikle kaçakçıların geçiş bölgesi daha güneyde,

Pila köyündedir.

— Tavernaya giren adamı farkettiler mi? diye sordu Malko.

— Evet, ama şöyle böyle, dedi Matyas. İnce yapılı, kısa saçlı, genç biriydi. Uzun süre kalmadı.

Malko cebinden Osman Çelik'in fotoğrafını çıkarıp masanın üzerine koydu.

— Bu muydu?

— Evet, olabilir, dedi Matyas. Fakat emin değilim. Kim bu?

— John Hence'i öldüren adam... Dün gece Türk bölgesine kaçan da oydu... Ya kadın? Tavernaya daha önce gelip bir süre kalan kadını farkettiler mi?

Matyas başını salladı.

— Hayır. O aralar gitar çalıyordum...

— Hilton'daki cinayetten önce görünen kadının ta kendisiydi bu. Dış görünümünü bir perukla değiştirmiş olmalı. Peki, Vasili hakkında bir bilgi yok mu?

— Hayır, yok. Bilgi için daha çok erken.

— Ya Stavros Leptos?

— O da öyle. Haber almaya çalışıyorum. Öğle-ye doğru televizyonda işim var. Beni orada bulabilirsiniz.

Taş gibi sert bir ay çöregini geveleyerek kalktı, gitti. Malko, Matyas'ın kendisine yardımcı olma konusunda işi biraz ağırdan aldığını hissetti. Olayın başından bu yana beş kişi ölmüştü. Bir de Georgi E of. İçgüdüğü ve ani kararı sayesinde yedinci ölü olmaktan kıl payı kurtulmuştu. Nedenini hâlâ bilmediği halde, esrarengiz hasımları tarafından tehlikeli bulunduğu gün gibi aşikârdı. Tıpkı John Hence gibi. Belki öldürdükleri teröristin kimliğinden bir ilerleme kaydedebilirlerdi. Herbert Leonard, dosyasındaki küçük fişlerle onları

bekliyordu.

Gömleğinin kollarını sıvamış ve piposunu dişlerinin arasma sıkıştırmış olan uzman, neşeden dans ediyordu. Robert Harriman'm masası üzerinde bir düzineye yakın fiş vardı. Hepsi küme halindeydi. İçlerinden ikisi bir kenara ayrılmıştı. Herbert Leonard iki fişi, "Cyprus Mail" gazetesindeki fotoğrafların yanına koydu. Sonra fotoğrafları göstererek sordu:

— Vurduğunuz adam bunlardan hangisiydi?

Chris cam sikkın bir tavırla çenesini kaşdı.

— Adamı tam olarak göremedim. Karanlıktı. Ama sanıyorum şu olabilir.

Leonard iyi bir öğrenciyi onaylarcasına: ,

— Aferin, dedi. Öldürülenin adı, Nebil El Ez-zadin. Yasser adıyla tanınır. Filistinli, Yafa doğumlu. Kemal Canbolat'ın öldürülmesi de dahil olmak üzere Beyrut'ta birçok terör olayına karıştı. Ret Cephesi yanlısı. Kendisinin Güney Yemen'de olduğu sanılıyordu.

Malko'nun iyice kafası karışmıştı. Koleksiyonda bir Filistinli eksikti...

— Benim izlediğim ve sonunda Türk bölgesine kaçan adamın Osman Çelik olduğunu sanıyorum, dedi Malko. Bir Filistinlinin aşırı sağcı bir Türkle işbirliği yapması sizi şaşırtmıyor mu?

— Hiç şaşırtmıyor, dedi Herbert Leonard. Her iki taraf da aynı kaynaktan silah, cephane ve pasaport temin ediyor. Birbirlerine düşman oldukları halde birlikte çalıştıkları çok olmuştur. Bu, onlardan istenen görevlere bağlı bir şey. Ayrıca emir aldıkları kişiler de başkalarının emir kulu... Ona Kıbn's'a gelme emrini kimin verdiğini öğrenmek gerek...

— Kıbrıs'a ne yapmaya geldiğini de öğrenmeliyiz, diye ekledi Malko. Bay Harriman, dün gece-

ki olaylarla ilgili size bir şey ulaştı mı?..

— Önemsiz bir haber geldi, dedi Amerikalı. Kıbrıs özel servislerinden normal bir teleks ulaştı. Kesin bir bilgiye sahip değiller ve anladığım kadarıyla da başkalarının işlerine burunlarını sokmak istemiyorlar. Fakat bu şiddet hareketlerinin canlarını sıktığı belli. Sanırım, daha ciddi bir tavır alacaklar. Vasili hakkında İngilizlerden bilgi almaya çalışacağım. Adam Kıbrıslı olduğu için biraz nazik bir mesele, ama ne yapalım...

— O işle ben uğraşıyorum, dedi Malko.

* *

Kıbrıs televizyonu, polis kışlalarının ve bari katlarının ortasında kimsenin uğramadığı bir yerdeydi. Malko, Chris ile Milton'u Ford'da bırakıp binaya tek başına girdi. Matyas telefonla görüşüyordu. Malko'ya gülümseyerek eliyle bir zafer işareti yaptı.-

— Oldu! dedi ahizeyi yerine bırakırken. Bir haber yakaladık. Tavernama Pepsi-Cola getiren çocuktan öğrendim. Vasili, genellikle Lübnanlılara kiraladığı bir villanın kira işleriyle uğraşır. Oysa şu sıra villa dolu. Adamım her hafta oraya bir kasa Pepsi-Cola bıraktığım ve boş kasayı aldığım söylüyor.

— Kimmiş villadakiler?

— Bilmiyorum. Şimdiye dek kimseye rastlamamış. Ama büyük bir ihtimalle müslümanlar. Çünkü, siparişlerinde alkollü içki hiç olmamış... fişinizi çekti mi?

— Bu villa nerede?

— Odos Katsonis'te. Başkanlık sarayının yanında bir tepenin üstünde. Kolay bulunur.

Malko, kafasındaki ilk sorunun cevabını böylelikle bulabileceğini düşündü: Tüm aramalara rağmen katillerin nasıl olup da bulunamadığını...

— Hayatınızı tehlikeye atmak istemiyorsanız bundan kimseye söz etmeyin, dedi Malko.

— Ben her zaman temkinliyimdir, dedi Matyas. Pepsi-Cola satıcısıyla Andrula gevezelik etti. Böylesi daha kolaydı. Çünkü adam bizim kızın peşinde...

*
* *

Hilton'un holüne adımım attığında, Andrula utangaç bir tavırla yanına yaklaştı. Uzun topuklu ayakkabılar giymiş, üzerine çiçekli bir elbise geçirmişti. Yüzünde hafif bir makyaj vardı.

— Bana ihtiyacınızın olup olmadığını sormaya geldim, dedi. Gündüz çalışmıyorum. Bana para ödemezseniz de olur... Lefkoşe'yi çok iyi bilirim. Size yardımım dokunabilir.

Sahneyi gören Chris ile Milton hemen bara kaçtılar.

Malko bir an düşündü: Az önce Vasili'nin vilası önünden geçmişti. Bina başkanlık sarayına yakın olduğu için yol üstünde park etmek ya da oyalanmak yasaktı. Binayı gözlemenin tek yolu "Olympia Taverna"nın terasıydı. Orada bir kızla birlikte oturmak daha az dikkat çekerd.

— Öyleyse işe, öğle yemeğim birlikte yemekle başlayalım dedi... Fotoğrafçılarım daha sonra beni bulur... Yalnız, onlara bir haber bırakayım.

Bara girip ajanlara durumu anlattı. İkisi arabada kalıp tavernayı görebilecek bir noktada bekleyeceklerdi. Herhangi bir durumda Malko'nun işaretine göre harekete geçeceklerdi.

*
* *

Serin olmasına rağmen terasta ancak beş, altı müşteri vardı. Malko'nun bir kulağı Andrula'nın anlattıklarında, beyaz villaya çıkan yolu gözlüyordu... Andrula kentin bir ucunda bulunan bu taveranın Malko tarafından bilinmesine şaşmış, fakat bir şey sormamıştı.

Malko birden, yolun ağzında beliren bir siluet farketti. Başında eşarp, gözünde gözlük bulunan pantolonlu bir kadındı bu. Tavernaya doğru ilerledi, karşı kaldırıma geçti. Malko'nun sevinçten aklı başından gidecek gibi oldu. "Afrodif'te görünen esmer kadındı bu. Yani, ölüm habercisi. Avusturyalı dikkat çekmemek için Andrula'ya yaklaştı ve dudaklarını dudaklarına dayadı. Genç kızın dili ağzında dolanırken o, omuzunun üstünden eşarplı kadını izliyordu. Esrarengiz ölüm meleği, yirmi metre kadar aşağıda, otobüs durağında araç beklemeye başlamıştı. Malko bir an olsun gözlerini ondan ayırmıyordu. Aynı durumu, Chris ile Milton'un da farketmiş olmalarını diledi. Beş dakika kadar sonra kadın duraktan ayrıldı, karşı yöne geçti ve geldiği yoldan geri dönerek gözden kayboldu! Andrula'nın tekrar öpüşmek isteğini anlamasına rağmen, Malko kafasındaki düşüncelerden sıyrılmadı. Otobüs durağının bir ölü "posta kutusu", yani bir tür haberleşme yeri olduğu belliydi. Kadın oraya bir mesaj bırakmıştı.

Masaya çeşitli mezeler geldi. Andrula sanki bir haftadır yemek yememiş gibi mezelere saldırdı. Malko hâlâ otobüs durağına bakıyor, nasıl davranması gerektiğini düşünüyordu. Birden, ağır ağır yürüyen bir adamın yaklaştığını farketti. Beyaz tenli, ifadesiz yüzlü, elli yaşlarında biriydi. Kıbrıs-

lı olmadığı kesindi. Durağa geldi, kadının az önce durduğu noktada durdu. Birkaç dakika sonra, normal bir hareketle eğildi. Parmakları bir süre ayak-kabısının bağlarında kaldı; sonra doğruldu, sağa sola bir göz attı ve sakın bir tavırla duraktan ayrıldı. Malko peçetesini masaya bıraktı.

— Beni burada bekle, dedi. Bizim fotoğrafçıların arabasını görür gibi oldum.

Terasın merdivenlerinden indi, Presidential Palace Street'e çıktı, sağa döndü. Aynı anda mide-sinin sinirden kasıldığını hissetti. Yabancı az ilerde siyah bir arabaya biniyordu. Araba, plakası okunamayacak kadar uzaktaydı. Balık kaçmıştı... Otobüs durağına döndü, dikkatle yeri inceledi ve aradığını buldu. Direğin dibinde küçük bir oyuk vardı. Gizli mektup kutusu.

Bilmecenin bir parçasını daha çözmüştü. Fakat geride, cevaplandırılması gereken daha birçok soru vardı... Masaya döndüğünde Andrula merakla ona baktı.

— Kimseyi bulamadınız mı?

— Hayır, dedi Malko.

Yarısı ağaçlarla örtülü villaya baktı. Artık John Hence'i öldüren katilin yuvasını keşfettiğinden emindi. Geriye katili belirlemek ve saf dışı bırakmak kalıyordu. Andrula mezeleri işaret ederek:

— Yesenize, dedi. Güç verir.

Buna gerçekten de ihtiyacı olacaktı Malko'nun.

∇ _ , " ⇨

XI. BÖLÜM

Malko kendini zorlayarak mezelerden birkaç çatal aldı. Gözü beyaz villadaydı. Kıbrıs'a gelişinden bu yana kendine sorduğu birçok sorunun cevabı o binada gizliydi. Andrula iyice Malko'ya sokulmuş, kendini güneşe bırakmıştı. Gitgide daha sokulgan oluyordu. Tavernamn son müşterileriydiler. Süte düşmüş kara sinek gibi dikkat çekiyorlardı. Güneş çok yakıcıydı ve iki ajan açlıktan ölüyor olmalıydılar... Malko'nun düşünmeye ihtiyacı vardı. Türk kahvesinden son yudumu alıp hesabı ödedi. Şaraptan yanakları kızarmış olan Andrula onu seyrediyordu.

— Biraz gezelim mi? diye sordu Malko'ya.

— Otele dönmem gerekiyor. Fotoğrafçılara bazı açıklamalarda bulunmam gerek.

— Nasıl isterseniz...

Birlikte Ford'a bindiler. Malko dikiz aynasından ajanların hemen peşinden hareket ettiğini farketti. Athalassa Avenue çok kalabalıktı. Adım adım ilerliyorlardı. Andrula bir elini Malko'nun kalçasına atmıştı. Bu davranış Avusturyalının düşüncelerini bozmadı.

Ne yapmak gerekiyordu?

Kıbrıslıları olanlardan haberdar etmek doğru muydu? Bu, onları güç durumda bırakmak olurdu.

Ayrıca Osman Çelik'in villada bulunduğunu gösteren hiçbir ipucu yoktu...

Villayı uzun süre gözlemek imkânsızdı. Çünkü çevresinde saray nedeniyle park yasağı vardı. Bu durumda hasımlarının gözden kaçması, istedikleri gibi at oynatmaları mümkündü.

Tabii bunun yam sıra, villaya komando usulü saldırmak da vardı. Elko, iki ajan ve Malko bu işi pekâlâ başarırlardı. Fakat villada kaç kişinin ve kimlerin bulunduğu bilinmiyordu. Eğer John Hen-ce in katili orada değilse bu saldırı bir rezalet olurdu...

Geriye akılcı tek çözüm kalıyordu. Vasili'nin kim olduğunu öğrenmek ve kesin darbeyi indirmek. Kıbrıs'ta var olan ya da hazırlık aşamasında bulunan bir operasyon vardı ve bunca cinayetin nedeni de buydu. Bu cinayetler Armageddon ve CIA teorilerini doğruluyordu. Malko dikiz aynasına baktı, ajanlar peşindeydi.

— Ne düşünüyorsunuz? diye sordu Andrula.

— "My Friend"deki sarışını, dedi Malko.

Andrula Malko'nun kalçasına bir çimdik attı.

— Alçak!

Malko gülümsedi, fakat akıllı hâlâ sorunlardaydı. Bir tarafta Osman Çelik'ten Georgi Eof'a uzanan ve aralarında Bulgar gizli servislerinin bulunduğu bir zincir, diğer tarafta ise Kıbrıs ekibi vardı: Filistinli bir katil, Leptos-Vasili- Gulandris üçlüsünden oluşma bir destek ve yine Osman Çelik.

Bu iki tarafın arasında da esrarengiz kadın yer alıyordu. Aslında hangi taraftaydı? Emirleri kimden alıyordu? Malko'nun otobüs durağında gördüğü adam kimdi?

Hilton'a geldiklerinde bu soruların hiçbirine cevap bulamamıştı.

Andrula'yı holde bırakan Malko, lokantanın

kapısında bekleyen Chris'in yanına gitti.

— Kararımı verdim, dedi. Bu gece harekete geçiyoruz. Osman Çelik'in izini kaybettirdiği binaya gireceğiz. Bir sonuç çıkmasa da bunu denemek zorundayız... Şimdi dinlenin. Güpegündüz bir girişimde bulunamayız. Chris, siz Elko'yla birlikte hava kararır kararmaz oraya gideceksiniz. Ben de Milton'u alıp gece on birde orada olacağım.

Chris esnedi.

— Beş dakika içinde ağzıma bir şey koymazsam düşüp bayılacağım, dedi. Karnımı bir doyurayım, ondan sonra ne isterseniz isteyin... Ha sahi, bu gece formda olmak istiyorsanız, kendinizi fazla yormayın!

Malko Chris'in yanından ayrılıp asansöre yürüdü. Tabii, Andrula da onunla birlikte asansöre bindi. Odaya girip kapıyı kapadığı anda genç kız deli gibi boynuna atılıp öpmeye başladı. İş böyle başladı mı, ancak bir tek biçimde son bulabilirdi. Andrula fırtına gibiydi. Kıbrıslı dilberin nasıl soyunduğunu, üzerinden neler çıkardığını farketmedi bile. Dudaklarım dudaklarına yapıştırmış yakıcı bir yılan gibi kıvrılıyor, dudaklarım ancak soluk almak için ayırıyordu.

Malko'yu yatağa uzattıktan sonra tüm bedenini yukardan aşağıya doğru kayarak okşamaya başladı. Sonra doğrularak, sonuçtan memnun bir tavırla soluk aldı.

— Tora!*

Sırtüstü kendini yatağa bırakarak Malko'yu üstüne çekti, inanılmaz bir güçle bedenine sınıksı sarılıp bacaklarım bacaklarına doladı, sonra hafif kalça hareketleriyle istediğini elde etti. Şimdi tüm bedeniyle kıvrılıyor, hareketleri hızlanıp soluğu

sıklaştığında kaslarım gererek kımıldamadan duruyordu. Malko da ona ayak uyduruyor, Kıbrıslı dilberin orgazma varacağım hissettiğinde hareket-siz kalakalıyordu.

Böylece uzun süre sevişebildiler ve oyunun sonunu birlikte getirdiler. Andrula mutluluktan gülererek kendini olduğu gibi bıraktı.

— Bittim artık! Bacaklarım tutmuyor.

Malko kendini çok iyi hissediyordu. Uzun zamandan beri böylesine sevişen birine rastlamamıştı. Andrula'yla birlikte tasasız, kedersiz birkaç gün geçirmek, tavernadan tavernaya dolaşmak, sevişmek ne hoş olurdu... Oysa peşinde, kendisini öldürmek için fırsat kollayan katiller dolaşıyordu.

Andrula banyodan çıktığında:

— Seni evine bırakacağım, dedi Malko.

Henüz üzerinde bir şey bulunmayan genç kız çıplak bedenim Malko'ya dayadı.

— Ne o, benden bıktın mı?

Bazı şeyler vardır, açıklanması güç olur. Sorusuna cevap alamayan Andrula kısa zamanda giyindi. Kızın evine geldiklerinde Malko köşede bekleyen bir adam farkettiler. Adam arabayı görünce, koşarak uzaklaştı. Andrula durumun farkında değildi. Malko tuhaf bir duyguya kapıldı. Can sıkıntısı gibi bir şey.

Arabayı durdurdu. Andrula kapıyı açacakken kızı tuttu.

— Gerçekten bu gece benimle gelmek istiyor musun?

Evet anlamına başım salladı.

— Yalnız bu geceki işim pek eğlenceli değil. Beni otelde bekleyebilirsin.

— Hayır, dedi Andrula. Seninle gelmek istiyorum.

- Peki, tavernadaki işin ne olacak?

(*) Haydi, şimdi!

— Matyas'ın bana para verdiği yok. Sadece beni doyuruyor. Sen de öyle...

— Pekâlâ, dedi Malko. Gel öyleyse!

Malko, Matyas'ın kızı kullanarak Vasili hakkında bilgi topladığını hatırlamıştı. Belki de kızı beklemelerinin nedeni buydu. Şimdilik yanlarında bulunması daha emniyetli olacaktı... Hilton'a geri dönerlerken Andrula Malko'ya sarılıp öptü. Malko son anda direksiyona hakim olup arabayı duvara çarpmaktan kurtardı.

— Bu gece eğleneceğiz, dedi Andrula. Sonra da sevişeceğiz. Nefis bir gece olacak!

*

* *

Malko ile Andrula, Graniku Street'teki Rum karakolunun önünde bulunan kum torbalarının yanından sarmaş dolaş geçtiler. Nöbetçi hayret dolu bakışlarla onları izledi. Böyle ıssız bir yerde ve gecenin bu saatinde bir çift görmek adamı şaşırtmış olmalıydı. Birkaç metre arkalarından turist rolü yapan Milton Brabeck geliyordu.

tiki yam terkedilmiş evlerle çevrili dar sokak yine bomboştu. Yolun üst kısmındaki eve, ilgilen-dikleri asıl eve ulaştılar. Malko geri dönüp baktı. Nöbetçi kulübesine girmişti. Aynı yere akşamüstü de gelmişler; Elko ile Chris'i bırakmışlar ve bazı hareket noktaları belirlemişlerdi. Tabii bütün bunlar, kaldırmışız sokaktan gelip geçen arabaların, satıcıların, yayaların kalabalığında pek kolay olmamıştı. Malko Andrula'yâ kaçakçıları iş üzerinde yakalamak için hazırlık yaptıklarını söylemişti. Genç kız inanmış gözüküyordu. Ya aşık olduğu için, ya da bu işe bulaşmak istemediği için...

Birleşmiş Milletler, Yunan ve Türk birlikleri

tarafından korunan Atilla Hattı gündüzleri kimse-nin umurunda değildi. Güneşin altına serilen nöbetçi askerler kendi aralarında şakalaşırlardı. Cep-helerinde büyük delikler açılmış binalar sadece bazı turistlerin ilgisini çeker olmuştu. Kısacası bu hattın, Berlin duvarının o soğuk ürkünçlüğüyle uzak yakın, hiçbir ilgisi yoktu. Geceleri ise, hattın varlığını anlamak için nöbetçilerin ta yam başına gitmek gerekirdi.

— İşte, burası, dedi Malko.

Andrula, kapısı sökülmiş loş girişe merakla baktı.

— Bu işin tehlikeli olmadığına emin misin?

— Fotoğrafçım arkamızda, dedi Malko. Diğeri-yse, hava karardığından beri makinesiyle birlikte içerde bekliyor.

— Peki, gecenin bu karanlığında nasıl fotoğraf çekecekler?

— Elllerinde enfraruj makineler var, diye attı Malko.

Milton Brabeck yanlarına geldi.

— Milton, siz burada kalın, dedi Malko. Biz içeri giriyoruz.

Karanlık koridora önden girdi, birkaç basamak çıktı ve seslendi:

— Chris!

Cevap yok.

Döndü, Andrula'yı elinden tutarak merdivenleri tırmandı.

— Chris! diye tekrar seslendi.

Yine cevap yok. Andrula'mn, elini kuvvetle sıktığını hissetti. Genç kız korkuyordu. Durup çevreyi dinledi. Hiçbir ses alamadı. Evin içine okalıptüs ağaçlarının kokusu sinmişti ve duvarlarda açılmış bomba deliklerinden gökyüzü görünüyordu.

— Nerede seninkiler? diye sordu Andrula.

Malko'nun da kendi kendine sorduğu soru buydu zaten. Chris ile Elko orada olsalar cevap verirlerdi. Can sıkıcı bir durumdu bu. Buradan ayrılmış olsalar haber vermeleri gerekirdi. Daha bir çeyrek saat önce Malko oteldeydi. Birinin peşine takılıp, takip etmeye kalkmazlardı. Avusturyalı, Andrula'yi ürkütürüm korkusuyla tabancasını çıkarmaya cesaret edemiyordu. İyiden iyiye meraklanmaya başlamıştı. Merdivenleri tırmanmaya devam edip birinci kata geldi. Koridor boyunca uzanan oda girişleri, avını bekleyen canavar ağızlarını andırıyordu.

— Korkuyorum! dedi Andrula.

Malko kızın elini sıktı.

— Beni burada bekle. Odaları kontrol edeceğim. Korkacak bir şey yok. Fotoğrafçım aşağıda. Askerler de biraz ötemizde.

Daha önce silahlı bir çatışma olmuş olsaydı, bölgenin kalabalık ve karışık olması gerekirdi düşüncesiyle kendini avutmaya çalıştı. Fakat yine de kalbi çarpmaya başlamıştı. Birden tuhaf bir ses duydu. Boğuk bir homurtu gibi bir gürültüydü. Askerlerin bulunduğu yönün aksi tarafından koridorun dibinden gelmişti.

Ağzı tıkalı birinin bağırmasına benziyordu... Malko birden iki bölge arasında telefonların işlediğini hatırladı. Gizli geçidinin öğrenildiğini gören Osman Çelik, Kıbrıslı Rum dostlarına telefon ederek meraklı yabancılara bir tuzak kurulmasını istemiş olabilirdi. Eğer öyleyse...

Andrula'yi bırakarak sesin gelmiş olması gerektiği odaya doğru ilerledi. Silahını çıkaracak kadar kızdan uzaklaşmıştı. Zaten karanlıkta görmesi mümkün değildi. Bir adım attı ve Türk bölgesindeki damlara açılan odaya girdi.

Her şey o denli ani oldu ki, Malko korkacak zaman bile bulamadı. Dev gibi bir karaltı duvardan kopup çıkarcasına üzerine geldi ve kıskaç gibi pençeler akıl almaz bir güçle boğazını sıkmaya başladı. Malko bağırarak için ağzını açtı, fakat hiçbir ses çıkmadı. Adam bir darbeye elindeki silahı düşürttükten sonra gitgide daha güçlü sıkmaya başladı. Malko birkaç tekme attı. Fakat dev saldırgan hiçbir orali olmadı. Kendisini boğazlayan adam zeytin, ter ve tütün kokuyordu. Malko gözlerinin karanlığı hissetti. Bacakları çözüldü. Kulağına adım haykıran bir kadın sesi geldi ve bayıldı.

*

Brabeck bir adım atıp kulak kabarttı. Malko ile Andrula'nın bir dakika önce girdikleri evin üst katından tuhaf bir gürültü gelmişti. Koridora dalıp seslendi:

— Prens!

Cevap olarak boğazlanan bir kadın çığlığı duydu: Malko!

Milton deli gibi merdivenlere atıldı. Belinden Python'unu çekti ve daha ilk adımda çürümüş basamak ayaklarının altında göçtü. Yukardan boğuk çığlıklar ve mücadele gürültüleri geliyordu. Milton doğruldu, birkaç adımda birinci kat sahanlığına ulaştı. Kimseler yoktu ve etraf zifiri karanlıktı. Odalardan birinden kırılan bir kiremit sesi geldi.

Koridoru geçti, Rum tarafına bakan odalardan birine daldı. Pencerenin altında bulunan dama atlayacağı sırada duyduğu kısık sesle yerinden sıçradı. Malko'ydu bu.

Tüm tehlikeyi göze alarak küçük el fenerini

yaktı ve koşarak koridorun diğer ucuna gitti.

Fenerin ışığı, boynunu tutarak ayağa kalkan Malko'yu aydınlattı. Boğazında kırmızı lekeler vardı. Hâlâ sendeliyordu. Milton yerden silahını alıp Malko'ya uzattı. Soluk borusu ezilen Avusturyab güçlükle kendine gelebildi.

— Neredeler? dedi öksürerek.

— Kim?

— Krizantem ile Chris?

— Cehennem dibinde!

Malko'nun iyi durumda olduğunu gören Milton, fenerin ışığında bütün odaları taramaya başladı. Dipteki odalardan birinde iki gölge farkettiler. Feneri çevirdi. Chris ile Elko yerde yatıyorlardı. Her ikisinin de ağzı bir tıkaçla tıkanmış, el ve ayak bilekleri kalın bir iple sımsıkı bağlanmıştı. Milton'un ipleri çözmesiyle birlikte öfke içinde ayağa fırladılar.

— Hay allah! Ne oldu size böyle?

Chris üstünü başını kontrol etti: Bütün silahları alınmıştı. Elko'nun eski Astra'sı duruyordu; adamlar beğenmemiş olacaktı.

— Her şey bir anda oldu, dedi Chris. Bizi bekliyorlarmış. Kafamıza içi kum dolu çorapla vurdu. Gözümüzü açtığımızda buradaydık. Kimseyi göremedik ama, sanırım iki ya da üç kişiydiler... Her neyse, hepimiz sağlamız ya...

— Andrula nerede? diye sordu Malko.

— Görmedim, dedi Milton.

— Lambayı verin, dedi Milton'a.

Evin tüm odalarını dolaştı. Andrula'dan iz yoktu. Bayılmak üzereyken kızın kendisine seslendiğini hatırladı. Tam bir kâbus yaşamışlardı. İlerde, yüz metre ötede, hat nöbetçisi hiçbir şey duymamıştı...

— Ne taraftan kaçtılar? diye sordu Malko.

— Arkadaki damlardan, dedi Milton. Bizim tarafa, yani Rum bölgesine geçtiler.

— Gidelim, dedi Malko. Burada yapacak bir şey yok artık.

Öfke, düşünmesini engelliyordu. Merdivenlerden aşağıya inip, askeri karakolun aksi yönüne doğru ilerlediler. Beş dakikalık sessiz yürüyüşten sonra arabalarına ulaştılar. Hilton'a dönüyorlardı. Malko devamh Andrula'yı düşünüyordu. Kendisine saldıranların adamı olabilir miydi? Kendileriyle birlikte gelmeyi çok istemiş olması kuşku vericiydi. Diğer taraftan, çılgınım unutamiyordu. Ya okuldan yetişme dört dörtlük bir artistti, ya da gerçekten korkmuştu...

Kimdi kendisini öldürmeye kalkan? Bunun, iri kıyım tavernacı Vasili olduğundan emindi. Ama nasıl ispatlayabilirdi?

Hilton'un kapıcısı Malko'nun kızarmış boynunu farketmedi bile. Hepsini odalarına çekildi. Malko'nun kafası başka bir soruya takılmıştı. Saldırganlar Andrula'yı neden kaçırmışlardı?

Durumu CIA'ya bildirmek gerekiyordu. Milton'u aşağıda, girişte bırakmak bir hataydı. Birlikte yukarı çıksalardı, sonuç değişik olacaktı.

Kara kara düşünürken telefon çaldı. Kısa bir sessizlikten sonra, güçlükle duyulan bir ses geldi:

— Malko, benim... Andrula. Ben...

Cümle aniden kesildi. Yine bir sessizlik oldu. Ardından, özellikle değiştirilmiş olduğu anlaşılan bir erkek sesi bozuk bir İngilizceyle ağır ağır konuştu. Duyduğu cümle sanki Malko'nun beynine kazındı.

— You leave Cyprus tomorrow or the girl is dead!*

(*) Kıbrıs'ı yarın sabah terkedin, yoksa kız ölür.

Chris'in şakağında hâlâ bir morluk vardı. Bu kez, dördü de aynı arabaya bindi. Hedef: "Taverna Afrodite".

*
* *

XII. BÖLÜM

Malko, telefonun kapandığını belirten "klik" sesini duydu. Bir tehditle yüz yüze idi. Kelimeler hâlâ kafasının içinde dönüp duruyordu. Seçenek olarak tek yol bırakmışlardı. Mesleğinde duyguların yeri yoktu. Üstelik, Andrula Şirket'ten değildi. Kız ölecekti. Telefonda kendisini uyaran şaka etmiyordu. Zaten, blöf yapılmayacak kadar adam ölmüştü. Bu durumda yapılacak tek şey, katil harekete geçmeden önce Andrula'yi kurtarmaktı. Yani şafaktan önce. Saatine baktı: Gece yarısına on vardı.

Elinde bir tek iz bulunuyordu: Vasili. Bu saatte "My Friend" kapanmış olmalıydı. Geriye beyaz villa kalıyordu. Bir de tavernacının evi.

Malko ajanların odalarını aradı.

— Andrula'yı kurtarmaya gidiyoruz. Beş dakika sonra aşağıda buluşacağız. Krizantem'e de haber verin.

— Nereye gidiyoruz?

— Henüz bilmiyorum.

Malko tabancasının şarjörünü kontrol etti, kurşun geçirmez yeleğini giydi, cebine de üç şarjör koyup aşağıya indi. Adamları onu bekliyordu. Ajanların üstündeki şişkinliklerden Yunan Ordusu'nu püskürtecek kadar silahlandıkları belliydi.

Malko tek başına içeri girdi. "Afrodite" her zamanki gibi kalabalıktı. Matyas hemen yamna geldi.

— Andrula'ma el mi koydunuz? dedi gülerek. Ona ihtiyacım vardı...

— öyle sayıhr, dedi Malko. Bir şey öğrenmek istiyorum. Vasili nerede oturuyor?

Matyas Malko'nun sesinde o ana dek hiç rastlamadığı bir gerginlik hissetti.

— Önemli bir şey mi oldu?

— Henüz bilmiyorum, diye karşılık verdi Malko. Vasili'yi derhal görmek istiyorum.

— George Grivas Avenue'ye çıkan bir yolda oturuyor. Servilerle çevrili bir villada. Evagoras'tan aşağı ineceksiniz.

— Teşekkür ederim, dedi Malko.

Arabaya döndü.

Yollar her zamanki gibi boştu. George Grivas'a ulaşmaları beş dakika sürdü. Az sonra da, ay ışığında beliren serviler arasındaki villa görüldü. Malko arabayı binanın tam karşısında durdurdu.

— Chris, siz benimle kalın. Milton ile Elko evin çevresini dolaşacaklar. Şimdilik gürültü etmek yok.

Villada hiç ışık yoktu. Dört adam parmaklıkları kapıyı geçtiler ve kendilerini bahçede buldular.

Milton ile Elko evin arka kısmına yönelirken Malko'yla Chris de villanın basamaklarını tırmandılar. Sokaktan bir motosiklet geçti, sonra yine

sessizlik çöktü. Eğer Andrula buradaysa, bahçeye bu kadar rahatlıkla girmeleri ve hiç kimseyle karşılaşmamış olmaları çok tuhaftı! Chris kapının direncini ölçmek için parmaklarıyla ahşap doğramayı yokladı, sonra fısıltılı bir sesle Malko'ya sordu:

— Giriyor muyuz?

Yaptıkları, CIA'nın bile mazur göremeyeceği kanunsuz bir hareketti. Fakat Andrula'yı kurtarmak için son şansları buydu.

— Giriyoruz!

Chris Jones birkaç basamak aşağı indi, kendini toparlayıp hız aldı ve bütün gücüyle kapıya yüklendi. Kapı kilidinden atarak büyük bir gürültüyle açıldı, duvara çarpıp camlı üst kısmı parçalandı. Chris, elinde 357 Magnum'u, içeri dalmıştı bile. Malko elektrik düğmesini bulup ışığı açtı.

Aynı anda, merdivenlerin üstünde de ışık yandı. Sahanlıkta Vasili'nin dev cüssesi belirmişti. Altında sadece pantolon vardı. Çıplak göğsü, karma-karışık saçlarıyla her zamankinden daha ürkütücü görünüyordu. Salondaki iki kişiyi görünce homurdanarak kollarını uzattı ve üzerlerine yürüdü. Chris silahını kaldırdı.

— Öldürme onu! diye bağırdı Malko.

Emre uyan Chris silahını indirdi ve ipini ko-parmış boğa gibi üzerine gelen devin saldırışını karşılamak için sırtını duvara dayadı. Tabancayı bile görmeyen dev pençelerini Chris'in boğazına geçirip sıkmaya başladı. Adamın yanında Chris cüce gibi kalmıştı. Sağ kolunu kaldırıp tabancanın kabzasını adamın kafasına indirdi. Vasili darbeyi hissetmedi bile... Ajanın gırtlığına dolanmış parmaklarında en ufak bir gevşeme olmadı...

Soluyarak birlikte salonun ortasında dönüp duruyorlardı. Bu arada küçük bir mobilyayı paramparça ettiler. Nihayet Chris mosmor kesildiği

bir anda kendini adamın pençelerinden kurtarabildi. Malko silahını doğrultarak bağırdı:

— Dur!

Kıbrıslı yarma duymadı bile. Kolunu savurmasıyla birlikte Malko'nun elindeki tabanca odanın öbür yamna uçtu. Sonra yine Chris'in üzerine yürüdü. Chris kendini savunacak fırsat bulamadı. Devin bir kafa darbesiyle sersemleyerek geriledi. Amerikalıyı bırakan Vasili bu kez Malko'ya döndü. Duvar da asılı duran bir palayı kaptı ve korkunç bir ifadeyle hasmına doğru yürüdü. Malko geriledi. Silahsız, bu deve karşı hiçbir şey yapamazdı.

— Orosu çocuğu! diye bağırdı Chris.

357 Magnum'u tavana çevirerek tetiğe bastı. Korkunç patlamayla birlikte tavandan Kıbrıslının üstüne sıva yağdı. Yarma olduğu yerde durup geri döndü. Silah üzerine çevrilmişti ve Chris'in parmağı tetikteydi. Bir açık yakalarını umuduyla palayı sallayarak odanın ortasında durdu. Malko, durumdan yararlanıp silahını yerden aldı. Aslında, kullanmayacağı için silahı yerden almak sorunu halletmiyordu... Bir süre öyle kaldılar, sonra Vasili gürledi:

— Defolun buradan!

Tam bu sırada arkasında bir çıtırtı oldu. Kıbrıslı dönecek zaman bulamadı. Elko Krizantem üzerine atılıp boğma telini gırtlığına geçirdi ve sıkmaya başladı.

Maymun gibi sırtına yapışan saldırgandan kurtulmak için Vasili birkaç kez döndü. Elindeki pala duvardaki tabloları parçaladı. Soluk alamadığı halde gücünden hiçbir şey yitirmemişti. Bu arada Chris adamın elindeki palayı alabilmek için koluna yapıştı. Malko da diğer kolunu tuttu. Vasili ağa yakalanmış vahşi hayvan gibi mücadeleye de-

vam ediyordu. Krizantem'i duvara dayayarak ezme-ye çalışıyor, hareket etti mi kollarına yapışmış olan Chris ile Malko'yu çocukmuşlar gibi oradan oraya sürüklüyordu.

Artık, gözleri yuvalarından fırlamaya başlamış, soldğu isbğı andırır bir sese dönüşmüştü. Chris kolunu bükmeyi başarak palayı düşürttü ve bir tekmede odanın öbür ucuna yolladı. Sonra parmaklarını Vasili'nin şahdamarınıgeçirerek sıkma-ya başladı. Beyni oksijensiz kalan yarmanın gözleri donuklaştı ve çürük ağaç gibi salonun ortasına devrildi! Üç adam soluk soluğa doğrudular. Elko teli çözü. Adamı yüzüstü çevirdi ve ellerini arkadan sıkıca bağladı...

— Elko bu herifi tepelemek içi en hafif silah olarak balta seçmek gerek derken haklıymış, dedi Malko.

Normal yapıda birini havaya kaldıracabilecek güçte olan Chris, bu kez tam adamına çatmıştı...

Malko kapıdan dışarı baktı. Sokak sakin ve boştu. Silah sesi komşuların dikkatini çekmemişti.

— Milton nerede? diye sordu Malko.

— Arka tarafta, dedi Elko.

; — Evi arayalım, dedi Malko. Chris siz bu herife göz kulak olun.

Birinci kata çıkmadan önce bulundukları kat-taki odaları kontrol ettiler. Sonra yukarı çıktılar. Tek bir odanın ışığı yanıyordu. Vasili'nin odasının Diğer odalar boştu. Andrula'yı başka yerde aramak gerekiyordu... Aşağı indiklerinde Vasili kendine gelmeye, çevresindekilere kötü kötü bakmaya başlamıştı.

Malko yanma geldi.

— Vasili, dedi, bu gece bana saldırdın ve yanımda bulunan bir kızı, Andrula'yı kaçırdın. Kız

nerede şimdi?

Kıbrıslı yarma boğuk bir ses ve kötü bir İngilizceyle homurdandı:

— Sözlerinizden hiçbir şey anlamıyorum. Bunlardan haberim yok benim. Haydutsunuz siz. Polis çağıracağım. Sizleri taramıyorum.

— Ben seni tanıyorum, Vasili. Limasol'de Gulan-drıs'i öldüren sendin!

Vasili yine aynı cümleyi tekrarladı.

— Anlattıklarınızdan hiçbir şey anlamıyorum. Bırakın beni.

Gücünü toplamaya başlamıştı. Tehlikeli olabiliydi. Malko ipleri koparmak için kaslarını gerdiğini farkettiler. Üzerine eğilip adamı kokladı. Evet, iki saat önce kendisini boğmaya kalkan bu adamdı.

. — Sendin, dedi. Eminim. Beni öldürmeye kalktın.

Sonra birdenbire öfkelenildi. Andrula'yı bulmak gerekiyordu. Şirket için yapmadığını onun için yapabilirdi. Bal rengi gözleri yeşile dönüşüyordu. Vasili'ye biraz daha yaklaştı.

. — O kızın nerede olduğunu öğreneceğim. Şimdilik zamanımız var. Seni Öldürmek zorunda da kalsam bunu öğreneceğim.

Vasili ona doğru tükürdü... Bu hareketi gören Krizantem tabancasının kabzasını adamın kafasına yerleştirdi. Koca dev acıyla bağırırdı.

Bu kez Chris ilerledi. Yüzünde buz gibi bir ifade vardı.

— Bu işi bana bırakın, dedi. Bu tür heriflere nasıl davranılacağına iyi bilirim...

Sol eliyle Vasili'nin kafasını arkaya iterek 357 Magnum'u ağzına dayadı.

-Ye!

Vasili inatla dişlerini sıktı... Chris silahın namlusunu olanca gücüyle ağzına vurdu. Vasili'-

nin ön dişleri kırıldı. Acıyla haykırıp namluyu gerçekten yiyecekmiş gibi dişleriyle ısırıdı. Gözlerinden yaş gelmeye başlamıştı. Buna rağmen, yumuşamaya hiç; niyetli görünmüyordu.

Chris tabancanın horozunu kaldırdı. Parmağını tetiğe yerleştirdi.

— Ona kadar sayacağım. Ondan sonra, sorumuza cevap verecek durumda olmayacaksın.

Vasili tehdidin farkındaydı. Bakışları Malko'ya kaydı, fakat onda da hiçbir acıma duygusuna rastlayamadı. Krizantem'e gelince, o da umursamaz bir tavır içindeydi... Chris:

— Bir, dedi sakın bir sesle, iki... üç... dört... beş... altı...

Yavaş sayıyordu, fakat zaman çabuk geçti. Malko Kıbrıslının suratına baktı. Yedide, Vasili'nin yüz hatları gerildi. Sekizde, gözleri korkuyla fıldır fıldır dönmeye başladı. Dokuzda, devin alını kırıştı: Çok güç bir ikileme karşı karşıyaydı. Kâğıt üzerinde kolaylıkla halledilebilecek bir mesele, bu durumda, ağızda birkaç kırık diş, gırtlığa dayanmış ve her an beynini dağıtmaya hazır bir çelik namluyla iyice çetrefilleşmişti... Hayatının kumarını oynamak zorundaydı ve bunu da gerçekleştirecek pek az adam vardı yeryüzünde.

Chris'in ağzı "on" demek için açıldığında Vasili kendini acındırırcaşifia homurdandı.

Chris silahı çekmeden sordu:

— Nerede?

— Bir villada... Presidential Palace Street'in yakınlarında.

Malko yarmanın yalan söylemediğini biliyordu. Fakat bu kadarı yeterli değildi.

— Yanında kim var? diye sordu.

— Sylvia ile bir Türk.

- Sylvia kim? Türk kim?

Bu kez, Vasili cevap vermedi. Malko kafasındaki sorulardan hiç değilse birine cevap bulmuştu. Vasili'yi daha sonra sorguya çekebilirdi.

— Sen de bizimle geliyorsun, dedi.

— Olmaz, diye homurdandı Vasili.

Chris acımasızca güldü.

— Orosu çocuğu! Bu kez ona kadar da saymayacağım... Üç kadar yeter. Ondan sonra da senden kurtulmuş olunuz... Kalk ayağa.

Sözünü bitirir bitirmez Elko'nun da yardımıyla adamı ayağa diktiler. Malko içindeki korkuyu bir türlü atamıyordu. Andrula için gecikmemiş olmayı diledi. Vasili, başı önde, ayaklarını sürükleyerek ilerlerken Malko durdurdu.

— Anahtarları al.

— Anahtarlar yanımda, diye mırıldandı Vasili.

Gerçekten de, cebinde bir şişlik vardı. Herifin ellerini çözmeye gerek yoktu. Malko elini sokup pantolon cebinden anahtarları aldı. Sonra tek tek Vasili'ye gösterdi. Kıbrıslı desteden ikisini işaret etti. Malko döndü:

— Milton'a haber ver, dedi Elko'ya.

Vasili sırtına dayalı 357'nin namlusu önünde kuzu kuzu kırık kapıya doğru ilerledi. Gücünün yerinde olduğu belliydi. Chris eğilip kulağına fısıldadı:

— Eğer bir numara yapmaya kalkarsan beynini dağıtırım. Ayrıca, bağırıp çağırmaya da kalkma sakın...

XIII. BOLUM

Villa kapkaranlıktı. Malko arabayı, Sylvia'yı gördüğü durağın karşısına park etti. Arabadan inip binanın bahçe kapısına kadar yürüyerek geldiler.

— Biiası mı? diye sordu Malko.

- Evet.

— İçeri nasıl giriliyor?

— Kapıdan...

Elko'nun ağzına patlattığı yumruk dudağının yarılmasına ve daha ciddi olmasına neden oldu.

— Büyük anahtarla, diye inledi.

— Haydi! dedi Malko.

Tek sıra halinde bahçeye girdiler. Burası da Vasili'nin evi kadar sakın görünüyordu. Malko, adamın zaman kazanmak için mi böyle davrandığını düşündü. Birazdan anlayacaklardı bunu. Sahanlığa ulaşmışlardı. Malko el yordamıyla anahatar deliğini buldu ve kilidi açtı.

Kapı sessizce aralandı. Hole önce Malko girdi. Onu Milton ile Krizantem izledi. Havada yasemin kokusu vardı. Hiç ses duyulmuyordu. Malko uzun uzun etrafı dinledi: Ya Vasili yalan söylüyordu, ya da içerdekiler her şeyden emin, uyuyorlardı:

Malko dışarı çıktı. Chris'in tabancası Vasili'nin boynundaydı.

— Andrula nerede? diye kulağına fısıldadı.

— Türkle beraber. Odası aşağıda, bahçeye bakıyor. Holdeki merdivenden ineceksiniz-.

— Pekâlâ. Düş önümüze!

Chris Vasili'yi hole itti. Holü dümdüz geçtiler ve aşağı inen dar bir merdivene geldiler. Malko öne geçti, arkadan Vasili ve Chris, onların arkasından da Milton harekete geçti. Elko holde kaldı.

Mermer merdivenlerde hiç gürültü çıkmıyordu. Sonunda, kapalı bir kapının önünde durdular. Malko Milton'un kulağına eğildi.

— Siz yukarı çıkıp Elko'nun yanında kalın. Baskına uğramayalım.

Milton'un yukarı çıkmasını bekledikten sonra gürültü etmemeye özen göstererek kapının kolunu çevirdi. Kilitliydi... Bu kez, Vasili'nin kulağına eğildi.

— Kapıyı açmasını söyle.

Vasili, 357'nin namlusu sırtına dayalı olarak kapıya yanaşıp üç kez vurdu. Malko soluğunu tuttu. İçerden hafif bir gürültü geldi. Chris silahın namlusunu biraz daha bastırdı. Vasili boğuk bir sesle:

— Benim, Vasili! dedi.

İçerden gelen cevap bir soru oldu:

— Vasili! Ne oluyor?

— Bir mesele var. Kapıyı açın.

Yeniden sessizlik.

Malko kapının öbür tarafında çok hafif bir gürültü duydu. Ardından yine sessizlik. Birden ne olup bittiğinin farkına vardı.

— Aman tanrım! Kaçıyor... diye bağırdı.

Aynı anda Chris kapıya yüklendi. Kapı gürültüyle açıldı. Malko el yordamıyla düğmeyi bulup çevirdi ve ışık yandı. Küçük bir odaydı. Kenarda bir yatak vardı ve bahçeye bakan pencere açıktı.

Hemen koşup dışarıya fırladı. Ağaçların küçük bir koruluk oluşturduğu arazi aşağıya doğru hafif bir eğimle iniyordu. Türk uzaklaşmış olmalıydı. Malko odaya geri döndü. Başucundaki küçük masanın üstünde iki tabanca şarjörü, bir el bombası ve pansuman paketi vardı. Çöp kutusunda, üzerindeki kanlar kurumuş, eski bir sargı bulunuyordu. Malko odanın ortasında hareketsiz duran Vasili'ye sordu:

— Kız nerede?

— Bilmiyorum, diye geveledi Vasili. Kızı yanında alıkoymayı o istemişti. Belki yan odadadır.

Bakışlarıyla kapalı duran ara kapıyı işaret etti. Malko kapıyı açtı. Elektriği yaktı. Bir an donmuş gibi kaldı, sonra Vasili'yi çağırdı:

— Vasili! Buraya gel!

Sesinin tonundan Vasili buz gibi kesildi. Chris'in dürtüklemesiyle bir iki adım attı ve sanki cehennem kapısından geçmek istemiyormuş gibi olduğu yerde kalakaldı...

Odada eşya yoktu. Ortada, yerde bir yatak vardı. Üzerinde de Andrula. Ayakkabılarıyla elbisesi odamn bir köşesine atılmıştı. Sutyeni karmna doğru sıyrılmıştı. Boynunda uzun, beyaz bir eşarp vardı. Bununla boğulmuştu.

Cinayetin nedenini aramak gerekmiyordu. Katil, anlaşılan gönlünü eğlendirmişti...

Malko'nun bakışları Vasili'nin bakışlarıyla karşılaştı. Bal rengi gözlerde gördüğü ifade Rumu titretti. Başını önüne eğdi. Saçları yüzüne düşmüş, çenesi titremeye başlamıştı.

— Bilmiyordum, diye kekeledi. İnanın, ona kötülük yapmaması gerekiyordu...

— Bana telefon eden sendin... dedi Malko.

Vasili belli belirsiz bir "evet" dedi... Malko'nun bakışları yeniden boğulmuş genç kıza çevrildi.

İçinden bunu yapam gebertmek geldi. Vasili'nin iri gövdesinden hem iğreniyor, hem de ona acıyordu. Kafası karmakarışık. Birden Vasili harekete geçti. Omuzlarını oynatıyor, saçlarını yüzünden çekmek için başını arkaya atıyor, homurdanıyor. Bileklerini sıkan iplerden kurtulmak istercesine silkinerek konuştu:

— Bundan Sylvia sorumlu. Kızın öldürülmesini o emretmiş olmalı. Şimdi yukarda. Gidip yakalayabilirsiniz. Size gerçeği anlatacaktır.

— Kim bu Sylvia? diye sordu Malko.

— Evi kiraladığım kişi. Lübnanlı dostlarım tarafından gelmişti.

— Villa kime ait?

— Lübnanlı bir dostuma. Kiralama işiyle ben ilgileniyorum. Bende anahtar bulunmasının nede-ni bu.

— Villanın sahibinin adı ne?

— Sami El Huri.

Kim olduğunu araştırmak güçtü. Arapçada en çok kullanılan adlardan biriydi. Vasili kuzuya dönmüştü. Malko sorgulamaya devam etti.

— Kaçan adam kimdi?

— Bir Türk, dedi Vasili. Çok tehlikeli biridir.

— Adı ne?

— Bilmiyorum.

— Sağ elinde yara var mıydı?

— Evet.

John Hence'in koruyucusu tarafından yaralanan Osman Çelik'in ta kendisiydi. Çember darah-yordu.

— Sen Rumsun. Türklere niye yardım ediyorsun?

Vasili cevap vermedi, başını önüne eğdi.

— Kıbrıs'ta işi ne bu adamın?

Vasili hiç sesini çıkarmadı. Bakışlarından

okunan korku konuşmasını engelliyordu. Sonunda ağzını açtı:

- Bir arkadaşın isteği üzerine gelmişti...
- Gulandris'in mi?

Dev Rumun bakışları şeytana bakarmış gibi Malko'ya takıldı kaldı. Ağzım babk gibi açıp kapadı, sonra mırıldandı:

- Hayır, hayır...
- Sylvia'ya gelelim. O kim?
- Bilmiyorum. Villayı kiraladı o kadar. Arada bir de lokantaya gelirdi...

Atlatıyordu. Malko yan odada yatan cesedi hatırlayınca müthiş bir öfkeye kapıldı. Ruma yaklaşıp gözlerim gözlerine dikti.

— Palavra attığım biliyorum, Vasili ve burada dönen dolapları mutlaka öğreneceğim. Öğrenene kadar da burada kalacağız.

— Gidip ondan öğrenseniz ya, diye isyan etti Vasili. Söyledim size, yukarda uyuyor...

Titremeye başlamıştı. Malko durumdan faydalandı.

- Sylvia'nın milliyeti nedir?
- italyan.

Bu kanlı bulmacada bir İtalyan eksikti zaten! Filistinliler tarafından yetiştirilmiş ve Kızıl Tuğaylar'a bağh bir yandaş olmalıydı. Adam kaçır-mak, şantaj, tam onlara göre bir işdi.

Andrula'nın kaçırılışı ne yazık ki bulmacanın anahtarı değildi. Sadece bir tehlikeyi uzaklaştırmayı amaçlıyordu. Tüm bu adamlara hükmeden kişi kimdi?

Bunları Kıbrıs'a kim toplamıştı?

— Uzun zamandır Kıbrıs'ta mı? diye sordu Malko.

— tki aydır burada.

John'a yapılan saldırıdan sonra orfdıktan

kaybolmasının sırrı böylece ortaya çıkmış oluyordu... Rum polisi tüm villaları tek tek arayamazdı. Kendisini ele yerebilecek tek kişi Vasili'ydi ve onun da böyle bir şey yapmasına gerek yoktu... *

— Ya Türk? dedi Malko. O da iki aydır burada mı?

- Galiba...
- Üç kişiyi öldürdüğünü biliyor musun?
- Hayır, hayır...

Malko sorgudan vazgeçti. Daha sonra devam edebilirdi. Rumu iterek önüne kattı.

— Yürü, şimdi bize Sylvia'mn kaldığı odayı göstereceksin.

Chris'in Magnum'unu böbreklerinde hisseden Vasili uysalca merdivenleri tırmandı. Elko Krizantem sahanlıkta nöbetteydi.

Malko yavaşça kapının tokmağını çevirdi. Kapı kilitli değildi. İki Amerikalı koridorda soluklarını tuttular. Villada çıt çıkmıyordu... Malko elini duvarda gezdirerek elektrik düğmesini buldu ve basmasıyla birlikte, tavandan çiğ bir ışık yayıldı.

Küçük bir odaydı. Büyük deri bir yatak ve bir komodin vardı. Yatağın yanındaki iskemlenin üstünde elbiseler ve 9 mm.lik bir Beretta vardı. Yatakta çarşaflara sarıh yatan kadının ancak saçları görünüyordu. Kadının doğrulduğu anda Malko Beretta'yı aldı. Kolu iskemleye uzandıysa da iki saniye önce yerinde duran tabancayı bulamadı.

— Sakin olun, sakin olun, Sylvia, dedi Malko ve tabancasını kadının burnuna dayadı.

Makyajsız olmasına rağmen çok güzeldi. Bi-

çimli geniş bir ağız, Slavlara özgü çıkık elmacık kemikleri, kalkık bir burun ve gri mavi iri gözler. Fakat o anda gözleri çok anlamsızdı. Şaşılacak derecede soğukkanlı görünüyordu. Yalnız, alnında atan bir damar vardı... Ağır hareketlerle yatağında doğruldu. Göğüsleri son derece dikti. Sırayla, Malko'yu, Chris'i, Vasili'yi .ve Milton'u süzdü. Sonra Malko'ya döndü:

— Kimsiniz? Ne istiyorsunuz?

— Şu an soruları ben sorarım, dedi Malko. Arkadaşlarınız John Hence'i niçin öldürdü?

Bakışları yine anlamsızlaştı. Cevap vermedi. Malko sorusunu tekrarladı, yine cevap alamadı. Sylvia gözlerini şimdi Vasili'ye dikmişti. Bu kalabalığı oraya onan getirdiğini anlamıştı. Dev Rum bembeyaz oldu. Yalvaran bir sesle bağırdı:

— Sylvia, inan hiç konuşmadım! Villanın yerini öğrenmek için bana işkence yaptılar. Yemin ederim konuşmadım.

Yüzünde beliren nefret ifadesiyle Sylvia'nın ağzı çarpıldı, fakat hiçbir yorumda bulunmadı. Vasili bitmiş bir halde ilerleyerek yalvarmaya devam etti:

— Lütfen Sylvia, bana inanmalısın. Beni tanırsın, hiçbir zaman...

Malko merakla sahneyi izliyordu. Herifin güzel İtalyana sırlıslıklam aşık olduğu belliydi... Ayrica, kadının kolay kolay konuşmayacağına da inanıyordu, işe, Sylvia'ya genç kızın cesedini göstermekle başlamak yerinde olacaktı.

— Gelin, dedi.

— Nereye?

Tuzağa düşmüş bir hayvan gibi tedirgin bekliyordu.

— Fazla uzağa gitmeyeceğiz. Dostunuz Osman Çelik'in marifetim göstereceğim size.

— Bu isimde kimseyi tanımıyorum, dedi sakın bir sesle.

— İtalyansınız, değil mi?

İlk kez olarak gülümsedi ve gözlerini Malko'

nun gözlerine dikti.

— Biliyorsamz niye bana soruyorsunuz ?

Malko cevap vermeksizin emretti.

I — Gelin bizimle!

— Giyinebilir miyim?

— Elbette.

Üzerindeki çarşafı bütünüyle atarak ayağa kalktı. Üzerindeki tek giysi, kalçalarının yuvarlaklığıyla yırtılacakmış gibi gergin duran beyaz, ince bir külottu. Bacakları düzgün ve güçlü, karnı düzdü. Tam bir atlet vücudu... Chris'in gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibiydi. Sylvia arkasını dönerek, üzerine dar, yumuşak bir pantolon geçirdi, çoraplarını ve ayakkabılarını giydi. Son olarak*gri bir bluz geçirip Malko'ya döndü.

— Ben hazırım.

Gerçek bir profesyoneldi. İntikamını almak için fırsat kolladığı belliydi. Geçmesi için Malko geriye çekildi. Chris önden çıkınca Sylvia, Vasili ve Milton'la karşı karşıya kaldı. O andan sonra olanlar öylesine çabuk gelişti ki, Malko bir kâbus gördüğünü sandı.

Komodinin önünden geçen Sylvia çok doğal bir hareketle kolunu uzattı ve orada duran küçük şemsiyeyi kaptı. Malko bunu niçin aldığı anlayacak zaman bulamadı. Genç kadın şemsiyeyi kılıç gibi kullanarak ileri bir hamle yaptı. Vasili, Milton'un beynini dağıtabileceğini hiç hesaba katmadan korkuyla bağırarak geri kaçtı. Fakat şemsiyenin karnına değmesini engelleyemedi.

Sylvia, birkaç hasımla mücadele eden bir eskrimci gibi şemsiyeyi çekip geri döndü. Bakışları

Malko'nunkilerle karşılaştı. Gözlerinde sert, acımasız, vahşi bir ifade vardı. Bedenini doğrultarak kolunu kaldırdı ve gerdi. Malko kendini yatağın öbür tarafına atarken Sylvia da atmaca gibi yatağın üstüne çıktı. Yüzü acıdan kıvrılmış ve burun delikleri daralmış olan Vasili iki büklüm olmuştu.

Malko tüm dikkatini ünlü ve öldürücü "Bulgar şemsiyesi"nde yoğunlaştırdı. Çoğunlukla Bulgarların kullandığı bir silahtı bu. Tabancasını doğrulttu. Sylvia kaslarını gererek ona doğru bir hamle yaptı. Malko tetiği çekse bile şemsiyenin zehirli ucundan yine de kurtulamayacağını sezdi.

XIV. BÖLÜM

Malko silahım Sylvia'nın suratına doğrultarak bağırdı:

— Olduğunuz yerde kalın!

Genç kadın gözünü bile kırpmadı. Milton Brabeck umutsuz bir gayretle kadının üstüne atladı, fakat birkaç santimetre farkla boş yatağa düştü. Kadın hamlesini yapmıştı. Malko şemsiyenin ucunu kaburgalarında hissetti. Aynı anda, engelleyemediği bir paniğe kapıldı. İçgüdüsel bir hareketle Sylvia'mın bileğine yapıştı. Sylvia hedefine ulaştığını bildiğinden hiç karşı koymuyor, gülümseyerek sonucu bekliyordu. Bir an anlamsız bir dövüş ldu. Chris fırtına gibi içeri daldı. Kadının arkasına geçerek kollarıyla sımsıkı sarıldı ve Malko da lindeki şemsiyeyi aldı.

— Yaralandınız galiba, dedi Chris. Önemli mi?

— Olabilir. Siz Vasili'ye bakın.

Dev Rum duvarın dibine çökmüştü. Yüzü kasılmış, güçlkle soluk alır olmuştu. Soluk borusunun felce uğradığım gösteren göğüs spazmları geçiriyordu.

Milton Brabeck heyecanla Vasili'nin gömleğinin önünü açtı. Göbeğinin üstünde küçücük bir kan lekesi görülüyordu. "Vay canına!" diyerek yarayayı yakından inceledi, sonra geri çekilerek diğer-

lerine gösterdi.

— Şuraya bakın! Burada toplu iğne gibi bir şey var!

Gerçekten de, şemsiyenin ucunda bulunması gereken ince, çelik bir iğneydi bu. Ayrıca, zehirli olduğu da kesindi. Malko birden içinin rahatladığını hissetti. Şemsiyeyi alıp yakından inceledi. Darbenin etkisiyle öldürücü iğne Vasili'nin vücudunda kalmıştı. Kendisini yaralayan kısmın öldürücü hiçbir yanı yoktu!

italyan dilber başarısızlığa düştüğünü anlamıştı. Aniden harekete geçti. Milton'u iterek kapıya koştu. Karşısına çıkan Chris'in burnuna elinin yan tarafıyla bir karate darbesi indirdi. Milton hemen bacaklarına daldı ve suratına yediği ayak darbesiyle alt dudağının patladığını hissetti. Sonunda, Malko'nun da yardımıyla kadını hareket-siz kılıp yatağın üzerine devirdiler.» Acıdan Chris'in gözünden yaş gelmişti. Yenik düştüğünü kabullenen İtalyan sakinleşti. Gözlerini yumarak derin derin soluk almaya, kendini toparlamaya çalıştı. Malko, şaşkınlıkla kadını seyretti. Bir adam öldürmüş olmasına rağmen yüz hatları bir bebeğinki kadar sakin görünüyordu.

Rasgele bir yaratık değildi bu.

— Vasili'nin tedavi edilmesi gerek, dedi Malko. Bir doktor çağırmak...

Chris Jones yaralının yanına çömelmiş nabzını sayıyordu. Geri dönüp başını salladı.

— Gereği yok. Bir, iki dakika sonra ölmüş olacak.

Malko gözleri camlaşmış olan Rumun yanına yaklaştı.

— Vasili, beni duyuyor musun? Sylvia'nın ne işi var burada? Türkün görevi ne?

Vasili'nin, sesini duyup duymadığını hiç anla-

yamadı. Adamın bedeni kasıldı, ağzı aralandı ve yüz hatları dondu kaldı. Malko, iğnenin şemsiye-den düşmemesi halinde kendisinin de böyle öleceğini düşünerek uzun uzun Vasili'yi seyretti. Sonra doğruldu ve kadının yanına geldi.

— Niye öldürdünüz onu?

Sylvia cevap vermek zahmetinde bile bulunmadı. Duvar gibiydi. Elini kaldırıp kırmızı ojeli tırnaklarını seyretti. Onları tek tek sökmek gerekirdi.

— Evi arayın, diye emretti Amerikalılara. Ben bayanla aşağıya iniyorum.

Sonra İtalyana döndü:

— Gelin benimle.

Chris ile Milton evi araştırırken Malko da elinde silah, kadını kapıya doğru itti. Bu kez, en küçük bir hareketinde bacaklarına ateş etmeye kararlıydı.

Sylvia, Vasili'nin cesedi yanından hiç ilgilenmeden geçti. Elko aşağıda onları bekliyordu.

— Bodrum katma iniyoruz, dedi Malko.

Kadın aralarına alıp dar merdivenden aşağıya indiler. Malko, Sylvia'yı Andrula'nın cesedinin bulunduğu odaya itti..

Elektriği yaktığında, sanki odada hiçbir şey yokmuş gibi, kadının kılı bile kıpırdamadı.

— Bunu siz mi emrettiniz? diye sordu Malko.

Sylvia kayıtsız bir sesle:

• — Bu kadını tamımıyorum, dedi. Onu öldüren ben değilim. Hem, niye polis çağırıyorsunuz? Polis teşkilatı bu gibi durumlar için kurulmuştur.

Kadının alaylı cevabı Malko'nun sinirini bozmuştu.

— Ya Vasili? dedi. Onu da mı siz öldürmediniz?

Sylvia aym soğukkanlılıkla cevap verdi:

— Elbette öldürmedim. Tanımadığım kişileri habersiz odama getirdiği için sinirlenmiş tim. Eli-me geçen bir şeyle vurmak istedim. Birden kalbi duruverdi. Zaten şişman insanların kalbi hep za-yıftır...

Kadından laf almamın imkânı yoktu. Malko kolundan tutup merdivene doğru itti. Olup biten-ler sanki onu hiç ilgilendirmiyormuş gibi karşı koymadı bile. Yine yukardaki odaya çıktılar. Ame-rikalılar oradaydı.

— Evde başka kimse yok, dedi Chris.

Sylvia alaylı bir bakışla Malko'ya dönerek:

— Ee, ne olacak şimdi? dedi.

— Kimsiniz siz? diye sordu Malko.

— Çantam odamda. Açın bakın. Pasaportum içinde...

— Kıbrıs'ta ne işiniz var?

Cevap yok. Duvara bakıyordu. Sonra sakın bir sesle konuştu:

— Bana soru sormayın. Cevap alamazsınız. Hiçbirini cevaplandırmam. Şimdi, buradan git-mek istiyorum.

Kapıya doğru yürüdü. Chris yolunu kesti. Durdu ve Chris'i yukardan aşağı süzdü.

— Tutsağınız mıyım?

— Evet, dedi Malko. Oyun oynayacak halimiz yok. Yeni bir emre kadar buradan kımıldamaya-caksınız. Gerekirse sizi zorla tutarız.

Sylvia'nın ifadesinde değişiklik olmadı. Gitti, küçük bir kanepeye oturdu. Malko saatine bir göz attı: Sabahın ikisi olmuştu. Genç kadın, sanki uy-kusunu almış gibi formda gözüküyordu. Yaş tah-taya basmayacak kadar tecrübeli bir profesyonel olduğu açıkça belliydi. Oysa burada, bu villada sonsuza dek kalamazlardı. Öğrenilmesi gereken daha birçok şey vardı. Rum polisi villayı basıp ce-

setleri bulursa, iş daha da karıştırdı. Diğer taraf-tan, Sylvia'yı Hilton'un bir odasına kapatmak da imkânsızdı. Böyle bir şeye Matyas da yanaşmaz-dı. Kadının beynine bir kurşun sıkmaya gelince, bu da bir çözüm değildi...

Ne yapıp yapıp bölge şefivle konuşmak ve iz-lenecek yolu saptamak gerekiyordu.

— Milton, odayı enine boyuna dikkatle arayın. Sonra tekrar düzeltirsiniz.

Aniden çalmaya başlayan telefon zili Malko'nun yüreğini ağzına getirdi. Telefon Sylvia'nın tam karşısında, komodinin üzerindeydi.

Sabahın bu saatinde kim telefon edebilirdi? Zil çalmaya devam ediyordu. Sylvia oralı bile ol-madı. Komodini kadının yamna çekti.

— Cevap verin.

— Hayır.

Sesi son derece sakindi ve kararlılığı yüzün-den belli oluyordu.

Malko kadının konuşmayacağım anlayınca Elko'ya döndü.

— Elko, telefonu siz açın ve Türkçe konuşun.

Elko ahizeyi kaldırdı.

— Alo! Kimsiniz?

Telefon kapandı. Arayan tuzağa düşmemişti...

Osman Çelik olmalıydı bu. Atilla Hattı'nın öteki tarafına geçmediyse, Lefkoşe'de emin bir yerde saklandığı kesindi.

Malko yeni bir girişimde bulundu.

— Aşağıdaki zavallı kızı öldüren katilin nere-de saklandığını biliyor musunuz?

Yine o alaylı bakış.

— Benim katillerle işim yoktur.

- Hiç açık vermiyordu. O sırada içeriye Milton girdi. Elinde yeşil bir pasaport vardı.

- Bir tek bunu bulabildim, dedi Milton.

Malko pasaportu alıp inceledi. Adı : Sylvia Curzio, Doğumu : 14 Kasım 1950, Doğum yeri : Bulgaristan, Sofya, Adres : Via Bocca di Leone, No. 34, Roma, Mesleği : Kapak kızı... Malko iç sayfalara da göz attı. Birçok vize ve damga vardı. Damgalardan üçü Lübnan, biri Amerika, diğeri Türkiye ile ilgiliydi. Sylvia Malko'nun her hareketini izliyordu.

— İtalyan mı, yoksa Bulgar mısınız? ,

Georgi Eof ve Vasili'nin öldürülüş biçiminden sonra karşılarına yeniden Bulgaristan'ın çıkması tuhaftı.

— Elinizdeki pasaport İtalyan pasaportu, öyle değil mi? dedi Sylvia. Demek ki İtalyanı. Ailem ben çok küçükken Bulgaristan'dan ayrılmış.

İsteyerek verdiği ilk bilgiydi bu. Pasaport sahteye benzemiyordu. Malko pasaportu cebine attı. Bu saatte bölge şefini uyandırmanın hiçbir yararı yoktu. Osman Çelik'in polise haber vermesi çok zayıf bir ihtimaldi. Korkulacak tek şey, kaçan katilin arkadaşlarıyla villaya saldırma olasılığıydı.

— Chris, dedi Malko, Milton ve Elko ile burada kalacaksınız. Vasili'yi Andrula'nın yanına indirin. Bayan Curzio'yu odasına kapatın ve yanından hiç ayrılmayın. Kapıyı kimseye açmayın. Telefona cevap vermeyin. Herhangi bir şey olursa beni Hilton'dan ararsanız. Saat dokuzda, bölge şefliğinde olacağım.

Chris kapıya kadar Malko'ya eşlik etti. Gök yüzü yıldızlarla doluydu ve hava serinlemişti.

— Vasili'nin ortadan kayboluşunu dilerim kimse farketmez, dedi Malko. Sylvia'ya çok dikkat edin. Kaçmak için her şeyi yapar. İçinizden iki kişi devamlı yanında olmalı. Sonra şu iki

eset...

— Onları bahçeye gömebiliriz, dedi ajan...

Andrula'yı gizli gizli gömmek Malko'nun ağma gidiyordu. Ayrıca, bu şekilde davranmak su-a katılmak olurdu.

— Şimdilik bekleyelim, dedi Chris'e. Daha onra görüşürüz. Biraz uyumaya çalışacağım. ikkatli olun.

— Siz de dikkatli olun.

*

Sylvia Curzio'nun pasaportunu inceleyen Robert Harriman başım kaldırdı.

— Pasaport gerçeğe benziyor, dedi. Roma'ya bizimkilere teleks çekip pasaportun doğruluğunu İtalyanlardan soruşturmalarım isteyeceğim.

Kapı çaldı. Gelen Herbert Leonard'dı. Elinde büyük bir çanta vardı. Malko adamı yatağından kaldırmıştı.

— Yeni bir şeyler var mı? diye sordu.

— Evet, dedi Malko. Bulgar asıllı bir İtalyan, Sylvia Curzio adına elinizde fiş var mı?

Bölge şefi ayağa kalkıp pasaportu Malko'ya uzattı.

— Şifre odasına gidiyorum ben.

Şifre teleksleri yarım saatten beri Langley'e bilgi gönderiyor, açıklama bekliyordu. Bilgilerin tümü, "son derece gizli" idi.

Herbert Leonard başım kaşdı, alnını kırıştırarak çantasındaki fişleri taradı. İçlerinden birini çıkarıp yerine soktu, sonra bir diğerini çekip bıraktı ve bir süre dalgınlaştı.

— Bu isim size bir şeyler hatırlatıyor mu? diye sordu Malko.

— Evet, dedi uzman. Fakat terörist değil bu kadın. Yalnız adı... Durun bir dakika!

Tekrar beyaz fişlere dönüp deli gibi karıştırmaya başladı ve sonunda aradığını buldu.

— Tamam! İşte burada!

Malko kapar gibi fişi aldı. Fotoğraf ona aitti. Sarışın, makyajlı, iri ağzıyla Sylvia'ydı bu. Bilgi olarak, pasaporttakilerin aynısı not edilmişti. Yalnız bir tek cümle hariç: "122 no.lu fişi inceleyin."

. — 122 no.lu fiş nedir? diye sordu Malko.

Herbert Leonard güldü.

— Şirket'in yüzkarası, dedi. Fiş, Şirket'in eski ajanlarından Richard Corcoran'a ait.

— Niçin "yüzkarası"?

— Çünkü Richard Corcoran Şirket'ten istifa etti ve Albay Kaddafi'ye terör konularında teknik danışmanlık yapmaya başladı. Bizim Adalet Bakanlığı tarafından silah kaçakçılığı ve adam öldürmekle suçlandı... Şimdi Tripoli'de yaşıyor ve Arap İrtibat Bürosu ile Dış İlişkiler Bürosu adındaki iki Libya teşkilatının akıl hocalığı yapıyor. Albay Kaddafi'nin emriyle gerçekleştirilen bütün terör eylemleri işte bu iki teşkilatın marifetidir. Tabii bu durumda Libya'dan ayrılmak Corcoran'ın hiç işine gelmez...

— Peki, niye böyle davrandı?

Herbert Leonard başparmağıyla işaret parmağı birbiri sürterek para işareti yaptı.

— Bir avuç dolar için...

— Sylvia ile ilgisi ne?

— Sylvia onun metresidir. Bir zamanlar kocasıyla Tripoli'de otururdu. İki yıl önce bir akşam yemeğinde Corcoran'la tanıştı ve ikisi de yıldırımla vurulmuşa döndüler. Corcoran ne yapıp yapıp kadının kocasını Libya'dan sürdürdü ve Sylvia kendisine kaldı. O zamandan beri beraber yaşar-

lar.

Malko, Richard Corcoran'ın fişini almış okuyordu ve okudukça da hayretten hayrete düşüyordu.

— Evlenmeden önce ne iş yaparmış?

— Kapak kızymış.

— Ondan önce?

Leonard dudak büktü.

— Bulgaristan'dan altı yıl önce gelmiş. İtalya'ya siyasi nedenle iltica etmiş. Kısa süre sonra kapak kızı olarak çalışmaya başlamış ve reklam fotoğrafları çektirirken kocasıyla tanışmış... Libya teşkilatımız kadının siyasi eyleme katılmadığını bildirdi. Sadece, kocasının tüm arkadaşlarını sürdürmüş. Şuraya onun hakkında küçük bir not koymuşum. Her zaman sessiz, silik ve sevgilisine aşık. Richard Corcoran onu genellikle yanından ayırmıyor. Kadın konusunda tecrübesiz olan Kaddafi ile küçük bir macerası olduğunu sanıyoruz. Bu da Corcoran'ın durumunu güçlendirdi...

Anlatılanları dikkatle dinleyen Malko, Leonard'ın sözünü kesti.

— Öyleyse kadın değişmiş. Gözlerimin önünde akıl almaz bir soğukkanlılıkla birini öldürdü ve aynı amaçla bana da saldırdı. Sonra, Bulgaristan'ı küçük yaşta terkettim derken de yalan söylüyor-muş. Ayrıca bir tuhaflık daha var: Libya'dan geldiği halde pasaportunda Libya çıkış damgası yok.

Kapı açıldı ve içeri elinde bir tomar teleksle Robert Harriman girdi. Masasına geçip, soluyarak oturdu.

— Bu hikâye Langley'dekileri çılgına çevirmiş. Durum Ulusal Güvenlik Konseyi'nde görüşülmüş. Bu işe bir çözüm bekliyorlar. Kafalarım, katilin gerekirse banyo musluğundan bile çıkabileceğine ve Ronald Reagan'ı öldüreceğine takmışlar.

— Elimizden geleni yapıyoruz! dedi Malko. Şimdi de ortaya...

Bölge şefi Malko'nun anlattıklarını şaşkınlıkla dinledi.

— Yani şimdi, Başkan'ı öldürmeyi amaçlayan bu hikâyenin o Corcoran namussuzu tarafından mı tezgâhlandığını söylemek istiyorsunuz?

— Henüz bilmiyorum, dedi Malko. Bu kesin değil. Yalnız Sylvia'nın bu olayda önemli bir rol oynadığına eminim. John Hence'le birlikte öldürülen adam Tripoli'den geliyordu. Olayda Bulgar gizli servislerinin de parmağı var. Sylvia, İtalya'ya sokulmuş "sinsi" ajan özelliklerini taşıyan bir tip. Geliş yeri de Bulgaristan...

— Bütün bunlar o kaçık Kaddafi'nin başımın altından çıkıyor! diye bağırdı Harriman. Reagan'ı öldürteceğine yemin etmişti. Olayın tezgâhlanmasını da Corcoran'a devretti. Bir operasyonun eyleme konduğundan haberdarız. Corcoran Libya'yı terkedemediği için, işini o kadınla yürütüyor...

— Buna inanmak zor, dedi Malko. Bir kapak kızım aşk gücüyle ajan yapmak kolay değil. Bu durumda ortaya ilginç bir soru çıkıyor. Reagan'ı öldürmek isteyen Bulgarlar mı, yoksa Kaddafi mi?

Bir sessizlik oldu. Robert Harriman çelişkili duygular içindeydi. Bir yanda yerel pis bir olaya karışmanın korkusu, diğer yanda büyük boyutlu bir macerada yer almanın verdiği merak ve heyecan. Sonunda diplomatça bir cevap verdi:

— Sorduğunuz sorunun cevabım siz bulacaksınız. Yalnız, cesetlerle dolu bir evden çıkıp buraya gelmekle bütün güvenlik kurallarım çiğnediğinizi Langley'e bildirmek zorundayım. Eğer Rumlar bu işte parmağınız bulunduğunu anlayacak olurlarsa Şirket hiçbir sorumluluk yüklenmeyecektir...

— Ama Osman Çelik Birleşik Devletler Başkanı'nı öldürecek olursa, o zaman da sorumluluk yüklenmeyecek bazı kişiler çıkacaktır. Langley'in Sylvia Curzio hakkındaki düşüncesi nedir?

— Çok basit. Ne şekilde olursa olsun onu konuşturun. O da olmazsa, dosyayı kapatın...

Bu, "onu temizleyin" demektir. Büyük gizli servisler arasında bu yola başvurulmazdı. Fakat Malko Şirket'in memuru değildi, CIA ile anlaşmalı çalışıyordu. Sonuçta, Şirket bunun kişisel bir davranış olduğunu söyler ve Malko'yu KGB'nin "torpido"larıyla* baş başa bırakırdı. Bölge şefi bu tür düşüncelerin akla gelmemesi için ekledi:

— Siz olay yerindesiniz, onlara yedi bin kilometre uzakta. Zaten yeterince ilerleme kaydettiniz. Daha da ilerlemekten vazgeçmeniz için bir neden yok... Yalnız, Bay Jones ile Brabeck'in orada kalmamaları gerekirdi.

Çünkü onlar memurdu...

— Langley'den, Sylvia Curzio hakkındaki tüm bilgileri iletmelerini isteyin. Evlenmeden önceki yaşamım, İtalyanların kendisinden kuşkulamp kuşkulandığım, her şeyi bildirsınler. Richard Corcoran'ın da hâlâ Libya'da bulunduğunu bilesiniz.

— Nereye gidiyorsunuz şimdi?

— Sylvia Curzio'nun tırnaklarını sökmeye, dedi Malko.

Robert Harriman bakışlarıyla Malko'yu izledi. Söylediğinin gerçek mi, şaka mı olduğunu anlamamıştı. Bu meslekte en sakın insanlar bile zaman gelir, akıl almaz vahşete başvururlardı.

XV. BÖLÜM

Hilton'un resepsiyon memuru anahtarla birlikte Malko'ya bir de zarf verdi. Malko yine ne gibi bir felaketle karşılaşacağını merak ederek zarfı açtı. Matyas kendisini hemen televizyon binasına bekliyordu. Ayrıca telefon etmemesini istemiş ve bunun altını çizmişti. Malko midesinde bir şeylerin düğümlendiğini hissetti. İşler tersine dönerse Kıbrıs'ı terkedecek zamanı zor bulurdu. Odasına çıkmaktan vazgeçip televizyon binasına giden yola yöneldi. Matyas bir odada tek başına, telefonda konuşuyordu. Malko'ya neşeli bir işaret yaptı. Malko yüreğine su serpildiğini hissetti. Ajanlarla Elko'nun cam sıkılmaya başlamış olmalıydı. Matyas telefonu kapar kapamaz Malko'ya döndü.

— Size iyi bir haberim var!

— Neymiş o?

— Stavros Leptos bulundu!

— Ölü mü bulundu?

Matyas tuhaf tuhaf Malko'ya baktı.

— Niye ölü bulunsun canım? Biraz keyifsiz, ama sağlığı yerinde. Rum sahil muhafazası Beyrut'tan gelen "Esperanz" adlı bir gemiye el koymuş. Gemide beş- buçuk ton esrar bulunmuş. Gemiye Larnaka limanına demirlemeye zorlamışlar. Gemi şimdi orada. Gidip göreceğiz.

— Niye?

Matyas göz kırptı.

— Çünkü gemi Kıbrıs bandıralı ve Bay Leptos'a ait! Tabii bu durumda, kaçakçılıktan haberi olmadığım ileri sürecektir. Hatta kaptan da aynı şeyi söyleyecektir. Yalnız geminin aranması sırasında Leptos'un orada bulunması gerekiyor. Daha sonra kendisiyle konuşuruz...

— Şimdiye kadar neredeymiş?

Matyas yine göz kırptı.

— Bunu bilen yok. Fakat bu gece Middle East Airways ile Beyrut'tan geldi. Gemisi de dün Jounieh'ten ayrılmış... Ne rastlantı değil mi? Haydi gidiyoruz. Sizde bir gelişme var mı?

— Biraz.

Malko'nun arabasına bindiklerinde Matyas bir sigara yaktı ve bıyıklarını sıvazlayarak göz kırptı.

— Söylesenize, Andriola'dan vazgeçmeye niyetiniz yok galiba...

— Evet, öyle gibi.

— Nerede şimdi?

— Otelde, diye zar zor cevap verdi Malko.

Oto yola çıktıklarında Matyas el çırparak şarkı mırıldanmaya başladı. Gerçeği söylemekten korkan Malko, içinde bir eziklik hissetti. Matyas'ın Şirket adamlarından biri olduğu bir gerçektir, ama aynı zamanda da bir gazeteciydi, tki cinayet göz yumulacak olay değildi. Şimdilik tek acelesi, Leptos'la karşılaşmaktır. Bu belki durumu değiştirebilirdi.

*
* *

Mayolu bir kız, sahil boyunca dizili meyhane-

lerden birinde oturmuş üç Mavi Miğferlinin bakışları altında kumsalda koşuyordu. Birkaç taksi şöförü arabalarının önünde dikilmiş, sıkıntıdan esniyorlardı. Larnaka'da turizm mevsimi henüz açılmamıştı. Malko, denize uzanan yat limanına girmek için King Paul Street'e saptı. Matyas limana demirli gemileri işaret ederek:

— "Esperanz" şurada, dedi. Dalgakıranın sonuna kadar gidin.

Balıkçı takalarından ve birkaç orta halli, kameralı yattan başka tekne yoktu. Dalgakıranın ucunda, gün görmüş bir kabotaj gemisi bulunuyordu. Arka tarafındaki "Esperanz" yazısının yarısı silinmişti. Kıyıya park etmiş arabaların arasında mavi bir polis Rover'ı ile beyaz bir Jaguar dikkati çekiyordu.

— Jaguar Leptos'un arabası, dedi Matyas.

Arabadan indiler. Az ötede kümelenmiş kalabalığa doğru ilerlediler. Malko kalabalığın arasında sivrilmiş uzun boylu, beyazlar giymiş, burnu kemerli gri saçları arkaya taranmış birini farkettiler.

— Leptos bu, dedi Matyas. Polis şefiyle tartışıyor. Beni burada bekleyin, gidip haber toplayayım. Polislerin hepsini tanıyorum...

Geminin köprüsünde birçok polis ve gümrükçü vardı; diğerleri aşağıda, karadaydı. Malko, Matyas'ın şefi selamladığını ve bir polis memuruyla konuşmaya başladığını gördü. Onları bırakıp rıhtımda dolaşmaya koyuldu. Martılar çığırarak uçuyordu. On dakika kadar sonra Matyas geldi.

— Paçayı kurtaracak, dedi. Kaptan, Leptos'un kaçakçılıktan haberi olmadığına dair yemin ediyor.

— Gemi nereden geliyordu?

— Jounieh'ten. Falanjistlerin paraya ihtiyacı

var. Çok miktarda esrar çıkartıyorlar. Silahlar çok pahalı,* Beyrut'ta bile.

Malko polisle konuşan Leptos'u gözlüyordu. Matyas'ın söylediklerini şöyle böyle duydu:

— Bu gece tuhaf bir olay olmuş, diyordu Matyas. Gemi sahil muhafaza kontrolünde kıyıya yaklaşırken denize üç kişi atlamış ve yüzerek kaçmışlar. Adamlar bulunamamış...

— Bunun neresi tuhaf?

— Çünkü korkmalarına gerek yoktu ki! Bu gibi olaylarda mürettebattan kuşku duyulduğu çok enderdir. Görünen köy kılavuz istemez! Hepsi yoksul kişilerdir. Bu geminin de mürettebatı Türk ve Rum denizcilerden oluşmuş, ayrıca iki de Lübnanlı var... Tabii, bir de denize atlayanlar... Kaçak yolcu olmalılar. Leptos'un yolcu taşıma izni yok. Başlarının derde girmesinden korkmuşlardır...

Malko'nun dalgınlığı geçmişti. Stavros Leptos ile konuşmaya can atıyordu.

— Matyas, dedi, Leptos'un peşinden gideceğim. Kendisiyle burada konuşmak istemiyorum. Burası çok kalabahk...

Gazeteci saatine baktı.

— Televizyonda bir program hazırlayacağım.

Malko cebinden yirmi Kıbrıs Lirası çıkarıp uzattı.

— Pekâlâ! Şunu ahn, bir taksi tutarsınız.

— Teşekkürler! diyerek parayı aldı. Leptos'a karşı dikkatli olun. Tekin biri değildir...

Leptos ona doğru geliyordu. Yanından geçti. Suratı asıktı. Jaguar'a atladığı gibi hızla hareket etti. Malko da peşinden. Larnaka'yı korna çalarak geçtiler, Grigoris Auxientiou Avenue'ye saptılar ve Limasol yoluna çıktılar. Malko Leptos'un kendisini farketmiş olabileceğini düşündü, çünkü adam çok hızlı gidiyordu... Kamyonlar yanlann-

dan kâbus gibi geçiyordu... Nihayet, işin ta başından beri aradığı adamla konuşabilecekti...

*
* *

Stavroa Leptos hızla Nikos Pattichiş Street'e döndü, sonra dar bir yolda ilerleyerek çiçekli bir bahçe içinde yükselen beyaz lüks bir villanın önünde durdu.

Buradan bütün Limasol görünüyordu. Malko Jaguar'ın arkasına park edip bahçeye daldı. Ardında ayak sesleri duyan Leptos döndü ve gür kaşlarını çatı:

-Ne...

— Bay Leptos?

— Evet.

— Uzun zamandır sizinle görüşmek istiyordum, dedi Malko. Çok özel bir konuda...

Leptos tepeden tırnağa Malko'yu süzdü.

— Gazetecilerle konuşmak istemiyorum. Beni rahat bırakın.

— Ben gazeteci değilim, diye ısrar etti Malko. Sizin tanıdığınız birini arıyorum. Nerede bulunduğunu söylerseniz memnun olurum.

— Kimmiş o?

-* Osman Çelik adında bir Türk.

Stavros Leptos hiç açık vermedi. Malko kara gözlüklerin ardındaki gözlerinin ifadesini farkedemiyordu. Buna rağmen, konuşmaya başladığında ses tonunda bir değişiklik olduğunu sezdi.

— Bu isimde birini tanımıyorum. Türkler, biliyorsunuz burada...

— Tuhaf, dedi Malko. Oysa, "My Friend" tavernasının sahibi, dostunuz Vasili onu tanıdığınızı söylemişti... Hem, sözünü ettiğim bu Osman Çelik

bir başka tanıdığa da, Kıbrıs'ta ilişki kurulacak kişi olarak sizin adınızı vermiş.

— Kime?

— Bunun önemi yok, dedi Malko. Çünkü kendisi öldü.

Bu kez, Leptos patladı.

— Hay allah! Peki, siz kimsiniz?

— Adım, Malko Linge. Bir süre önce Lefkoşe Hilton'da öldürülen John Hence'in katillerini arıyorum. Elimizdeki delillere göre de olayın sorumlusu Osman Çelik. Yalmz, somlarıma cevap vermek zorunda olmadığınızı da hatırlatmak isterim. Çünkü resmen görevlendirilmiş değilim. Ama bana yardımcı olacağınıza inanıyorum. Kendi çıkarınız için.

— Nasıl, kendi çıkarım için?

İkisi de hâlâ küçük bahçenin ortasında duruyorlardı. Malko adama baskı yöntemi uygulamayı uygun bulmuştu. Yani korkutmayı seçmişti. Çünkü anladığı kadarıyla Leptos politik biri değildi. Eğer bu hikâyeye bulaşmışsa bunu para için yapmıştı ve davadan dönmesi kolaydı.

— Yardımcınız Bay Gulandris benimle konuşmayı reddettikten sonra öldürüldü. Kendisine güvenmeyen kişiler tarafından...

Leptos alçak sesle:

— İçeri girelim, dedi.

* *

Evin içi, zetinyacı ve cila kokuyordu. Stavros Leptos'un çağırması üzerine, siyahlar giyinmiş yaşlı bir hizmetçi kadının görünmesiyle kaybolması bir oldu. Malko, Rumun delice bir harekete başvurabileceğini düşünerek gözünü ondan ayır-

mıyordu. Leptos Malko'yu küçük bir büroya alıp kapıyı kapadı. Duvarı büyük bir Kıbrıs haritasıyla Akdeniz haritası asılıydı. Hizmetçi kadın bir şişe şarap ve kadehlerle tekrar geldi. Kadını gönderdikten sonra, zoraki olduğu hemen anlaşılan sakın bir sesle sordu:

— Sözü ettiğiniz bu katil hikâyesi nedir?

— Çok basit, dedi Malko. Çeşitli araştırmalar sonucu, aşırı sağcı bir örgüt olan Bozkurtlardan bir Türkün John Hince adında bir Amerikalıyı öldürdüğünü saptadık. Diğer taraftan Osman Çelik adındaki bu Türke sizin yardımcı olduğuzu da öğrendik. Şimdi onu arıyoruz.

Leptos ayaklarına bakarak bir yudum şarap aldı. Başım kaldırdığında gözlüklerini çıkardı ve Malko koyu renkli gözlerini görmek fırsatım buldu.

— Bakın, Bay Linge. Bütün bu olanlar korkunç şeyler. Sanırım gerçeği anlatmam yerinde olacak...

Masum bakışlarım Avusturyalıya dikti.

— Bence de öyle, dedi Malko.

— Güzel. Vasili adında bir dostum var. Anlaşılan kendisini tanıyorunuz. Siyasetle uğraşır, garip dostları vardır fakat sağlam adamdır. Karıncayı bile ezmekten sakınır...

Bir sessizlik oldu, sonra devam etti:

— Bir gün Vasili bana geldi ve kendisine bir yardımda bulunmamı istedi, ölüm cezasına mahkûm olmuş, polisten kaçan bir Türkle tanışmış. Onu gizlemek, gerekli sahte belgeleri temin etmek ve Kıbrıs'tan çıkışım sağlamak gerekiyordu.

— Bu tür işleri sık yapar mısınız? diye sordu Malko.

Malko'nun alaylı sorusu karşısında adamın yüz ifadesinde bir şaşkınlık belirdi.

— Asla! Ben tüccarım. Kanunsuz hiçbir iş apmam. Ama Kıbrıslılar konuksever insanlardır. Bu nedenle dostum Vasili'ye Türkle ilgileneceğimi söyledim. Onu buraya getirdi. İyi bir çocuğa benziyordu. Ona bu evde bir oda verdim. Tabii hep insanca duygularla, anlıyorsunuz ya... O hafta Beyrut'a gidiyorum. Arkadaşlarıma çocuğa nasıl yardım edebileceğimi sordum.

— Sonra ne oldu?

Leptos umursamaz bir tavır takındı.

— Ne mi oldu? Ona bir pasaport getirdim. Sahte bir Türk pasaportu, ödediğim parayı, masraflara geçtim. Dostum Vasili'nin hatırı için tabii. Vasili, bağımsızlık savaşı sırasında hayatımı kurtarmıştı. Geri döndüğümde pasaportu Türke verdim. Sevinçten elimi öptü, Bay Linge. Lübnan'a bir gemi kalkıyordu. Onu gemiye bindirdim. İşte, hepsi bu! Sevap işlediğim için mutluydum. Şimdi siz kalkmış kendisinin tehlikeli bir katil olduğunu söylüyorsunuz. Müthiş, korkunç bir şey bu...

Konuştugu sürece bakışlarını Malko'dan ayırmamıştı. Alnındaki terleri silerek bir iç çekti:

— Kimseye iyilik yapmamak lazım...

Nefis bir masaldı... Stavros Leptos hiç de aptal değildi. Bu masalla işin içinden sıyrılmayı umuyordu. Vasili'nin ölümünden habersiz bulunduğu için bu vartayı ancak, kendinden son derece eminmiş gibi göstermekle atlatılabildi. Malko hafifçe güldü.

— Şimdi daha iyi anlıyorum, Bay Leptos. Yani, Osman Çelik'in nerede olduğunu bilmiyorsunuz?

— Kesinlikle! Beyrut'ta olabilir. Ya da başka bir yerde.

— Peki, size Sylvia adında birinden söz etti mi hiç? Vasili'nin dostu, çok güzel bir kadın.

— Asla. Vasili'ye gelince o güzel kadınlara bayılır.

Malko gülümseyerek ayağa kalktı.

— Teşekkür ederim, Bay Leptos. Bana büyük yardımlarda bulundunuz. Artık araştırmalarımı Beyrut'ta sürdürmem gerekecek.

Rum da ayağa kalktı ve memnun bir tavırla elini Malko'ya uzattı.

— Yardımcı olduysam ne mutlu... İsterseniz dostum Vasili'yle de konuşabilirsiniz. Niçin bu şekilde davranmış olduğumu sanırım anlıyorsunuz. Kıbrıs'ta ingilizlere karşı verdiğimiz bağımsızlık savaşından beri, hep zayıflardan yana olmuşuzdur.

— Anlıyorum, dedi Malko.

Stavros Leptos Malko'yu arabasına kadar geçirip dostça el salladı.

Sonra Malko, Makarios III. Avenue'den geçip Lefkoşe yoluna saptı. Artık, haklı olup olmadığı çok kısa bir süre içinde zaman gösterecekti. Kamyonların arasında sürüp giden ölüm yolculuğu iki saatten fazla zamanını aldı. Beyaz villanın yanında durduğunda saat ikiydi. Zile ilk basışta kapıyı Chris açtı. Açar açmaz da:

— Hele şükür! dedi. Yüreğimiz ağzımızda yaşadık. Her araba sesi duyduğumuzda, polis geliyor sandık. Ayrıca, yiyecek tek lokma yok burada. Hilton'a telefon ettim, yoktunuz.

— Sylvia ne durumda?

— Bize bir orospuluk yapmaya kalktı. Az daha Milton'un canına okuyordu.

— Gidip karnınızı doyurun, dedi Malko. Burada göreviniz bitti. Bölge şefliği bunu tehlikeli buluyor. Yemek yedikten sonra yine buraya gelirsiniz. Yalnız içeri girmek yok. Dışarda bekleyebilirsiniz. Elko burada kalacak. Şimdi dostumuz Sylvia

ile biraz çene çalayım...

Chris hangi konuda konuşacaklarını sormaya cesaret edemedi. Çenesi yerinden çıkacakmış gibi esnedi.

— Milton yukarda, kadınla beraber.

. — Gidiyorum.

Kapıya dayamış olduğu iskemlede oturan Milton Brabeck'in gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. Belindeki siyah jartiyer dışında çırpılak olan Sylvia Curzio ayakta durmuş, umursamaz bir tavırla çoraplarını giyiyordu. Milton tanık olduğu bu gösteriyle büyülenmiş gibiydi. Sylvia ayakkabılarını da giydikten sonra üzerine hafif kumaştan siyah bir eteklik geçirdi. Göğüslerinin ortada oluşuna aldırımsızın gülümseyerek döndü ve içeri giren Malko'ya sordu:

— Beni burada daha ne kadar tutacaksınız?

— Bu size bağh. Milton, siz gidebilirsiniz.

Ajan dışarı çıktı. Sylvia üzerine beyaz bir gömlek geçirdi. Göğüslerinin uçları kumaşın altından hemen göze çarpıyordu.

— Bana göre hava hoş, dedi genç kadın. Burada kendi evimdeyim ben.

Elleri kalçalarında, Malko'nun tırnaklarını sökecek türden bir erkek olmadığı tahmin ederek kendinden emin bir tavır içindeydi.

Malko dikkatle onu inceliyordu.

— Sylvia, bana yalan söylediniz. Hem de iki kez. İtalya'ya altı yıl önce geldiniz, yirmi yıl değil. Ayrıca, pasaportunuzun dışında İtalya ile hiçbir ilişkiniz yok. Libya'da Richard Corcoran'la birlikte yaşıyorsunuz.

Kadının gri gözlerinde bir öfke belirdi, fakat hemen kendine hakim oldu. Malko'nun tam karşısına yatağa oturdu.

— Anladığım kadarıyla iyi bilgi toplamışsınız.

— Kıbrıs'ta ne yapıyorsunuz?
— Bunu gidip Richard Corcoran'a sorsanıza...
— Kendisi Libya'da, ya da ben Öyle tahmin ediyorum.

Öfkeden deliye dönmüş bir halde Malko'ya bakıyordu. Birden yüz hatları gevşedi, tuhaf bir iç çekişle yatağa iyice yerleşti. Saldırganlıktan uzak, tamamen değişik bir sesle:

— Artık canıma tak etti, dedi. Çağırın polisi, bu iş bitsin. Sinirlerim çok gergin. Çevremde olup bitenlerden hiçbir şey anlamıyorum. Burada ne maksatla tutulduğumu da bilmiyorum.

Ayağa kalkıp Malko'ya doğru yürüdü, bir adım yakınında durdu.

— Artık dayanamıyorum. Sevdiğim adama yardım etmek istedim. Kendimi bir kâbusun ortasında buldum.

— Ne demek istiyorsunuz?

— Richard Corcoran'a deli gibi aşkıttım. Onun için kocamı terkettim. Bana her istediğini yaptırttı. Siyasete hiç karışmadım. Size yalan söylediğim doğru, fakat doğruyu söylediğimde de bana tuhaf bir yaratıkmışım gibi bakıyorlardı. Bulgaristan'da doğduysam suç benim mi?

— Sizi buraya Corcoran mı yolladı?

— Evet. Ama nedenini söylemek istemedi. Sadece, dostu Vasili'nin aracılığıyla bir ev kiralama-mı ve beklememi söyledi. Buraya birilerini gönderecekti. İki kişi geldi, iki Türk. Vasili'yle sürekli ilişki içindeydiler... Richard uç, dört kez telefon etti. Nereden aradığını bilmiyorum. Yakında buraya geleceğini ve kendisine büyük yardımlarım olduğunu söyledi...

Malko dikkatle öyküyü dinliyordu. Kadını ürkütmemeye çalışarak sözünü kesip sordu:

— Sizi John Hence'in öldürülmesinden önce

Hiltön'un barında görmüşler. Ayrıca, "Af redifte bana saldırılmadan önce de görüldünüz, öyle değil mi?

— Doğru, diye onayladı. Bunu Vasili istemişti. İlgilendiği kişinin içerde bulunup bulunmadığını öğrenmek istiyordu. Bunun ne anlama geldiğini olaylardan sonra öğrendim.

— Peki, niçin bu işten ayrılmadınız?

Gözlerinin içine baktı.

— Korkuyordum. O Türkü tanıımıyorsunuz. Gözlerinden deli olduğu belli. Dediğiniz gibi bu işi bırakmaya kalksam beni öldüreceğinden emindim. O zaman kadere boyun eğdim. Bu eve kapandığımdan beri sıkıntıdan pathyordum. Buraya geldiğiniz ana kadar bu böyleydi... İçimden size dua ettim.

Malko hafifçe gülümsedi.

— Orası belli değil, dedi Malko. Önce, beni buraya getirdiği için Vasili'yi öldürdünüz. Sonra da aynı şeyi bende denediniz...

Uzun sarı saçlarını hafifçe sallayarak aynı uysal sesle devam etti:

— Hayır. Bana inanmanız gerek. Kızın kaçırılmasından haberim yoktu. Devamlı peşimde koşan Vasili'yi odamda görünce durumdan faydalanmaya kalktığım sandım. Beynim attı. Şemsiyenin zehirli olduğunu bilmiyordum. Richard bunu bana kendimi savunmam için vermişti ve ucunun sivri olduğunu da belirtmişti. Çok korkunç!

Yüzünde bir pişmanlık ifadesi belirmişti.

— Bana yardım edin, beni koruyun, dedi Malko'ya. Richard'ın artık adım bile duymak istemiyorum. Benden faydalandı, beni tehlikeye attı. Bir daha asla Libya'ya dönmeyeceğim.

Birden gözlerinde yaşlar belirdi.

— Artık dayanamıyorum. Adamlarınız çok

kabaydı. Tuvalette bile beni yalnız bırakmadılar...

— Tecavüze uğrayan Andrula'nın çığlıklarını duymadınız mı?

Olumsuz biçimde başım salladı.

— Hayır, yemin ederim. Buradan çıkmak ve bütün bunları unutmak istiyorum.

Malko cevap vermedi. Kadın burada bile dinamitten farksızdı, ya serbest kalsa...

— Düşünürüm, dedi Malko.

— Bari, bir şeyler yesem. Açlıktan ölüyorum.

— Gelin, dedi Malko. Sizi aç bırakmak istemem.

Bu arada Malko silahım hazırladı. Oturma odasına girdiklerinde aniden çalan kapı zili Elko'yu oturduğu yerden bir karış havaya sıçratı. Sylvia Curzio, ele geçmiş kedi gibi donup kaldı.

— Elko, kapıyı ben açarım, dedi Malko. Siz dostumuzla ilgilenin.

Elko kadım mutfığa sokup kapıyı kapadı. Malko, elini tabancasının kabzasına koyarak gitti kapıyı açtı. Soğuk bir gülümsemeyle geri çekilip misafire yol verdi:

— Merhaba Bay Leptos, ben de sizi bekliyordum.

XVI. BÖLÜM

Stavros Leptos çivilenmiş gibi eşikte kalakaldı. Malko kibarca kolundan tutup içeri çekti, kapıyı kapadı.

— Bay Leptos, Vasili'nin çevirdiği işlerden haberiniz yok sanıyordum. Burada ne işiniz var? Kimi arıyorsunuz?

Malko, Rumun yutkunduğunu gördü. Adam Ay'a inmiş gibi şaşkınlık içindeydi. Kafası karma-karışık olmuştu. Sonunda kekeleyerek ağzını açtı:

— Ben... Vasili'yi arıyordum... Ne "My Friend"de, ne de evindeydi. Düşündüm ki...

Malko sözünü kesti:

— Vasili yok, ama ben buradayım. Yalan söylediğinizin farkındayım. Kendinizi kurtarmak için hâlâ bir şansınız var. Sandığınızdan çok şey biliyorum. Eğer bize yardımcı olursanız, bunu göz önünde tutarım. Aksi halde esrar kaçakçılığınız, karşılaşacağınız tehlikenin yanında solda sıfır kalır... Evet, sizi dinliyorum.

Stavros Leptos odanın ortasında hareketsiz duruyordu. Malko adamın yavaş yavaş yumuşadığını farketti. Elini taralı saçlarında gezdiren Leptos tereddütlü bir sesle konuştu:

— Şurası muhakkak ki...

Birden, mutfaktan çığlıklar yükseldi. Sylvia

Curzio bağıırıyordu:

— Bırak beni, sersem! Çıkmak istiyorum!

Stavros Leptos akrep sokmuş gibi şaşkın kalakaldı. Sonra, merakla sordu:

— Kim var orada?

Cevap olarak mutfak kapısı büyük bir gürültüyle açıldı ve Sylvia ile Elko boğuşarak ortaya çıktılar... Elko kadım içeri sokmak istediye de olan olmuştu... Stavros Leptos genç kadım şeytan görmüş gibi seyrediyordu.

— Onu tanıyor musunuz? diye sordu Malko.

— Hayır, hayır. Bilmem...

Tüm soğukkanlılığını kaybetmişti. Sylvia dövüşmeyi bırakıp gri gözlerini ipnotize etmek istercesine Ruma dikti, sonra Malko'ya döndü:

— Bu adam kim?

Sylvia son derece sakindi ve bakışlarını bir an olsun Leptos'tan ayırmıyordu. Rum birkaç kez başım salladı.

— .Onu tanımıyorum. Bütün bunlardan da bir şey anlamıyorum.

, Tam bir bozgun. Leptos, Malko'nun yarattığı korkudan çok daha güçlü bir korkunun etkisine girmişti. Kapıya doğru gerilemeye başladı. Malko orağ olmadı. Engellemek neye yarardı ki? Zaten gerektiğinde onu nerede bulacağım biliyordu. "Esperanz" hikâyesi sona ermedikçe Kıbrıs'ı terk edemezdi. Sylvia'yi tanıyordu ve ondan korkuyordu. Mesele bunun nedenini bulmaktı. Kapı kapandı. Sylvia, Elko'nun büküğü kolunu ovuşturarak rahat bir soluk aldı.

•.*

— Adamın tuhaf bir hali vardı. Kimdi o?

— Vasili'nin bir dostu, dedi Malko. Karşılaşmamış olmanıza şaştım doğrusu.

— Vasili'nin bütün dostlarım tanımıyorum, dedi Sylvia. Karnım çok aç.

Malko tedirgindi. Villada kalmak gitgide tehkeli bir hal alıyordu. Ölümün kokusu her yana ayılmaya başlamıştı. Elko'yla birlikte kadının mniyetini sağlamaları güç olacaktı. Bölge şefliği j anların eve girmesine karşıydı. Biraz daha zana ihtiyaçları vardı. Bu olaya karışanlar tek tek ortaya çıkmaya başlamıştı/Fakat aralarındaki ilişkileri ve her birinin görevim henüz öğrenmiş değildi. Leptos konuşacaktı. Belki Sylvia ağzından>ir şeyler kaçırırdı. Genç kadınla arasında ilginç bir mücadele olacaktı. Sylvia masaya dayanmış, sakın bir tavırla bekliyordu.

— Zor bir seçim yapmak zorundayım, dedi Malko. Ya kafamza bir kurşun sıkacağım ya da sizi buradan götüreceğim. Yalnız, kaçmaya ya da başka bir numaraya kalkışırsanız dostum Elko gereğine bakacak, bunu bilesiniz. Kadınlara düşmanlık duyusu onu üzücü davranışlara itebilir.

— Kaçmaya niyetim yok, dedi Sylvia. Bern korurlamızı istiyorum. İlerde yine fotomodellik mesleğime dönüp, bu korkunç olayları unutmaya çalışacağım. Şu an ise tek istediğim, karnımı doyurmak.

— Pekâlâ, dedi Malko. Gidiyoruz.

Andrula'nın cesedini uluorta bırakıp gitmek içine işliyordu ama, bu villada daha fazla kalamazlardı.

— Yanıma bir valiz alabilir miyim? diye sordu Sylvia.

— Elko odamza kadar sizinle gelecek.

Oturup içinde bulundukları durumu düşündü. Olayların geüşmeye devam etmesine rağmen o yerinde sayıyordu. Leptos villaya gelmişti. Kuşkusuz, Sylvia'yı tehlikeden haberdar etmek istiyordu. Adamın konuşması gerekiyordu; durumu ancak o açıklığa kavuşturabilirdi. Çünkü Sylvia Cur-

zio, Malko'nun oynadığı oyunu oynuyordu. Beklemek ve vurmak... O sırada genç kadın, elinde küçük bir valizle aşağıya indi. Gözünde gözlükler vardı. Artık villayı terketmekten başka yapacak bir şey yoktu.

Malko için tuhaf bir durum değişikliği bu. John Hence'in öldürülüşünde rol alanlardan birini Hilton'a geri getiriyordu. Olayı başlatan kişiyi. Kapıyı kapayıp kilitledi. Artık polis Vasili'nin kayboluşuyla ilgilenebilirdi... Şu sıralar villadan uzak olmakta fayda vardı.

*
* *

Sylvia Curzio özenle dudaklarını silip Malko'ya gülümsedi.

— Teşekkür ederim, karnım iyice doydu.

Hilton'un lokantasındaki son müşteri onlardı. Bir de kapıya yakın bir masada oturan Elko ile iki ajan. Kötü anlar son bulmuştu. Yaptığı "açıklamalar"dan sonra, dostça bir davranış içindeydi Malko'ya karşı. Ayağa kalkarak : (

— Yorgunum, dedi. Odanızda dinlenebilir miyim? Tabii, adamlarınızın eşliğinde.

— Nasıl isterseniz, dedi Malko ve Chris'i köşeye çekti :

— Chris, yanından ayrılmayın. Elko, Milton ile birlikte bitişik odada kalacak. Parmağım bile oynatırsa üzerine atlayın.

Asansöre binişlerini izledi. Tek başına kalıp düşünmek istiyordu.

Birden, dışardan gelen lastik sesi dikkatini oraya çekti. Hilton'un kapısı önünde beyaz bir Jaguar ani frenle durmuştu.

Stavros Leptos arabasından fırlayarak hızla

öner kapıya daldı. Malko'yu holde görünce hemen yanına koştu.

. — Bay Linge, sizinle konuşmam gerek! Çok nemli.

— Az önce görüşmüştük, dedi Malko. Korniş-
tik zahmetini göstermemiştiniz.

— O kadının yüzünden, dedi. thanet edebilece-
imden kuşkulananacak olursa, beni...

— Kim? Sylvia Curzio mu?

— Evet. En tehlikelileri odur. Emirleri veren
e o!

Malko'yu kolundan tutup kenara çekti.

— Dinleyin, eğer beni gerçekten korursanız si-
ce her şeyi anlatırım. Diğerlerinin kim olduğunu,
no yapacaklarım...

Malko dinlemiyordu. Gözü, döner kapıdan
İçeri giren birine takılmıştı. Elleri montunun ce-
binde, kısa saçlı, genç biriydi. Bakışları birden
Leptos'a takıldı. O an Malko durumu anladı. Bu,
John Hence'in katili Osman Çelik'ti. Bundan
emindi.

Osman Çelik inamlmaz bir çeviklikle hareket
etmişti: Bir sıçrayışta yanındaki genç bir otel hiz-
metlisinin üzerine atıldı, kolunu boynuna dolaya-
rak adamı canlı bir kalkan gibi önüne aldı. Sağ eli-
ni cebinden çıkardığında parmaklarının arasında
koca bir otomatik silah vardı. Malko'nun adamın
kimliği konusunda hiçbir kuşkusu kalmadı. Çün-
kü, sağ eli bantlıydı.

Rehin alınan genç bağırıp duruyordu. Stavros
Leptos korkudan donmuş bir halde olduğu yerde
kalmıştı. Malko ani bir hareketle Rumu, biraz ol-
sun korunur umuduyla, duvara gömülü telefon ka-
binine itti. Rehin otel hizmetlisi nedeniyle silahım
kullanması olanaksızdı. Osman Malko'ya doğru
yaklaştı. Kolunu uzatarak kabinde büzülmüş olan

Leptos'a nişan aldı.

Kulaklarda çınlayan üç patlama duyuldu. Dengesiz hareketlerle bedeni sarsılan Rumun göğsü, büyük kalibreli kurşunlarla delik deşik olmuştu. Osman Çelik üç el daha ateş etti. Biri adamın kafasına isabet etti, diğerleri boşa gitti.

Katil gerilemeye başladı. Elindeki rehineyle kapıdan geçti ve genci ancak otomobil parkında, mavi bir arabaya atladığında bıraktı. Araba hemen hareket etti. |

Malko, ağzından kan gelen ve ölmek üzere olan Leptos'un üzerine eğildi :

— Söyleyin, nerede gizleniyorlar?

Rum konuşmak istedi, fakat son bir kasımayla ağzı açık kaldı, yüz hatları gevşedi. Malko ayağa kalktı, kendilerini çevreleyen şaşkın kalabalığa :

— Polis çağırın, dedi.

Stavros on saniye erken ölmüştü. Sylvia Curzio burada olduğuna göre, Rumu öldürme emrini kim vermiş olabilirdi? Malko'nun bilmediği eylemsel bir düzen vardı. O sırada, asansörden çıkan Milton Malko'ya yanaştı.

— Bir gürültü duyduk...

— Bölge şefine haber verin. Ona ihtiyacımız olacak. Chris'e de söyleyin, Sylvia'ya daha dikkatli göz kulak olsun.

I
* |
* *

Malko, Stavros Leptos cinayetinin tanığı olarak sorguya çekildiği Lidya Oteli'nin karşısındaki polis karakolundan çıktı. Rum polislerin işi fazla kurcalamamalarına rağmen Amerikalı diplomatik misyon şefi karakola kadar gelip Malko'ya kefil ol-

muş, kendisinin Amerikan hükümeti adına Kıbrıs'ta görevli olduğunu söylemişti. Görev, çeşitli kaçaklıklarla ilgiliydi. Rum gizli servisleri tarafından gereğince uyarılan Cinayet Masası fazla soru sormamıştı. Malko karakola girmeden önce silahım gizlice Chris'e vermişti.

— Sizi nereye bırakayım? diye sordu diplomat.

— Hilton'a, dedi Malko.

Langley'in teleksleriyle boğulan bölge şefi sinir krizleri geçirmek üzereydi. Armageddon için öngörülen zaman sınırın bitmek üzereydi ve henüz bir şey halledilmiş değildi.

Gerçi Malko hazırlanmakta olan komploya sarsıcı darbeler indirmişti, ama işin aslını daha öğrenememişti. Stavros'un öldürülüşüyle elinde oynayacak tek koz kalmıştı: Sylvia Curzio.

Osman Çelik'in emir aldığı başka bir kaynak bulunduğu belliydi. Elde bir tek Sylvia vardı. Ona Leptos'un ölümünü bildirecekti. Tepkisini görmek istiyordu. Durum Rumlar yüzünden karışıyordu. Malko, cesetlerin bulunduğu villayı terketmiş olduğuna sevindi. Zira Rumların kendisiyle ilgilenme tehlikesi vardı. Buda ona dar bir hareket sahası bırakıyordu. Eğer Sylvia yaptıklarından gerçekten "pişmanlık" duyuyorsa o zaman iş değişirdi. Stavros Leptos'u öldürme emrini kimin verdiğini ancak Sylvia açıklayabilirdi. Osman Çelik gibi biri emir almadan "iş" göremezdi. Programlanması gereken bir cinayet makinesiydi o. Makarios Avenue'den aşağı inerken Malko, Corcoran'ın sevgilisini nasıl yumuşatacağım düşünüyordu.

*

Chris Jones'un ağzı kurumuş, yüreği çarpma-

ya başlamıştı. Dikkatini ödenmesi gereken vergi borcu kâğıdında yoğunlaştırmaya boş yere çaballıyor, bakışlarım Sylvia'dan bir türlü ayıramıyordu. Yatağın üzerine oturmuş olan Sylvia eteğini sıyrarak bacak bacak üstüne atmış, gözlerim beş dakikadan beri Chris'in bedeninin belli bir noktasına dikmişti. Chris ne yapacağım bilemez durumdaydı. Odamın içindeki tek gürültü, kadının her hareketinde naylon çoraplarından çıkan hışırtıydı. Ajamn kafasından geçen düşünceler Papalık'ın tümünü utançtan kıpkırmızı edecek nitelikteydi. Sylvia birden ağzım açarak gülümsedi ve son derece sakın bir sesle :

— Malınız çok büyük olmalı, dedi.

Chris o ana dek hiç kimseden böyle bir söz işitememişti... Utançtan ne diyeceğini bilemez bir haldeydi. Sylvia devam etti :

— Sizin gibi beni doyurabilecek güçte olan erkeklere bayılırım.

Ayağa kalkan Sylvia iyi niyetini göstermek istercesine ellerini iki yana açarak bir adım attı. Sonra da, şeytanca gülümseyerek geldi, Chris'in yarım metre yakınında durdu; ajamn sağ elini tutarak belindeki tabancamn kabzasına koydu.

— Böyle, korkmazsınız şimdi. Sizi silahsız bırakmak istemem...

Chris boğuk bir sesle :

— Ne yapmak istiyorsunuz? diye sorabildi.

Kadının gri gözlerinin doğrudan doğruya beynine işlediğim hissediyordu. Sylvia her kelimenin üstüne basa basa :

— Önünüzdeki kabarıklığı tutmak istiyorum!

Sözünü eylemle birleştirdi. Chris bacaklanmn çözöldüğünü hissetti. Erkekliğini sımsıkı saran parmaklardan bedenine elektrik akımı geçer gibi oldu. Beyni kaynamaya başladı. Tüm gücünü top-

ayarak bağırırdı:

- Elko!

Beş saniye sonra ara kapı açıldı ve Elko Kriantem belirdi.

— Ne var?

Gerçeği açıklamaktan utanan Chris :

— Biraz yerime geç, dedi. Çok susadım.

Sylvia gülümseyerek Chris'ten uzaklaştı, yatağına oturup bir mecmua aldı. Elko tam karşısındaki koltuğa yerleşip cebindeki boğma teliyle oynamaya başladı. Chris odadaki küçük barı açtı ve bir şişe Vichy-Saint-Yorre'u kafasına dikti.

* *

— Şu orospunun ne yapmaya kalktığım bir bilseniz, dedi Chris.

Malko ajanın anlattıklarını dikkatle dinledi. Tam düşündüğü gibiydi. Sylvia kurtulmak için elinden geleni yapıyordu. Gelecek sefer hedef kendisi olacaktı. Her şey bunu gösteriyordu.

— Tamam, dedi Malko. Bugünkü olay insanların hâlâ tehlikeli olduklarını gösteriyor. Leptos'u bize hayati bilgi vermesin diye öldürdüler. Ne olduğunu bulmak yine bize kalıyor. Bu akşam sizi Sylvia için nöbete bırakacağım. Ona küçük bir tuzak kurmak istiyorum.

* *

Masanın üzerine konmuş mumların ışığı, Hilton'un lokantasına lüks bir hava vermişti. Tabii, sekiz on masa gürültücü Lübnanlı eksik değildi yine. Sylvia yemeğim iştahla yemişti. Az pişmiş bif-

tekle bol miktarda Bordeaux şarabı almıştı. Lep-tos'un ölümü hiç mi hiç heyecanlandırmamıştı onu.

— Bu Türk delinin teki, dedi. Olup bitenlere aklım ermiyor. Richard bunlardan bana hiç söz etmemişti. Önemsiz birkaç ilişki söz konusu sanı-yordum. Korkunç bir şey bu. Bu adamı durdur-mak gerek...

— Doğru, fakat onu nerede bulacağız?

— Ada küçük sayılır.

Malko hesabı imzaladı. Alışveriş merkezi ısı-sızdı, fakat Paddock'tan müzik sesi geliyordu. Sylvia esnedi.

— Yorgunum, dedi genç kadın. Yukarı çıkmak istiyorum.

Asansöre binip üçüncü kata çıktılar. Koridor boştu. Malko Sylvia'ya geçmesi için yol verdi. Oda küçüktü. Genç kadın yatağa oturup gözlerim Malko'ya dikti.

— Bana Richard'ı hatırlatıyorsunuz, dedi. Ay-nı türde erkeklersiniz. Arkadaşları onun Kaddafi ile para için çalıştığını sanıyorlardı. Yanlış bu. Se-rüvenden hoşlanırdı. Ayrıca, eskiden de mesleği buydu...

Ayda bin dolar yerine çok daha fazla paraya adam öldürmek elbette ki daha akıllıca bir işti. Yalnız CIA Richard Corcoran'ı ele geçirmek ve parçalarını köpeklerle atmak için her şeyi gözden çıkarmıştı... Farklı görüş açılan. Sylvia kalktı, pencereye gitti ve geri döndü.

— Hakkımda ne düşündüğünüzü biliyorum, dedi. Bir orospuyum ben. Kız arkadaşınızın teca-vüze uğramasına ve öldürülmesine göz yumdum...

— Ben böyle bir şey söylemedim, dedi Malko. Bu işte ne rol oynadığınızı bile tam olarak bilmiyorum.

Malko'ya yaklaştı. Yüzünü yüzüne yanaştı-rdı. Hemen hemen fısıltılı bir sesle mırıldandı :

— Eğer onun intikamını almak istiyorsanız, göze göz, dişe diş yasasını uygulayabilirsiniz...

Kımıldayıp kımıldamadığı belli olmaksızın siyah etekliği Malko'ya süründü. Sonra, düşünce-sini iyice belirgin kılmak için daha kısık bir sesle :

— Bana sahip olun, dedi.

Kafasının içinden neler geçtiğini anlamak im-kânsızdı. Korkuyor ve taraf değiştirmek istiyor olabilirdi. İyi ajanlar kimi zaman "taraf değiştirir-ler".

Ya da, kendine eziyet edilmesinden hoşlanan bir ruha sahipti ve gerçekten ırzına geçilmesini is-tiyordu. Veya son derece "yetenekli" bir profesyo-neldi... Yüzünde şimdi ihtiraslı bir ifade vardı. Bu durumda herhangi bir başka kadın olsaydı, Malko bir an bile tereddüt etmezdi. Fakat, karşısındaki Sylvia Curzio idi...

Birden, kollarını Malko'nun boynuna doladı ve az önceki isteğini tekrarladı :

— Bana sahip olun.

— Komedi oynamayı bırakın, Sylvia.

Malko kendine hakim olmaya çalıştı. Kadının sesi içini gıcıkliyordu.

— Ah! Oyun oynuyorum ha!

Geriledi. Ani bir hareketle fermuarını açtı ve bir ayak darbesiyle etekliğini yere düşürdü. Sonra tekrar yaklaşarak çıplak karnını Malko'nun yüzü-ne sürttü.

— Oyun oynayıp oynamadığımı anlayacaksınız!

Dudakları yan aralık bir biçimde yine sokul-du. Sonra Malko'yu tutup üstüne çekerek yatağa doğru geriledi ve kendini çarşaflann üzerine bırak-tı. Malko Sylvia'nın isteğini yerine getirmek için

fazla tereddüt etmedi. Kadın on yıl erkek yüzü görmemiş bir duldan farksızdı... Gri gözler bir an olsun kendisini terketmiyordu. Kendinden emin bir sesle sordu :

— Nasıl, oyun mu oynuyor muşum?

Bu ısmarlama sevişmeye atılmak için kafasında kimbilir ne tür tahrik edici hayaller kurmuştu? Yine de, o güne dek seviştiği en heyecan verici çingiraklı yılanlardan biriydi...

Zevkin verdiği tatlı bir gülümseyişle uzun süre öylece altında kaldı, sonra yana çekilip uzandı. Malko düşünceliydi. Kendisinin böyle bir aşk sansıyla görevine ihanet edeceğini umacak kadar saf değildi bu kadın... Belki de sadece arzularının esiri olduğu için böyle davranmıştı.

Sevişirken çıkardığı gürültüden bütün otel ne halt ettiklerim anlamış olmalıydı. Sylvia birden tekrar sarıldı:

— Bir erkeğe ihtiyacım var, dedi. Güzel bir kadıyım. Sevişmeye bayılıyorum.

Kalktı, gerindi ve gidip pencereyi açtı. Odaya serin bir hava dolmuştu. Çırılçıplak olmasına rağmen, soğuğu hissetmiyor gibiydi.

— Gelin, dedi Malko. Üşüteceksiniz.

Sylvia cevap vermedi. Bedeni zıplayacakmış gibi gerilmişti. Pencereden balkona geçti, sonra barfikse çıkar gibi balkon korkuluğunun üzerinden aştı ve o çırılçıplak haliyle üçüncü kattan kendini boşluğa bıraktı.

XVII. BÖLÜM

Bu tür bir kaçış girişimini beklemeyen Malko şaşkınlıktan felç olmuş gibi bir süre hareketsiz kalakaldı! Sonra, yataktan atlayıp balkona koştu. Sylvia Curzio görünürde yoktu. Ağaçlar görüşü engelliyordu. Ayağına bir külot geçirip ara kapıyı açtı. Milton Brabeck bir koltuğu oturmuş, okuyordu.

— Tamam! dedi Malko. Balkondan atladı.

Amerikalı hemen ayağa fırladı.

— Balkondan mı? Vay camnâ! Neyse ki bizimkiler aşağıda.

Küçük bir telsiz alıp çalıştırdı:

— Anibal 2... Burası Anibal 1... Orada mısınız?

Chris Jones'un sesi, sanki yan odadaymış gibi net geldi:

— Tamam! Kuzeye gidiyor. İçinde tek kişi bulunan bir araba durdurdu ve içine atladı... Takip ediyoruz.

— Geliyoruz. Tamam!

Malko aceleyle giyindi. Sylvia o çırılçıplak haliyle ilk ağızda Osman Çelik'in bulunduğu üsse gidecekti. Park yerine koşup Milton'un beklediği arabaya atladığında Chris'in sesi duyuldu :

— Burası Anibal 2... Santa Rosa yolundalar.

Severis'e döndüler. Uzaktan izliyoruz. Tamam.

Malko Makarios Avenue'ye çıkacağına, tamamen boş olan Athalassa'ya indi, oradan da kuzeye kıvrıldı. Bir süre sessiz duran telsizden Chris'in şaşkın sesi duyuldu :

— Burası, Anibal 2... Adam Sylvia'yı indirdi. Herife ne anlattığını merak ediyorum... Koşarak beyaz villaya gidiyor... Çok tuhaf. Biraz uzakta çivilendik, bekliyoruz. Tamam.

Malko'nun bir türlü aklı almıyordu. Sylvia Curzio peşine düşecek olanların ilk önce villaya bakacaklarını pekâlâ biliyordu. Ne diye kendim aslanın ağzına atıyordu? Tabii, varsayıkları gizli üs Lefkoşe'de değilse, o başkaydı!

Üç dakika sonra villanın bulunduğu tepenin altında, köşe başında arabayı durdurdu. Evin çevresindeki bütün sokaklar tutulmuştu. Arabadan inip meyilli yolun altına kadar gitti. Sylvia anahartları bir tarafına sokmadığına göre eve ilk kat pencerelerinin birinden girmiş olmalıydı. Tekrar arabaya döndü.

— Harekete geçiyor muyuz? diye sordu Milton.

Malko gülümseyerek :

— Giyinecek zaman bırakalım ona, dedi. Diğerleriyle ilişki kurup birazdan çıkar. Kendisini arayacağımız ilk yerin burası olduğunu o da biliyor...

Planının tıkırında gitmesinden son derece memnundu. Stavros'un ölümünden sonra, durumu hareketlendirmenin tek yolu buydu.

*

* *

Aradan on dakika geçti. Malko gökyüzündeki

ıldızları seyrediyordu. Açık pencereden, uzakları gelen bir motor gürültüsü duyuldu, efkoşe'nin bu bölgesi bir mezar kadar sessizdi... irden, Chris'in sesiyle yerinden sıçradı.

— Burası, Anibal 2...Presidential Palace Street'te bir taksi durdu.

Malko arabayı çalıştırdı. Birkaç saniye sonra hris konuşmasını sürdürdü:

— Tamam, arabaya bindi. Komşu evin bahçeden geçmiş. Taksi Athalassa'ya doğru hareket etti. Siyah bir Rover. Plakası, 4327.

Malko geri döndü. Strovolos Avenue ile Athalassa'nın kesiştiği köşeye geldiğinde Chris konuştu :

— Athalassa yolu üzerinde oldukça hızlı gidiyorlar. Peşlerindeyiz. Yönümüz, Limasol yolu.

Malko'nun Ford'u da inişli çıkışlı Athalassa olunda ilerlemeye başladı.

Bakalım Sylvia kendilerini nereye götürecekti. Suç ortaklarına telefon ettiği kesindi. Aradan ir, iki dakika geçti. Malko, Athalassa yolunu dikey kesen oto yolun ışıklarını farketmeye başladı. Chris'in sesi tekrar duyuldu :

— Taksi durdu. Kadın iniyor. Athalassa ile to yolun kesiştiği nokta. Doğu tarafı. Taksi gidiyor...

— Siz neredesiniz? diye sordu Malko.

— Yaklaşıyoruz. Bizi göreceksin. Ya durmamız, a da bir yana sapmamız gerekiyor... Dikkat, kuydan son sürat bir araba geliyor. Kadın yola çıkıyor... Galiba...

— Elinizden kaçırmayın! diye bağırdı Malko.

Mikrofonu atıp gaza bastı. Chris'in sözünü ettiği kavşağa üç dakikalık bir mesafe vardı. Sylvia'nın suç ortaklarıyla buluşmasına fırsat verilirse, mücadele çok kanlı olacaktı.

- Farları yak! diye bağırdı Chris.

Elko söyleneni hemen yaptı. Işık huzmesi ayakta bekleyen Sylvia'yı aydınlattı. Gaza bastılar.

Kuzeyden gelen arabanın farları gitgide yaklaşıyordu. Sylvia'nın tepkisi çok ani oldu. Kaçacağı yerde elini çantasına sokup bir tabanca çıkardı ve arabalarına nişan aldı. Anlaşılan silahı, villada gözden kaçırdıkları bir yere saklamıştı. Chris kendini gösterge tablosunun altına atarken Elko da başını omuzlarının arasına çekti, tki el silah sesi duyuldu. Aynı anda, ön cam isabet alıp bembeyaz kesildi. Araba şöyle bir savruldu. Elko frene basıyorsa da kaldırıma vurmalarını engelleyemedi. Chris ile birlikte kendilerini dışarı atarlarken kulağına bir çığlık geldi.

Elinde otomatik bir tabanca bulunan Sylvia, acı içinde kıvranarak yere düşmüştü. Arabanın arka kısmı vurmuş olmalıydı. Chris Sylvia'nın elindeki silaha bir tekme atarak uzaklaştırdı ve hemen kadının üzerine kapandı. Ardından da Elko atıldı. Genç kadın küfürler savurarak dışı kaplan gibi kendini savunuyor, vuruyor, ısıırıyordu.

Fren yapan arabanın lastik sesine Chris başım kaldırdı. Kuzeyden gelen araba tam karşılarında durmuş ve içinden üç kişi fırlamıştı. Yüzlerini göremiyordu, ama birinin elinde kısa namlulu bir makineli tüfek vardı. Chris hiç tereddüt etmedi. Sylvia'yı Elko'ya bırakarak 357 Magnum'u çekti ve nişan aldı. Gecenin sessizliğinde patlama müt-hiş olmuştu. Makineli tüfekle koşan adam havada savrulurken yola düştü ve öylece kaldı. Diğer ikisi hemen geri dönüp arabalarının arkasına siper aldılar.

İlerden son hızla yaklaşan bir çift far belirmişti: Malko geliyordu.

Malko yolun ortasında yatan adamla kapıları

açık arabamn arkasına gizlenmiş olanları farkedince ne olup bittiğini hemen anladı.

Yol kavşağına gireceği yerde daha önce durdu. Milton'la aynı anda atladılar. Gürültü hasımlarının dikkatini çekmiş olmalıydı. Kulağına birtakım Arapça küfürler geldi, ardından silah sesleri duyuldu. Kurşunlardan biri yan camı parçaladı, bir diğeri sol ön lastiğe isabet etti. Milton Python'u çekip tetiğe bastı. Tabanca top gibi patladı. Arapça bağırışmalar duyuldu... İki ateş arasında kalan adamlar tereddüt içindeydi.

Birden, arabamn arkasına diz çökmüş olan iki adam kapıyı açıp içeriye atladılar. Araba, lastiklerinin yansıma asfaltta bırakarak döndü ve kent yönünde hızla uzaklaştı.

Malko ile Milton hemen kavşağa koşular. Milton, inleyen yaralının yanına diz çöktü. Doğulu tipinde, tıraşsız, tombul yanaklı bir gençti. Amerikalı biraz oynatınca acıdan bağırdı. Köprücük kemiği parçalanmış olmalıydı... Milton adamı kaldırıma çekti. Bu ıssız yolda bps yere ezilmesine gerek yoktu.

Ata biner gibi Sylvia'nın sırtına oturmuş olan Elko, boynuna geçirdiği telle kadını neredeyse boğmak üzereydi. Suç ortaklarının arabası geldiği yönde gözden kaybolmuştu.

— Bunların ikisini bu acabanın arkasına atın, dedi Malko. Elko, siz de benim patlak lastiği değiştirin, sonra da Hilton'a gidin. Ben birazdan geleceğim. Chris ile Milton'u da alıyorum.

Yüzü allak bullak olan Sylvia arabamn arka tarafına yere yatırıldı. Milton ile Chris yaralıyı arka koltuğa uzattılar. Malko'nun yamna atlayan Chris bıyık altından gülererek:

— Bunları mezarlığa mı bırakacağız, yoksa yolda mı ekeceğiz? diye sordu.

— Matyas'a gidiyoruz, dedi Malko. Bize yardım edebilecek tek kişi o.

*
* *

Matyas Elefteros Malko'yu görür görmez elindeki gitarı bıraktı "Afrodit" her zamanki gibi gürültülü ve sigara dumanı içindeydi. Malko arabayı yan sokağa park etmiş, ajanlara da Sylvia ile yaralıya gözcülük etmelerini tembihlemişti.

— Hilton'daki olayı öğrendim, dedi Matyas. Leptos'u kim öldürdü?

— Yine aym kişi, Osman Çelik. Bunu daha sonra konuşuruz. Şimdi yardımınıza ihtiyacım var. Birini birkaç günlüğüne saklayabileceğim yeriniz var mı?..

— Saklamak mı?

O sırada gezevenin biri Matyas'a askıntı oldu. Malko konuşmalarının bitmesini bekledi. Adamdan kendim kurtaran Matyas sinirli bir tavırla geri döndü.

— Arka avluda depo olarak kullandığım bir yer var. Anahtarı bir tek bende bulunur. Fakat ne yapacaksınız orada?

— Merak etmeyin, kimseye işkence yapmayacağız. Yalnız ne kadar az şey öğrenirseniz o kadar emniyette olursunuz. Bu olayda çok insan öldü... Aklıma gelmişken sorayım, tanıdığınız bir doktor var mı? Polise duyurmadan kurşun yarası tedavi edebilecek bir doktor?

Müşterilerin gürültüsü yükselince Matyas da bağırarak zorunda kaldı:

— Evet, var. Fiyatım verirsiniz tabii...

— Tamam! Hemen alıp gelin onu. Sizi depoda bekliyoruz. Ama önce şu yeri gösterin.

— Gelin, dedi Matyas.

Barın arkasındaki kapıdan çıkıp loş avluyu iler ve Matyas cebinden çıkardığı büyük bir ırmıhtarla tahta kapıyı açtı. İçeride kasalarla dolu küçük bir ambardı burası. Köşede bir yatak bulunuyor. Matyas şeytanca gülümsedi:

— Arada bir buraya kadın atarım. Köşedeki yatak bu işe yarıyor.

— Bu çok iyi, dedi Malko. Anahtarı bırakın ve doktoru hemen getirin. Kapıya üç kez vurursunuz.

Matyas peşinden şeytan kovahyormuş gibi koşarak uzaklaştı. Heyecandan Andrule'dan söz etmemişti. Fakat soru sormaya hasıl olsa başlayacaktı...

Artık Sylvia ile yaralıyı getirebilirlerdi.

*

Malko saatine baktı: Sabahın iki buçuğu olmuştu. Yorgunluktan gözleri kapanıyordu. Şimdilik işler yolunda gidiyordu. Yaralı yatağa yatırılmış, koluna serum takılmıştı. Chris'in tabancasından çıkan kurşun omuzundaydı ve ameliyatla almak gerekiyordu. Fakat şu an için bu söz konusu değildi. Morfinle uyutukluğu için acı çekmiyordu. Chris ile Milton kasa yığınlarının ardında Sylvia'ya çarşafın asarak özel bir bölme hazırlamışlardı. Yaralıyı tedaviye gelen doktor kadının varlığından bile haberdar olmamıştı.

Chris Jones tarafından özenle bağlanan genç kadın salama andırıyordu. Yüzü oldukça çökmüştü.

Chris Malko'ya yaklaştı. Onun da yorgunluktan yüz hatları belirginleşmişti.

— İşte çantası, dedi. Bu da oyuncacı.

Oyuncak, 9 mm.lik bir Beretta idi. Filistinli teröristlerin klasik silahı. Ağzına kareli bir mendil tıkılmış olan Sylvia onlara bakıyordu. Gri gözle-
rinde hiç şefkat yoktu. Farkedilen tek şey, buz gi-
bi bir kindi. Chris'in bıçağıyla yırtılmış olan pan-
tolonundan kalçasındaki morluk görünüyordu.
Malko elini çantaya daldırdı ve bir paket çıkardı.

Pasaporttu bunlar. Kıbrıs Rum kesimine ait
beş pasaport. Malko içlerinden birini açtı. Birinci
sayfada Dimitri Papandreu adı vardı; memur, yir-
mi beş yaşında; adres, Odos Kyrenia, No. 54, Lef-
koşe, ikinci sayfayı çevirdi ve fotoğrafı görmesiye
le birlikte ağzı bir karış açık kaldı.

Fotoğraf, Osman Çelik'e aitti.

Aceleyle diğer sayfaları çevirdi ve ünlü Ameri-
kan vizesine rastladı. On beş gün önce verilen vize
üç ay için geçerliydi! Diğer sayfalar temizdi.

ikinci pasaportu açtı: Yannakis Polikarpou;
kırk iki yaşında, taksi şoförü. Gözlüklü olduğu
için önce fotoğrafı tanıyamadı. Sonra, bunun Ch-
ris tarafından arabada öldürülen adam olduğunu
hatırladı. Osman'ın suç ortağı.

Onunkinde de Amerikan vizesi vardı. Aynı ta-
rihte verilmişti. Diğer iki pasaporttaki yüzleri ta-
nımıyordu. Üçüncüsünün sahibi, birkaç adım öte-
lerinde yatan yaralı olmalıydı. Elindeki belgede
adı, Akileos Stavrinakis olarak geçiyordu.

Pasaportların hepsi de yeniydi ve birbirini iz-
leyen numaraları şöyleydi: 356782, 3, 4, 5 ve 6.
Beş adet vize 2 Arahk tarihinde Birleşik Devletler
Kıbrıs Konsolosu tarafından verilmişti.

Pasaportları kapayıp Sylvia'ya baktı. Bakış-
larındaki, yoğunlukla adam öldürecek olsa, Malko
çoktan kül olmuştu. Tüm yorgunluğuna rağmen,
Avusturyalı sevinçten haykırmak istiyordu. Ha-
zırlanan komplonun tam ortasına düşmüştü. Ger-

çi daha birçok soruya cevap bulamamıştı, ama
Başkan Reagan'ı öldürmekle görevli komandola-
rın pasaportlarını ele geçirmişti. Libya tarafından
finanse edilmiş ve Türk teröristlerle Filistinliler-
den oluşma bir grup. Olayın idaresi Sylvia'daydı.
Rum desteğini sağlayanlar, Leptos, Gulandris ve
Vasili idi.

Bu durumda, katillerden üçü serbestti.

Pasaportları tekrar çantaya koyarak
Sylvia'mın yanına diz çöktü ve ağzındaki tıkaççı çı-
kardı.

— Sylvia, artık işbirliği yapmamızın zamanı
gelmedi mi?

Cevap yok. Gri gözleri duvara çakılı duruyor-
du.

— "Esperanz"adlı gemiden atlayan üç kişi,
komandolardandı değil mi?

Kadının kirpikleri bile oynamadı.

— Bu işi tezgâhlayan Richard Corcoran mı?

Sylvia başını çevirdi. Malko kadındaki tek he-
yecan belirtisi olarak şahdamarının attığını farket-
ti. Sylvia bir sorun yaratacaktı. Kimin hesabına
çalıştığını Malko hâlâ kestiremiyordu. Corcoran
mıydı bu, yoksa başka biri mi? Örneğin, durakta
haberleştiği adam. Sonunda, CIA ajanları onu giz-
lice ortadan kaldırmaya mecbur olacaklardı. John
Hence'in öldürülmesine karıştığı için Sylvia, gizli
servisler arasındaki numarası ve maddesi belli ol-
mayan kurah çığnemişti. Sonuç, tehlikeli Limasol
yolunda bir kaza. Aslında, büyük gizli servislerin
elemanları birbirlerini öldürmezler. Kaçınılmaz
durumlar hariç tabii.

Dolayısıyla ortadan kaybolması bir inti-
kam girişimine yol açmazdı. Hele, Malko gibi "an-
laşılmalı" bir ajansa hiç. Malko öldürmekten yana
değildi ve hiçbir zaman da olmayacaktı. Soğuk-

kanlılıkla kalkıp birini öldüremezdi. Birden, akkna bir fikir geldi. Sylvia Curzio'nun çanına ot tıkayacak, hem de bunu yaparken biraz olsun zevk alacak biri vardı. Bu kaypak zeminde Şirket'in kendisini desteklemesi gerekiyordu. Ya da tek başına bazı tehlikeleri göze alacaktı.

— Chris, tıkaçı ağzına takın. Siz Milton'la burada kalacaksınız. Sabah olunca Elko'yu gönderirim. Burada bir tehlikeyle karşılaşacağınızı sanmıyorum.

Chris, Malko'yu geçirdikten sonra kapıyı kilitledi. Kırık ön camla araba kullanmak kolay olmuyordu. Pasaportlar ve bazı karanlık noktalar üzerinde çalışmaya başlamadan önce birkaç saat uykuya ihtiyacı vardı. Komando grubu neden Türk ve Filistinlilerden oluşmuştu? Diğçr üç katilin yuvalandıkları üssü nasıl bulacaktı? Sylvia, CIA'yı kaçınılmaz biçimde harekete geçirecek olan John Hence'in ölümünden sonra niçin Kıbrıs'ta kalmıştı?

Beyaz villanın bodrum katında çürümekte olan Andrula'yı hatırlayınca içi burkuldu. Aklına gelen fikri gerçekleştirmeyi denemek zorundaydı. En azından Andrula için. Sylvia'yı kendi işbirlikçisi gibi gösterecekti. İzleyeceği ilke, incil'dendi: "Kılıçla vuran, kılıçla yok olur."

XVIII. BÖLÜM

Birleşik Devletler Konsolosu, Bay Nader ufak tefek, tıknaz, sevimli biriydi ve bir devlet işine bu-
laşmaktan çok ürküyordu. Armageddon ile ilgili her şeyin "son derece gizli" damgası taşıması ne-
deniyle bölge şefinin odasında İncil üzerine yemin ederek öğrendiklerini kimseye duyurmayacağına söz verdi. Sonra, Robert Harriman'ın masası üzerine yayılmış beş pasaporta baktı.

— Doğru Bay Harriman, bu vizeleri verdiğimi çok iyi hatırlıyorum. Kırk kişilik bir gruba aitti. Lefkoşe'deki "Nicosia Travels" acentesinin dü-
zenlediği bir gezi içindi. Onları Bay Gulandris ge-
tirdi. Her zamanki soruşturmalarımızı yaptırtarak pasaport sahiplerinin, Amerika'ya girişleri ya-
saklanmış kişiler olmadıklarını gördüm.

— Bay Gulandris'i tanır mısınız?

— Evet, bu gibi işler için sık sık gelirdi.

— Bu pasaportların yeni olmaları dikkatinizi çekmedi mi?

Konsolos güldü.

— Elbette çekmedi. Genellikle böyledir. Pasaportu olmayanlar ve böyle bir geziye katılanlar ye-
ni pasaport çıkartmak zorundadır.

— Ne zaman hareket edeceklerdi? Nereye gi-
deceklerdi?

— 15 Aralık'ta hareket ederek New York, Washington ve Virginia'yı ziyaret edeceklerdi.

Malko duvardaki takvime baktı: ayın 13'ü idi. İşte, Sylvia'nın postu Kıbrıs'a sermesinin nedeni buydu. Operasyon uzun sürecekti ve çok dikkat gerektiriyordu. Sylvia'nın daha önceden alınmış Amerikan vizesi vardı; başka bir uçakla gidip diğerlerine katılacaktı. Silahlar, her zamanki gibi, Libya'ya ait diplomatik kurye tarafından taşınacaktı. Teröristlerin fişleriyle dolu dosyasının başında oturan Herbert Leonard'a döndü :

— Yaralıyı saptayabildiniz mi?

— Kesinlikle, dedi uzman. İbrahim El Haya, yirmi sekiz yaşında, Kudüs'te bir kampta doğmuş. Beş yıldır Halk Kurtuluş Cephesi'nin üyesi, önce Suriye'de, daha sonra Libya'da "Carlos" ekibi tarafından eğitilmiş. Genellikle güneş gözlüğü takar ve kahverengi deri ceket giyer. Rothmans marka sigara içer. İngilizce bilir. Bomba uzmanı ve sualtı savaşçısı. Beyrut'taki Irak Büyükelçiliği saldırısına katılmış...

Ne güzel bir geçmiş!

Seyahat organizasyonu çok akıllıca planlanmıştı. Fakat Malko'nun aklına takılan bir şeyler vardı: Pasaportlar.

— Pasaportları incelediniz mi? diye sordu. Hakiki mi hepsi?

Soruyu Robert Harriman cevaplandırdı :

— Pasaportlar gerçek. Kıbrıs İçişleri Bakam'yla görüştüm. Pasaportlar! boş olarak çıkmışlar. Geriye bir tek doldurmak kalıyordu. Seri numaraları tutuyor. Çıkışta, hele böyle toplu seyahatlerde fazla bir arama olmadığı için yakalanmaları çok güçlü.

İşte, Gulandris'in öldürülme nedeni. Operasyonu her an mahvedebilecek bir durumdaydı. Pa-

saportları temin eden de büyük bir ihtimalle Vasili olmalıydı.

— Teşekkür ederiz Bay Nader, dedi bölge şefi.

Konsolos çıkıp gitti. Harriman, Cyprus Mail gazetesini açtı. Stavros Leptos'un ölümü birinci sayfanın büyük bir kısmını kaplamıştı. Cinayeti, esrar yüklü geminin yakalanmasına bağlıyorlardı. Malko'nun varlığından ve tanıklığından söz edilmiyordu. Bir paragrafta Gulandris'in ölümü hatırlatılmasına rağmen, Vasili ile Andrula'nın kayboluşundan söz edilmemişti henüz. Harriman Malko'ya döndü :

— Bravo doğrusu, dostum. Armageddon'u darmadağın ettiniz. Artık bizimkiler devamlı teleks çekmekten vazgeçerler. Bu komando birliği VWashington'a ayak basmış olsaydı Reagan'ın işini bitirirlerdi. Ne namussuz herifmiş şu Corcoran! Hem de bir Amerikalı. Villadaki iki ceset bulunmadan ilk uçakla Kıbrıs'ı terketmeniz gerekiyor.

— Ya Sylvia Curzio?

— Bana kalsa, onu bir çuvala koyar körfezin ularına bırakırdım. Siz buradan ayrıldıktan sonra da serbest bırakmak için bir şeyler hazırlamayız. Artık kimseye zararı dokunmaz. İliklerine adar bütün foyası ortaya çıktı ye fişlendi...

— Osman Çelik ne olacak? Ya diğer iki katil?

— Ne yapmak istiyorsunuz? Filistinlilerin Kıbrıs'ta çok emin barınakları bulunuyor... Beyrut'ta ise en az bunlar kadar tehlikeli bir yığın katil daha var. Sözüünü ettiğiniz üç kişi, tek başlarına hiçbir şey yapamaz. En kısa zamanda kendi üslerine dönerler. Bir gün gelir, onların da hesabı görölür...

— Corcoran'a bu yaptıklarım ödetmenin bir yolu var galiba, dedi Malko. Dosyasım okudum. Dikkatimi bir şey çekti. Sylvia Curzio'yu tanıdım.

ğında Şirket'e bağlı çahşıyormuş. Kadına aşık olduktan sonra görevden ayrılıp Kaddafi'nin tarafına geçmiş. Şu ana kadar, Sylvia'mn onun emrinde çalıştığını sanıyordum. Şimdi ise, bunun tersi olduğundan kuşkulaniyorum...

— Ne demek istiyorsunuz?

— Richard Corcoran'ın ta başından beri Sylvia'nın kuklası olabileceğini hatırlatıyorum. Onu taraf değiştirmeye iten Sylvia olamaz mı? Dizginleri kadının elinde bulunamaz mı? Belirtilere bakılırsa kadına deli gibi aşık...

— Vay canına! dedi Harriman. Peki, ya kadın? O kimin hesabına çalışıyor?

— Güzel bir soru, dedi Malko. İşte, buna cevap veremeyeceğim. Fakat Bulgar olduğunu biliyoruz... Doğu gizli servislerinin işbirliğini bilirsiniz... Yanılmıyorsam, Armageddon operasyonunu Corcoran'ın kafasına sokan Sylvia. Daha sonra Kaddafi de bu fikri "satın" aldı.

— Sözleriniz akla yakın, dedi Amerikalı. Fakat bütün bunlar ne işe yarar?

— Sylvia aracılığıyla Corcoran'ı bizim tarafa çevirmeyi deneyeceğim. Nasıl yapacağımı yarın size açıklayım. Bazı eksik bilgileri tamamlamam gerekiyor... Öğle yemeğini Matyas'la yiyeceğim. Aradıklarımı ondan temin ederim sanıyorum.

Matyaa'nın yüzü asık, rengi soluktu. Malko merhaba demek için telefonu kapamasını bekledi.

— Çok az uyudum, dedi Rum gazeteci. Bu yandan iş, bir yandan siz...

— Bu iş yakında bitiyor, dedi Malko. Yemeğe nereye gidiyoruz?

— Hilton'un yakınlarında küçük, sessiz bir taverna var. Adı, "Charlie's Bar." Kafamız sakin olur.

Makarios Avenue'den geçip meyilli dar bir so-kağa girdiler. "Charlie's Bar", küçük bir pansiyona benziyordu. Bahçe içindeydi. Adına rağmen, Kıbrıs'ın özelliklerini taşıyordu. Masa çeşitli mezelerle donandı. Matyas sinirli ve neşesiz görünüyordu.

— Andrula'ya ne oldu? diye sordu. En ufak bir haber bile vermedi.

— öldü, dedi Malko. Nasıl öldüğünü şu an size söyleyemem.

— Öldü ha! Fakat onun bu hikâyede...

— Biliyorum, dedi Malko. Kötü bir durum oldu. Ben de çok üzıldüm.

Matyas cevap vermedi. Önündeki mezeleri itip elini bile sürmedi. Malko'ya teslim ettiği deposu hakkında soru soracaktı, ama sormadı. Neyse ki, depoda bulunan Sylvia ile yaralının kimlikleri hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

— Kırk sekiz saate daha ihtiyacım var, dedi Malko. Ondan sonra sizi rahat bırakacağım.

— İyi olur, dedi Matyas. Polis Vasili hakkında sorular sormaya başladı. Ortadan yok oluşunu arkadaşları polise bildirmiş. Bu olayı size ve bana bağlamazlar umarım. Eğer Vasili konuşursa...

— Vasili konuşamayacak, dedi Malko. O da öldü. Yalnız, onu öldüren ben değilim.

Bu ikinci şok karşısında iyice şaşkınlaşan gazeteci önündeki şarap bardağını alıp bir dikişte yuvarladı. Malko adamın ellerinin titrediğini farket-ti.

— Daha başka ölümler de ... olacak mı?

— Sanırım, hayır. Fakat bir numaralı katil hâlâ serbest. Bir Filistin barınağında olduğu kesin,

ama nerede bulunduğunu bilmiyorum.

— Oh! Buraya kök salmıştır onlar. Sempatizanları çoktur. Hatta Ortodoks Kilisesi'nin bile desteğini sağlamışlardır. Bir manastıra gizlenmiş olabilirler.

— Peki, "Esperanz" dan atlayan şu üç kişi hakkında yeni bir şey duydunuz mu?

— Bütün bildiğim şu : Polis mürettebatı sorguya çekmiş. Adamlar mürettebattan değilmiş. Yol boyunca kimseyle konuşmamışlar ve yanlarında özel torbalar varmış. Torbalarda silah olduğu kesin. Kaptan bile kim olduklarını bilmiyor. Gemiye Jounieh'ten değil, Beyrut'tan binmişler. Gemi yakalandığında çok şaşırmışlar. Hatta, kaptanı öldürmeye kalkmışlar. Kaptan saklanmış ve ancak eşyalarıyla birlikte denize atlamalarından sonra ortaya çıkmış. Bir kilometrelik bir mesafeyi yüzmeleri gerekiyordu ve su soğuktu. Buna rağmen, bir an bile tereddüt etmemişler.

— Onları aramamışlar mı?

— Fâzla üstünde durmamışlar. Bizde polis, çok önemli olmadıkça burnunu Filistinlilerin işine sokmaz.

Matyas, içlerinden birini evinde misafir ettiğini bir bilse!...

— Tamam, dedi Malko. Sizi bu akşam tavernada bulurum. Bu arada kendinizi fazla üzme...

* *

Yaralı Filistinli, ateşten parlayan gözleri, karmakarışık saçları ve daha da uzamış sakahıyla tam bir yabaniydi. Malko yanına oturduğunda ona iğrenir gibi baktı. Serum hâlâ koluna takılıydı. Ne derece acı çektiği yüzünden belliydi.

— Her şey yolunda, dedi Elko. İkisi de kuzu gibi.

Sylvia hâlâ kasaların arkasındaki yerindeydi. Boynunda da Elko'nun boğma teli duruyordu. Konuşulanların kadın tarafından duyulmaması için Malko radyoyu açtı. Odaya bir Arap müziği doldu. Artık, konuşmalarına uzaktan müdahale edemedi.

Malko cebinden Filistinlinin fotoğrafı bulunan pasaportu çıkarıp adamın burnuna dayadı.

— Çok şey biliyorum, dedi Malko İngilizce olarak. Yaralısınız. Size bir önerim var. Bu öneri sayesinde çok kısa zamanda tedavi edilebilirsiniz.

Filistinli başım pasaporttan kaldırıp mırıldandı :

— I don't understand. *

— Yalan söylüyorsunuz. Adınız İbrahim El Haya ve İngilizce biliyorsunuz. Sualtı savaşçısı olarak yetiştirildiniz ve bu sayede de "Esperanz" dan atladıktan sonra güçlük çekmeden kıyıya çıktınız... Size tuzak kurmuyorum, bir pazarlık teklif ediyorum.

Bu kez, İbrahim şaşırdı. Biraz kımıldayacak oldu, hafifçe inledi. Omuzu kötüydü ve antibiyotiğe rağmen iltihap boynuna yayılıyordu.

— Kimsiniz siz?

— Bu sizi ilgilendirmez, dedi Malko. Size teklifim şu : Libya'dan geldiğinizi biliyorum ve bir an önce oraya geri dönmenizi istiyorum. Sizi bu görevle gönderen kişiye bir haber götürmeniz şartıyla. Göreviniz, Başkan Reagan'ı öldürmektir. Görevlendiren kişi ise, Richard Corcoran'dır...

— Öyle birini tanımıyorum.

— Arap İrtibat Bürosu'nda çalışır. Kime sor-

(*) Dilinizi anlamıyorum.

sanız gösterirler. Sizi bizzat o görevlendirmemiş olsa bile, kim olduğunuzu çok iyi bilir. İşte, size vereceğim mesajı ona iletceksiniz.

İbrahim bir an düşündü, sonra başını salladı.

— İstemiyorum, ne demek istediğinizi anlamıyorum bile...

— Pekâlâ, dedi Malko. Size beş dakika düşünme payı bırakıyorum. İki saat sonra Tripoli'ye kalan oir uçak var. Kararınızı verin. Aksi halde sizi ölüme terkedeceğiz. Bu yara çok kısa zamanda kangren olur.

Filistinli gözlerini yumdu. Bu mesaj hikâyesinin ne olduğuna bir türlü aklı ermiyor, kendisine ne tür bir tuzak kurulduğunu anlamaya çalışıyordu. Malko ise, saniyeleri sayıyordu. İbrahim "evet" derse, daha Tripoli'ye ayak bastığı anda Corcoran'ın üzerine atlayacağı ve komandolarından haber almaya çalışacağı kesindi. Ama "hayır" derse Malko'nun tüm umutları suya düşerdi. Birden :

— Tamam! dedi Filistinli. Kabul ediyorum. Canım çok yanıyor.

Malko neredeyse adamı sarılıp öpecekti.

— Çok güzel! Oraya gittiğinizde sadece Richard Corcoran'la temas kuracaksınız. Karşılaştığınızda kendisine yalnız konuşmak istediğinizi söyleyin. Görevinizle ilgili bir rapor verecekmiş gibi. Ona, Sylvia Curzio'nun benim tutsağım olduğunu bildirin. Beni telefonla aramadığı takdirde onun yüzünü bir daha göremez. Hilton'da 340 no'lu odada kalıyorum.

— Hepsi bu mu?

— Hemen hemen. Eğer yarın akşama kadar telefon etmezse, ondan sonra kendini hiç yormasın. Şimdi, söylediklerimi kelimesi kelimesine tekrarlayın...

Filistinli isteneni yaptı. İki kez üst üste tekrarladı. Malko unutmayacağından emin olmuştu.

— Sylvia kim? diye sordu İbrahim.

— Sizi burada yöneten kadın.

— Onun adı Leylâ'dır. Sylvia değil.

— Benim için Sylvia'dır, dedi Malko. Şimdi acele etmemiz gerek. Yaranız nedeniyle arabayı hızlı kullanamam. Sanırım, bu gece hastanede olursunuz.

— Pasaportum yok, dedi Filistinli.

— Size sahte pasaport vereceğim. Çıkışta sorun olmaz. Ben gerekeni yaparım...

*

* *

Küçük havaalanına belirgin bir kerozen kokusu hakimdi. Cyprus Airways'in kendilerini çoktan amorti etmiş eski 707'leri, mazotlu kamyonlar gibi duman çıkartıyorlardı...

Tripoli yolcularına çağrı yapılmış, 5 numaralı bekleme salonunda Libyalı göçmen işçilerden ve çarşafli kadınlardan bir kuyruk oluşmuştu. İbrahim El Haya, uçağa giriş kartını sağlam elinde tutarak döndü. Yarası bir eşarpla sarılmıştı ve yürümekte güçlük çekiyordu. Zor bir andı bu: Malko uçağın içine kadar kendisine eşlik edemezdi; adamın kendi başının çaresine bakması gerekiyordu. Son anda sözünden dönecek olursa, onu hemen polise yakalatması gerekecekti ve bu da planın suya düşmesi demektir. Çünkü, Sylvia'yi sonsuza dek rehin tutamazdı.

Bir hanım memur giriş kartlarını toplamaya başladı. Filistinlinin Libyan Airlines'a ait 727'ye girişini gören Malko rahat bir soluk aldı. Sonra, gitti bir camın önünde uçağın havalanışını bekle-

di... Planı işlemeye başlamıştı. Psikolojik analizinin doğru olup olmadığını, çok kısa zamanda öğrenecekti. Eğer umduğunu bulamazsa, ilk uçağa atlayıp Kıbrıs'tan ayrılmaktan başka çare yoktu. Direksiyonu Lefkoşe yönüne kırdı. Kentin ışıklarını farketmesi için bir saatlik bir zaman gerekti. Her şey yolunda gittiği takdirde Corcoran kendisiyle bağlantı kuracaktı...

Malko deponun kapısına üç kez vurdu. Kapıyı açan Elko, kenara çekilip yol verdi. Sylvia'yı yaralının yatağına almıştı. Kadın hâlâ bağlıydı. Gri gözlerinden kıvılcımlar çıkıyordu. Ağzındaki tıkaç çıkarılmıştı.

— Her şey yolunda mı? diye sordu Malko.
— Beni ısırmaya kalktı, dedi Elko.
— Hayvanlar! diye bağırdı Sylvia. Dişlerinizi söktüreceğim sizin... Yaralıyı ne yaptınız?
— Tedaviye götürdük. ;
— Yalan! öldürdünüz onu!.
Malko yanma yaklaştı.
— Sakin olun. Sizi fazla tutmayacağız...
Kin dolu gözlerim Malko'ya dikti.
— Kafama bir kurşun sıkmak için daha ne bekliyorsunuz? Beni daha önce de konuşturmaya çalışmadınız mı? Aptallar! Tek kelime söylemeyeceğim... Haydi, gebertin beni... Yeter artık...

Malko hayranlıkla ona baktı. Bir saniye olsun kendini bırakmıyordu. Gerçek bir profesyoneldi.

— Hiç değilse ayaklarımı çözeniz, dedi.
— Olmaz, dedi Malko. Sizi tanıyorum...
Sylvia omuz silkti.
— Kendimi tehlikeye atmam, meraklanmayın.

— Bağlarınızı bir şartla çözerim. Osman Çelik'in saklandığı yeri söylerseniz.

Birden, ilgilenir gibi bir tavır takındı.

— Sizi oraya götürebilirim.

Malko gülümsedi.

— Sylvia, enayi değilim ben. Siz adresi verin, ben bulmasını bilirim.

— İmkânsız. Size nerede saklandığımı söyleyeceğim ama, bir işe yaramayacak bu. Atilla Hattı'mın hemen gerisinde boş bir evde gizleniyor. Türk kesiminde. Fakat, kimseyi yaklaştırmazlar oraya. Ancak ben girebilirim.

— Ve onu bana kendi ellerinizle teslim edeceksiniz, öyle mi?

Sylvia omuz silkti.

— Nasıl olsa her şey bitti! Bu neyi değiştirir ki!... İnsan kendini düşünmeli.

Kadının yalan söylediğinden adı gibi emindi. Kendisine bir tuzak hazırlıyordu. Kötü bir şey söyleyecekti, vazgeçti. Larnaka'ya gidiş, geliş onu yormuştu.

— Elko, dedi. Gidip yemeğinizi yiyin. Hanıma da bir şeyler getirin. Ne isterdiniz?

— Balık, dedi Sylvia. Balığa bayılırım. Bir de şampanya. İki şişe. Bu gece her şeyi unutmak istiyorum.

Elko çıktı gitti.

Aynı anda Sylvia'mın ses tonu da değişti.

— Korkmayın/dedi. Silahınız var, üstelik ben kadını. Çözmenizde hiçbir sakınca yok. Dün size oyun oynadığımı sanıyorsunuz değil mi? Yanlış bu, sizinle yatmayı gerçekten istemiştim. Şimdi de istiyorum.

Gerçekten her imkânı deniyordu. Malko bir iskemle çekip tam karşısına geçti.

— Richard Corcoran'a sizle ilgili bir mesaj

gönderdim. Filistinli yaralı dostunuz mesajı götürmek üzere Tripoli'ye hareket etti.

Sylvia'nın ifadesi bir anda değişti. Bu kez duygularım kontrol edememişti. Kinle gerilen ağzı, irileşen gözleriyle, haykırdı:

— Sersem! Allahın cezası!

Malko kadının öfkeden iplerini koparacağım sandı. Sonra sakın bir sesle devam etti:

— Seçimi Corcoran'a bıraktım. Ya gelip benimle sizin özgürlüğünüz için pazarlık yapacak, ya da bir daha sizi göremeyecek.

— Sersem! Deli değil o! Gelmeyecektir. Beni hemen burada öldürebilirsiniz!

— Ben sizinle aynı kamda değilim, dedi Malko. Adamın hayatım berbat ettiniz, ama deli gibi aşık size. Tüm tehlikeleri göze alıp gelecektir... Siz olmadan Libya'mn tadı tuzu olmaz...

— Niçin gelmesini istiyorsunuz? Gebertmek için mi? Bu işe karşılık iyi para alırsınız. Bir taşla iki kuş...

— 'Yanıyorsunuz, dedi Malko. Çok daha iyi bir fikrim var.

— Neymiş o?

— Söyleyemem. Bir sürpriz!

Sylvia gözlerim kapatıp Malko'nun konuşmasını keserek kendini sırtüstü yatağa bıraktı. Malko iskemlede kaldı. İbrahim'in uçağı Tripoli'ye inmek üzereydi.

*
* *

Malko karardıkta uzanmıştı ama uyumuyordu. Nöbeti Elko'ya devrettikten sonra Paddock'ta Maltali piyanisti dinleyerek üç kahve içmişti ve şimdi kahveler etkisini gösteriyordu... Aklı hep ay-

nı soruyordu: Planı düşündüğü gibi yürüyecek miydi?

Birden, telefon sesiyle sıçradı. Ahizeyi aldı, santral memuresinin sesi geldi:

— Yurt dışından arıyorlar, efendim.

— 340 no'lu oda mı? diye sordu bir erkek sesi.

— Evet, dedi Malko.

— Bana bir mesaj göndermişsiniz, ya da bana öyle geldi.

— Siz...

— İsim vermeyin. Yoksa telefonu kapatırım.

Malko devam etti:

— Habercinin söyledikleri doğru. Mesajı doğruluyorum. Söz konusu kişinin yanından az önce ayrıldım. Kendisi şu an yammda değil tabii.

— Ne istiyorsunuz?

— Buraya gelmenizi. Yüz yüze geldiğimizde size bir teklifte bulunacağım.

— Ciddi misiniz? Sakın bu...

— Hayır. Tehlikede olmayacağınıza dâir söz veriyorum. Gelişinizden kimsenin haberi olmayacak. Hatta, benim bağlı bulunduğum kişilerin bile.

— Size nasıl inanabilirim?

— Seçme hakkınız yok, dedi Malko. Ya gelirsiniz, ya da habercinin ilettiği durum gerçekleşir...

Telin öteki ucundan zoraki bir gülümseme duyuldu.

— Onun hayatına karşı benimki...

— Hayır, dedi Malko, Ne olursa olsun, Kıbrıs'tan ayrılmanıza hiç kimse karşı çıkmayacaktır. Bunu ben garanti ediyorum.

Bir sessizlik oldu. Malko adamın telefonu kapamasını bekliyordu. Birden Amerikalının kararlı sesi duyuldu:

— Yarın sabah on birde, 456 no'lu uçuşla geliyorum.

XIX. BÖLÜM

Malko, kuyruğunda üç oklu Libya amblemini taşıyan 727'den inen yolcuları kalbi çarparak izliyordu. Richard Corcoran'a ait bir fotoğrafla genel bilgiler dışında hiçbir şey bilmiyordu. Bir yetmiş beş boyunda, sarışın, atletik yapılıydı. Yüzünde belirgin bir işaret yoktu ve gözlük kullanmazdı. Birden gözü uçağın merdivenlerinden inen Avrupalı tipinde birine takıldı. Dört bir yanını çevreleyen dört koruyucu uzaktan çok net seçiliyordu. O olmalıydı. Planının ilk kısmını başarıyla gerçekleştirmişti! Bulunduğu yeri terkedip yolcuların geliş salonuna indi.

Yolcular gümrükten hızla çıkıyorlardı. Rumların formalitelere pek aldırdığı yoktu... Altıncı yolcu koyu mavi gözlü, kırmızı yüzlü, sarkık yanaklı ve buruşuk elbiseli biriydi. Durdu, çevresine baktı. Malko yaklaştı:

— Corcoran.

Amerikalı gözlerini kaldırarak tepeden tırnağa Malko'yu süzdü. Hepsini Arap olan muhafızlar hemen çevrelerini sardı.

— Beni siz mi çağırıyorsunuz?

— Evet. Benimle gelir misiniz? Arabam dışarda. Siz ve ben, birlikte çene çalardık. Eğer isterlerse adamlarınız başka bir arabayla peşimizden ge-

lebilirler.

— Bekleyin biraz.

Kısa bir fiskos yaptılar. Sonra, Araplardan biri kiralık araba bürosu Avis'ye gitti. Richard Corcoran Malko'nun yanına geri döndü.

— On dakika sonra dışarda buluşalım.

* *

Corcoran gözlerini bir an olsun Malko'dan ayırmıyordu. Avusturyah arabayı sahil yolundan batıya doğru sürdü. Muhafızların arabası arkadan onları izliyordu.

— Siz Malko Linge'siniz, dedi Corcoran.

— Evet.

— Ah!...

Malko'yu tanıyordu. Avusturyah şimdi havaalanının aksi yönünde, denize yarımada biçiminde uzanan dil boyunca ilerliyordu. Çevre bomboştu. Arabayı deniz kenarında durdurdu. Biraz sonra diğer araba da az ötede park etti.

— Nerede o? diye sordu Corcoran.

— Emin bir yerde. Size bir şey sorabilir miyim? Buraya gelmek için ne bahane uydurdunuz? Libya'dan dışarı pek çıkmamanız gerekir... Cevabınız benim için önemli.

Amerikalının bakışları bir an vatan hasretiyle gölgelenir gibi oldu, sonra toparlanıp kuru bir sesle cevap verdi:

— Yalnızca dost ülkelere giderim... Libya'dan çıkmak için kimsenin iznine ihtiyacım yoktur.... Yanımdaki adamlar her zaman benimle çalışırlar. Buraya daha önce de geldim. Kimsenin haberi olmadı. Rumların ağzı sıkıdır... Şimdi, benden ne istediğinizi söyleyin.

Bu itimat meseleaiydi.

— Son derece özen göstererek bir operasyon hazırladınız, dedi Malko. Şans eseri bunu engelledik. Sizin için çalışanların yansı öldü, diğer yarısı da bozguna uğradı ve kaçtı. Birleşik Devletler Başkanı'nı öldürmeyi başaramayacaksınız. Bu fikrin sizden çıkması doğrusu çok yazık.

— Allah kahretsin! diye patladı Amerikalı. Nedir istediğiniz?

— Sakin olun! Bir şeyler isteyen sizsiniz.

— Ne istiyordum? '

— Sylvia'yi.

Hiç ses yok. Eski bir 707 gümbürdeyerek havalandı. Corcoran sinirli bir tavırla sigara yakıp dumanını üfledi. Sonra, konuyu hafife almışçasına konuştu:

— Bir kadın gider, bir diğeri gelir.

— Bu doğru olsaydı, şimdi burada bulunmazdınız. Geçmişinizi tüm ayrıntısına kadar biliyorum. Sylvia'ya aşkınsınız. Onu size vermeye hazırım. Yalnız, tek bir şartla...

— Nedir? Para mı?

— Hayır. Kaddafi'yi istiyorum!

Richard Corcoran, aklını mı kaçırmış diye Malko'ya bir göz attı.

— Ne! Kaddafi'yi ortadan kaldırmamı mı istiyorsunuz?... Delirmişsiniz siz! İmkânsız bu!

— öyle bir şey demedim. Siz elinizi kana bulamayacaksınız. İncil'de şöyle bir söz vardır: "Kılıçla vuran, kılıçla yok olur." Sakın bana bunun bir ahlak sorunu olduğunu söylemeye kalkmayın. Reagan'ı öldürmek için bir operasyon hazırladınız. Şimdi de Kaddafi için hazırlayın.

Richard Corcoran'm böyle bir teklif beklemediği belliydi. Bir süre düşündükten sonra mırıldandı.

— Benden istediğinizi gerçekleştirmek imkânsız.

— Buna siz karar vereceksiniz, dedi Malko.

Zalimce bir istekti bu, ama Albay Kaddafi bunu çoktan hak etmişti. İki bin beş yüz yolcusuyla Queen Elisabeth'i torpilletmek isteyen Hitler kadar gözünü kan bürümüş bir deliydi. Libya dışından hiçbir şey yapılamazdı... Yamna yaklaşmasından kuşku duymayacağı biri olmalıydı, Richard Corcoran gibi biri. Corcoran Malko'ya döndü.

— Onu görmek istiyorum.

— Olur. Yalnız muhafızlarınızın burada kalması gerekir. Ayrıca, gözlerinizi bağlayacağım.

— Bekleyin beni.

Arabadan inip muhafızlarının yamna koştu. Malko, adamlarıyla tartıştığı ve geri döndüğünü gördü.

— Oldu. Burada bekleyecekler.

Malko arabayı gazladı. Larnaka-Lefkoşe yolunu bir kez daha katedecekti. Richard Corcoran'ın Sylvia'yi görmesi, içinin burkulması ve onu bir an önce kurtarmak için acele karar vermesi gerekiyordu.

Corcoran hiç sesini çıkarmadan oturuyordu. Kafasının içinden neler geçtiğini sormanın hiçbir anlamı yoktu.

*

Malko, Corcoran'ın gözündeki bantı çıkardı. Bantı Lefkoşe'ye girerken takmış, üzerinde bulunan P.38'i de alarak arabada bırakmıştı. Elko, içeri girmeleriyle hemen gözden kayboldu.

Sylvia hâlâ aynı durumdaydı. Elleri arkadan bağ, yüzü asıktı. Corcoran suratı allak bullak bir

halde yanına yaklaştı. Birkaç saniye hareketsiz genç kadını seyretti. İlk konuşan Sylvia oldu. Son derece sakindi.

— Git buradan.

— İyi misin?

— Evet. Git buradan! Sana söylenenlere kulak asma. Yalan söylüyor bu sersem, onları tanır-sın. Sen yapman gerekeni yap. Lütfen.

Sesi kuru, soğuk ve kayıtsızdı. Corcoran'a çevrili bakışlarında sevgiden eser yoktu. Malko, varsayımının doğru olduğuna inandı: Sylvia Corcoran'ı "kullanıyordu". Hem de ne kullanma! Amerikalıya karşı içinde en ufak bir duygu bile yoktu. Sadece çıkarlar hakimdi. Corcoran bunun farkına varamamıştı! O duygularıyla havada gezerken, Sylvia görev yapıyordu.

Corcoran kadına doğru eğildi, yüzünü ellerinin arasına alıp hafifçe dudağından öptü. Gösterdiği sevecenlik Malko'nun içine dokundu.

— Git buradan! diye tekrarladı Sylvia. Onları dinleme. Ben başımın çaresine bakarım.

Corcoran cevap vermedi. Doğruldu.

— Gidelim.

Avusturyalı yeniden adamın gözlerini bağladı. Kentten çıkana dek Corcoran konuşmadı. Malko yüzündeki bantı çıkarırken sordu:

— Benden tam olarak ne istiyorsunuz?

Malko heyecanını belli etmemeye çalışarak cevap verdi:

— Tripoli'y° döneceksiniz. Ondan sonrası size ait. Onu temizleyeceksiniz. Bunu yapabilecek kapasitede olduğunuzu biliyorum. Dediklerimi yerine getirmezseniz, kadını bir daha göremezsiniz... Söyleneni yapar da Libya'dan çıkmayı başarır-sanız, ondan sonrası kolay. Şirket, geçmişe bir sünger çekecek. Paranız, her türlü belgeniz ve tüm ih-

tiyaçlarınız karşılanacak. Sylvia'yi yanınıza göndereceğiz. Bu iş için Langley ile tam bir anlaşma içindeyiz. Beni tamdınız. Size söz veriyorum. Bu ne bir tuzaktır, ne de bir dolap.

— Peki, ya başaramazsam?

— Kaddafi'yi öldürmeye yönelik bir girişimde bulunduğunuza dair elime bir kanıt geçtiği anda, Sylvia istediği zaman, istediği yere gitmekte serbest olacaktır. Yalnız elinizi çabuk tutun. Onu sonsuza dek koruyamam.

Hareket ettikleri dile varana kadar tek kelime konuşmadılar. Diğer araba hâlâ orada bekliyordu. Corcoran arabadan inmeden önce Malko onu uyardı:

— Sylvia'mın bulunduğu yeri değiştireceğiz. Aleyhine olacak bir harekette bulunmaya kalkmayın.

— Öyle bir niyetim yok, dedi eski CIA ajanı. İki saat sonra Tripoli'ye bir uçak var. Adamlarımla ona bineceğiz. Tabii, bize bir numara hazırlamadıysanız...

— Böyle bir şey bana çıkar sağlamaz, dedi Malko.

El sıkışmadılar. Malko, Amerikalının bir şey söylemek istediğini sezdi, fakat adam hızlı adımlarla arabasına döndü. Duygulu olduğu tek an Sylvia'mın karşısında geçirdiği dakikalardı. Malko arabanın havaalanı yönüne doğru uzaklaştığını gördü. Peşlerinden giderek uçağa bindiklerinden emin olmak istedi.

Bir yığın katille çalışmaya hiç gerek yoktu. Ölüm makinesinin çalışmasını ve harekete geçmesini beklemekten başka yapacak iş yoktu. Düşmanı kendi silahıyla yüz yüze bırakmıştı. Bu durumda özel bir ayrıcalık kazanan eski bir judo numarasıydı bu. Eski CIA ajanının deli gibi tutkun oldu-

ğu kadının hayatıyla Rus ruleti oynamaya kalkmayacağından son derece emindi.

Malko bu işin gerçekleşmesi için üç gün süre ayırmıştı. Üç gün içinde beklediği olay gerçekleşmezse Sylvia'yı serbest bırakacak ve kendisi de Kıbrıs'tan ayrılacaktı.

Yalnız, Corcoran'm bundan haberi olmayacaktı.

*
* *

Sylvia Curzio mermer gibi ifadesiz, soğuk bakışlarım Malko'ya çevirdi.

— Namussuz herifin tekisiniz siz!

— Neden?

— Onu konuşturduğunuza eminim. Benim sayemde...

Kısık ve umutsuz bir sesle konuşuyordu. Birden, kadının Corcoran'ı sevmiş olabileceğinden kuşkulandı. Boşuna! Sylvia son derece yetenekli bir oyuncuydu... Malko içindeki acıma duygusunu bastırdı. Sylvia bir kobra yılanından farksızdı. Hesabına çalıştığı servisin çıkarlarına aykırı bir şey yapılmaması, Corcoran'm böyle bir şeye başvurmaması için kendini bile öldürebilirdi. Genç kadın uysal bir sesle sordu:

— Artık isteklerinize gerçekleştiğine göre beni niye bırakmıyorsunuz? Nöbetçi eşliğinde tabii. Kapah kalmaktan sıkıldım artık.

— Anlıyorum, dedi Malko. Yalnız şu var; sizi dışarı bırakırsam, yapacağınız en küçük hatada sizi vurmam gerekir. Anlıyor musunuz?

— Elbette.

Hiç duraksamadan cevap vermişti. Malko gülümsedi.

— Bir hata yapacağınızdan eminim. Sizi öldürelim istiyorsunuz. Düşman kazanmamız için; Richard Corcoran'm bir saçmalık yapmasını önlemek için... Olmaz, Sylvia, başka bir numara bulmalısınız.

Sylvia cevap vermeden dudaklarını ısırды. Yenik düştüğü her halinde belliydi. Malko, Alexandra'nın yanında olmasını, baş başa yemek yemeği ve sevişmeyi istiyordu. Sylvia da onun kadar güzeldi, fakat içindeki o soğuk canavar tüm zevkini kaçıırıyordu.

*
* *

Sanki kış ortasında değillermiş gibi gökyüzü masmaviydi. Malko'ya zaman durmuş gibi geliyordu. Corcoran'm Libya'ya hareketinden bu yana kırk sekiz saat geçmişti ve o zamandan beri hiçbir şey olmamıştı. Langley'dekiler sinirlenmeye başlamıştı. Herhangi bir aksilik olmadan Malko'nun ve özellikle iki ajanın Kıbrıs'ı terketmelerini istiyorlardı. Malko zamanın akışım korkuyla izliyordu. Belki de Corcoran'm Sylvia'ya düşkünlüğünü gözünde fazla büyötmüştü. Ya da Corcoran umulmadık güçlüklerle karşılaşmıştı...

Kapı çalındı.

— Benim, dedi Chris Jones.

Malko gitti, kapıyı açtı. Ajanın elinde Cyprus Mail gazetesi vardı. Yüzü asıktı. Gazeteyi yatağın üzerine attı, üçüncü sayfayı açtı. Sütunlardan biri kırmızı kalemle çevrilmişti. Malko heyecanla okudu:

"TRİPOLİ : Albay Kaddafi basına yaptığı açıklamada, kendisini öldürmeyi amaçlayan yeni bir CIA komplosunun Libya gizli servislerince or-

taya çıkarıldığını bildirdi. Çevresine girmeyi başarmış kiralık bir yabancı, ülkeyi terketmek üzereyken vuruldu."

Malko yazıyı üç kez üst üste okudu. Mesleğinde rastlantılara yer yoktu. İçini tuhaf bir duygukaplamıştı. Haklı çıktığını görmenin sevinci ve Corcoran'ı ölüme göndermenin üzüntüsü. Malko gazeteyi bıraktı.

— Bunu Sylvia'ya bildirmek gerekiyor.

Chris parmağım gazeteye dayadı.

— Bunun uydurma bir haber olmadığından emin misiniz? Tripoli'deki istasyonumuzdan hiçbir haber almadık.

Malko şaşırarak durdu. Ya bir aldatmacaysa bu? Corcoran gibi biri Libya basınıml dilediğince yönlendirebilirdi. Kendini ölmüş gibi göstererek verdiği sözü tuttuğuna Malko'yu inandırır ve Sylvia'mn serbest bırakılmasını sağlayabilirdi. Richard Corcoran'ın gerçekten ölüp ölmediği ise çok sonra öğrenilirdi, örneğin "Carlos"u bir buçuk yıldan beri kimse görmemişti ve hayatta olup olmadığı bile hâlâ bilinmiyordu... Malko güç durumda kalmıştı. Başım salladı.

— Her neyse! En azından denemiş olurum, öyle ya da böyle, yarın buradan ayrılıyoruz.

— Kadim serbest bırakacak mısınız?

— Artık tehlikeli bir yam kalmadı. Bütünyle fişlendi. Sözümü tutacağım. Eğer kadının Libya'ya gittiği saptanırsa, Richard Corcoran'ın bize güzel bir oyun oynadığı ortaya çıkar.

XX. BÖLÜM

Malko'nun içeriye girdiğini gören Sylvia başını kaldırdı, iskemlenin birine çökmüş olan Elko bir seks mecmuası karıştırıyordu. Genç kadın gözlerini Malko'ya dikti, iki gündür depoya uğramamıştı. Sylvia'mn suskunluğuna rağmen, gri gözlelerinden merakla bir şeyler beklediği belli oluyordu. Bunun mesleki mi, yoksa duygusal bir merak mı olduğuna Malko karar veremedi...

— Elko, çözün onu!

— Dediginizi yaptı ha!?

— Hiç değilse denedi. Alın, bakın.

Gazeteyi dizlerinin üstüne bıraktı. Elko bileklerini çözmüştü. Yazıyı bir solukta okudu, sonra başını kaldırdı.

— Ölmüş.

Bunun ona neler ifade ettiğini anlamak imkânsızdı.

— Belki de ölmedi, dedi Malko. Yazı bir yem olabilir. Bizi sözüne sadık kaldığına, fakat başarmadığına inandırmak için yayınlanmış bir aldatmaca olması da mümkün.

Sylvia konuşmak için ağzını açtıysa da Malko onu susturdu.

— Her neyse, ben sözümü tutuyor ve sizi serbest bırakıyorum.

Genç kadın şaşkın, ona bakakaldı.

— Yani, elimi kolumu sallaya sallaya gidebileceğimi mi söylüyorsunuz? Yani...

— Evet. Ben de Kibns'ı terk ediyorum. Hem de bugün. Rum sorumlulara bu olaydaki rolünüzden hiç kimse söz etmeyecek. Corcoran'ın bizi Kaddafi'den kurtarmasını dilerdim, Deneyip hayatını kaybederek sizin hayatınızı kurtardı. Yaptığımız anlaşma buydu. Ona uyuyorum.

Sylvia kıpırdamıyordu. Bileklerini ovalayarak dalgın düşünüyordu. Birden:

— Ben de sizinle beraber geliyorum, dedi.

Malko önce yanlış duyduğunu sandı. Genç kadının açıkladı.

— Richard'ı tanırım. Mutlaka denemiştir. Benim için deli olurdu. Tek başına Libya'da kalmayacağım biliyordum. Görevim, onu Libya'da tutmaktır. Şimdi, bunun hiçbir anlamı kalmadı artık.

Richard Corcoran'ı yönetenin kendisi olduğunu ilk kez açıklıyordu. Ne amaçla ve kimin hesabına çalıştığını yine söylememiştir. Şakacı bir gülümsemeyle sordu:

— Bern istemiyor musunuz? Daha bildiğim çok ilginç şeyler var.

— Bundan hiç kuşum yok. Ama, aym taraftan değiliz ki!

Sylvia omuz silkti.

— Tuttuğum taraf yok artık. Serbestim. Bizim meslekte karşı taraftan olanlarla aşırı ilişki kuranların başına ne gelir, bilir misiniz? Kendi Merkez'ime dönersem bir dizi soruyla karşılaşacağım. Karşı tarafa geçmediğime ne yapsam inanmayacaklardır. Beni devamlı gözaltında tutacaklar. Bir büroya oturup can sıkıcı işlerle uğraşmam gerekecek ve bu çıldırana kadar böyle devam edecektir. Ya intihar etmem, ya da herhangi bir şeyi

itiraf etmem gerekir. Ya da kendimi içkiye vereceğim.

Malko gerçeği söylediğini biliyordu. Batı'da da bu böyleydi, Doğu'da da... Başarısızlığa uğrayan bu görevde, Sylvia çok ileri gitmişti.

— İtalyan pasaportunuzu mu kullanmak isterdiniz?

— Pasaportum yok benim. Adım da yok. Hiçbir şeyim yok. Ortalıktan kaybolmam gerekiyor.

— Kibns'ı terketmeden önce yapmak istediğiniz bir şey var mı?

— Hayır. Yalnız bjr banyo almak isterdim.

— Pekâlâ. Sizi Hilton'a götüreceğim. Ben de Amerikan Elçiliği'ne gider seyahatiniz için gerekenleri hazırlatırım.

*

Bölge şefinin ateşli hali bir kilometre öteden farkedilecek derecedeydi. Malko son gelişmeler, hakkında bilgi vermek'üzereyken diğeri sözünü kesti:

— Haberi duydunuz mu? Kaddafi'ye gerçekten bir suikast yapılmış! Biri üzerine ateş etmiş. Bugün televizyona çıkması gerekirken, program iptal edilmiş. Habere göre, kurşun sol koluna saplanmış.

— Nereden öğrendiniz bütün bunları?

— Tripoli istasyonumuzla, şifresini çözdüğümüz bazı Libya haberleşmelerinden. Tripoli ile buradaki elçilik arasında dün gece yoğun bir telsiz görüşmesi yapıldı. Üstelik sadece Libyalılar değil, Ruslar da bu işle pek ilgili. Şu herif bir temizlenseydi...

Malko şaşkınlık içinde, anlatılanları dinliyor-

du. Richard Corcoran, Enver Sedat'ın dediği gibi "Tripoli çılgını" öldürmeyi denemekle sözünü tutmuş, Sylvia'yı kurtarmak istemişti. Fakat şans ondan yana değildi.

-~ Benim de haberlerim var, dedi Malko. Sizin kilerle ilgili...

Sylvia Curzio'nun taraf değiştirmesiyle ilgili gelişmeleri anlattığında, Amerikalı neredeyse yerinde zıplayacaktı.

— Harika! dedi. Corcoran'ın "güdücüsü"nü elde ettik demek! Böylece çok şey öğreneceğiz. Sizze birinci sınıf bir yolculuk hazırlamaları için Langley'e hemen teleks çekeceğim... Hiç değilse Atina'dan itibaren gerçekleşecek iyi bir yolculuk. Rezervasyonlarınızla ben ilgileneneğim. Buradan mümkün olduğunca erken ayrılmalısınız. Bakarsınız, Sylvia fikir değiştirir.

— Bundan sonra fikir değiştirmez. Özellikle Corcoran'ın kesin şekilde öldüğünü öğrendikten sonra.

*
* *

Sylvia tanınmayacak haldeydi. Üzerine tüvit bir eteklik geçirmiş saçlarını toplamış, düz ayak-kabılar giymiş, makyaj yapmamıştı. Yatağın üzerinde sinirli sinirli sigara içiyordu.

— Her şey ayarlandı, dedi Malko. Üç saat sonra hareket ediyoruz. Atina'da, Amerikan Hava Kuvvetleri'nin bir uçağı bizi doğrudan Washington'a götürecektir. Ondan sonra da sizin için yepyeni bir hayat başlayacak...

Chris ile Milton da yan odada kendi valizlerini hazırlıyorlardı. Elko hole inmişti. Bölge şefi Cyprus Ainvays'de yer ayırtmış, uçağa binişlerini ko-

laylaştırmak için havaalanında kalarak onları beklemeye karar vermişti.

Sylvia Malko'yu izledi. Avusturyalı Larnaka" ya inmek için iki taksi tutmuştu. Kapılar kapandı.

Yol boyunca Sylvia hiç konuşmadı. Malko da buna uydu.

Bölge şefliğine Tripoli'den yeni haberler gelmişti. Anlatılanlara göre, Kaddafi gerçekten yaralanmıştı, fakat yarası ağır değildi. Kısacası, Richard Corcoran'ın Şirket'e kabulü, gıyabında da olsa, kabul edilmişti.

Malko vücudunda Sylvia'nın sert kalçasını hissetti. Genç kadın son derece ilgisini çekiyordu. Sertliği, ani beliren cinsel istekleri, kendinden emin hali önemsenecek nitelikleriydi. Bulgarlar hesabına mı çalışıyordu, yoksa başkaları adına mı?

Havaalanı görüldü. Araba durur durmaz hammallar üşüştü. Cyprus Ainvays'in bürosunda kuyruk vardı. Elko Avusturyalıya yaklaştı.

— Ben bagajları teslim ederim, Altesleri.

Chris ile Milton yan taraftan süs bebekleri satın almaya gittiler. Malko Sylvia'nın koluna girdi.

— Gelin, bir kahve içelim.

Birden, kadının kasıldığını hissetti.

— Dikkat! diye bağırdı Sylvia.

Bağırmasıyla da birlikte Malko'dan ayrıldı. Malko salona bir göz attı ve aym anda boğazına bir şeylerin düğümlendiğini hissetti. Osman Çelik salona girmişti. Elleri cebinde onlara doğru yaklaşıyordu. Malko'nun silahı yanında değildi. Ajanlarda da silah yoktu. Uçağa binecekleri için silahları valizlere koymuşlardı. Malko bağırdı:

— Chris! Milton!

Ajanlar aym anda döndüler. Osman Çelik Malko ile Sylvia'ya doğru koşmaya başlamıştı. İki

Amerikalı bir an durumu ölçtüler. Milton bir sıçrayışta Malko'nun üzerine uçtu, onu yere devirerek mümkün olduğunca korumak için yerde kalmaya zorladı...

Chris yakınında bulunan bir valizi kaparak katilin ayaklarına fırlattı, fakat ıskalayınca:

— Polis! diye bağırmaya başladı. Polis!

Havaalanı, baştan aşağı silahlı polislerle doluydu. İçlerinden ikisi sesin geldiği yana döndü. Osman Çelik Malko'nun üzerine geleceği yerde, çıkış kapısına koşmakta olan Sylvia'yı hedef aldı. Durdu, iki eliyle uzun namlulu koca tabancayı doğrulttu ve dört el ateş etti. Sırtından vurulan kadın savrulurken yere yıkıldı... Paniğe kapılan yolcular sağa sola kaçıyorlardı. Üniformalı bir grup polis salona girdi. Bu arada Chris ne yapıp yapıp katilin ayaklarına dalarak onu yere devirmeyi başardı...

Osman Çelik bir silkinışte kurtularak ayağa fırladı ve makineli tüfekli bir polisle burun buruna geldi. Bir an bile tereddüt etmeksizin polisin tam kafasına ateş etti. Aynı anda diğeri de tetiğe basmış ve katili taramıştı. Buna diğer polislerin silahları da katıldı. Osman Çelik'in elinden tabancası fırladı ve yıldırımla vurulmuş gibi yere devrildi.

Malko yattığı yerden doğrulup Sylvia'ya koştu. Kadının vücudunu kollarının arasına alarak çevirdi ve karşılaştığı manzarayla donakaldı. Kurşunlardan biri ensesinden girip burnundan çıkarak yüzünü parçalamıştı. Artık o da soluk almıyordu... Albay Kaddafi intikamını almıştı. Malko, ne düdük seslerini, ne de korkudan bağırışan insanların çığlıklarını duyuyordu...

Robert Harriman ah al, moru mor geldi.

— Aman tanrım! Neler oldu böyle?...

— Sylvia'nın konuşmasını istemediler, dedi

alko.

— Kimler?

— Bilemiyorum.

Birden, bakışları Cyprus Ainvays'in bürosu nünde duran bir adama takıldı. Yüzü yabancı gelmişti. Bir anda hatırladı. Duraktan Sylvia'nın ıraktığı mesajı alan adamdı bu.

Birbirini izleyen olayların akışı içinde adamın kimliğini daha önce saptayamamıştı. Zaten, neye dayanarak saptayacaktı ? Ne milliyetini, ne adım, ne de oturduğu yeri biliyordu. Hatta, Kıbrıs'ta kaldığından bile emin değildi. Buna rağmen, daha önce bu işle uğraşmadığı için kendini lanetledi. Adamın kimliğini araştırmış olsaydı, belki de Sylvia şimdi hayatta olacaktı. Bölge şefine yaklaştı.

— Robert, bineceğimiz uçağın yolcu Üstesini istiyorum. Bütün bilgisayarları çalıştırın. Tam karşımızda biri var... Gri elbiseli şu adamı görüyor musunuz?..

Sylvia Curzio için yapabileceği tek şey buydu. Polislerden biri kadının cesedi üzerine bir manto attı. Osman Çelik'e gelince, o da artık kimseyi öldüremeyecekti. Eylemcilerin kökü kazınmıştı, fakat kuklaların ipleri kimin elindeydi? Katiller, Richard Corcoran ile Sylvia'nın emrindeydiler. Ya onlar?

*
* *

Elko, Liezen şatosunun kütüphanesinin kapısına vurdu.

— Girin! diye seslendi Malko.

Ira Cornfeld'in eşliğinde votka içiyordu. Gece nefis geçecekti. Silah koleksiyoncusu dilberin üzerinde yine vücuduna sımsıkı yapışmış bir etek var-

di ve kalçalarının iç gıcıklayıcı yuvarlaklığını olduğu gibi ortaya koyuyordu.

— Sizi telefonda istiyorlar, dedi Elko. Washington'dan arıyorlar.

— Yukarıdan konuşurum.

Ira Cornfeld'i kütüphanede yalnız bırakıp üst kata çıktı.

Larnaka Havaalanı olayının üstünden bir ay geçmişti, tyi değerlendirilmiş bir ay. Telin diğer ucundaki kişi kendini tanıttı:

— Ben Bob. Araştırmalarımız nihayet bitti. Sizinle birlikte aynı uçağa binen kişinin kim olduğunu saptadık.

— Kimmiş?

— • Albay Vladimir Çerkaşef. KGB'nin 9 numaralı bölümüne bağlı başarılı bir ajan. Sanırım, bu bilgi işinize yarar... Hoşça kalın.

— Güle güle!

Malko telefonu kapadı. Düşünceli ve üzgündü. Böylelikle bulmacanın bütün halkaları tamamlanmış oluyordu. Tabii, elde hiçbir delil yoktu. Yani, Reagan'ın öldürülmesini amaçlayan komplo-nun ardında KGB'nin bulunduğunu kimse öğrenemeyecekti. Tanıklar ölmüştü. Ya da ortadan kaldırılmıştı. Kuklaların, kendilerine ait olmayan bir müzikle dans etmelerini, hareketlerini sağlayan ip-ler kesilmişti artık.

"..Perdelerin kımıldadığını farketti, oysa pencere kapalıydı. Bu bir tek şeyi açıklıyordu: Perdenin arkasında biri vardı. Gizli sevişme anlarını bir üçüncü kişiyle paylaşmanın getirdiği can sıkıntısı buyana, büyük bir tehlikeyle karşı karşıyaydı Malko. Silahsız ve savunmasızdı. Oysa perdenin arkasındaki adamın tek amacı onu öldürmekti. Tüm kasları, sırtım delecek kurşunu beklemekten kasılmış olan Malko, kapıya fırlamamak için kendini güç zaptediyordu..."

Malko Brezilya'da neyin uğruna canını tehlikeye atıyordu? Sambalar ülkesindeki manganez madeni Amerika için neden bu kadar önemli idi?

**GELECEK KİTABI
KAÇIRMAYIN!**